

AKCE!

Časopis Antifašistické akce ★ listopad 2002 ★ číslo 7 ★ cena - 15 Kč

NATO
v Praze

★ Obsah	02
★ Úvodní slovo	02
★ Proč je NATO nebezpečné	03
★ NATO v Jugoslávii	07
★ Víte opravdu co podporujete? Myslíte si, že kampaně typu „Music beats local nazi“ mohou být skutečně antifašistické?	08
★ Minuty ticha	09
★ Americké argumenty stojí na zaslepenosti, pokrytectví a lžích	10
★ Kořeny arabské bída a teroru	10
★ Paříž se zbavuje „teroristického dědictví“	11
★ Baskicko a jeho nesvoboda...	11
★ Malikova obvinila vládu z financování terorizmu	12
★ Varšava: Dělníci se střetli s policií	12
★ 28. říjen v Praze v duchu policejního násilí	13
★ Velký Bratr Vás sleduje - z Belgie	13
★ Kdo jsme a co chceme: Prohlášení infocafé Krtkova kolona	14
★ Tiskové prohlášení k materiálu otištěnému v MF Dnes dne 18. 10. 2002 s názvem „Odpůrci NATO už cvičí boj s policií“	14
★ Na návštěvě v anarchistickém výcvikovém táboře (otřesná autentická reportáž našeho zvláštního zpravodaje)	15
★ Albert Bruchaty	16
★ 10 let po nočních neonacistických nepokojích v Rostoku zůstávají palčivé otázky	16
★ Srebrenica 1995	17
★ Sourozenci teroru	17
★ Odpor pracujících z McDonald's	18
★ Pracující z McDonald's vyzývají k mezinárodní akci	19
★ Gigantu Bertelsmann prokázána nacistická minulost	20
★ Firma Umbro se omluvila za reklamu, která může mít nacistické konotace	20
★ Fašisté za Che Guevaru	21
★ Sociální podmínky pracujících a antifašistický odpor za nacistické okupace	22
★ Čečensko - starý a trvalý problém ruského imperialismu	23
★ Fenomén novověkého rasismu	26
+ články z rubriky krátce:	
NATO je cosi skandálního - str. 03, Krátké zprávy ze severu - str. 03, Běloruský anarchista krutě zbit policisty - str. 04, Koutek humoru: Konec kvalitního čítiva - str. 04, Konec svobody shromažďování - str. 05, Právník žaluje nacisty z dob Heydrichiády - str. 06, Jak může dobrá věc sloužit špatným lidem - str. 07, Britská vláda financuje vývoj globálního sledovacího systému - str. 07, Pápan na svobodě - str. 08, Bush jako Hitler? - str. 09	

★ VÍTÁME VÁS V NOVÉ AKCI S POŘADOVÝM ČÍSLEM 7 ★

Jsmo velice rádi, že Vás můžeme opět po zhruba čtvrt roce (doutáme) potěšit novým číslem časopisu české Antifašistické akce. Grafická úprava tohoto nového čísla je opět „nepatrně“ pozmeněná, jedná se především o změnu titulní stránky. Rozhodli jsme se potěšit čtenáře kvalitativní změnou, jak všichni pevně věříme, k lepšímu. Tentokrát nebylo nutné dělat jinak nezbytné bílé okraje, a proto jsme grafickou úpravu dotáhli až ke krajům, a navíc jsme si mohli dovolit vytvořit dvoubarevnou titulní stránku, a tudíž jsme zvlámili i naše loga, tak, jak vypadají ve skutečnosti. Grafické změny uvnitř čísla nejsou již prakticky žádné.

Takovéto změny jsme si mohli dovolit díky opětovné změně tiskárny. Objevíli jsme levnější, a právě proto jsme si mohli dovolit některé již dříve zmiňované bonusy. A nemuseli jsme ani nijak radikálněji sáhnout „hlouběji do kapsy“. Náklady na jedno číslo se nám pohybují těsně kolem hranice 10 Kč, což při nákladu 700 ks není suma vskutku nijak horentní. Právě proto ale již bohužel nemůžeme jít s cenou zpět dolů - to bychom už značně prodělali. Ale ani při současné ceně (15 Kč) rozhodně nevyděláváme. A navíc bohužel musíme začít počítat s zatím našetřím ze moc reálnou možností, že by se třeba i zastavil tok příjmů z benefičních koncertů. Vždyť stačí zavřít dva tři kluby...

Musíme být připraveni počítat ze vším a v případě nouze obětavě financovat (nejen) časopis z vlastních zdrojů.

Akce číslo 7 má „pro změnu“ 28 stránek, a to za 15 Kč není rozhodně málo, ne? Věnovaná je hlavně NATO, a zvláště pak pražskému zasedání tohoto paktu, čemuž odpovídá i ta již tolikrát zmiňovaná titulní stránka. Ale číslo, které právě držíte v rukou rozhodně není monotematické, a najdete v něm mnoho zajímavých témat ke čtení, ze kterých si jistě nějaké vyberete.

S menší reorganizací AFA souvisí i následujících několik žádostí: Pokud chcete distribuovat tento časopis třeba ve vašem regionu či okolí, přihlašte se nám prosím na některou z našich kontaktních adres - hledáme nové a spolehlivé distributory! A nejenom ty eventuelní nové, ale především ty současné, prosíme o co nejvčasnější zaslání obrázků hotových složenek na předem smlouvenou adresu či předání při osobním kontaktu. Čtli bychom co nejvíce zefektivnit a zprůhlednit naše finanční operace. Rádi bychom osamostatnili tzv. tiskový fond od zbytku financí. Proto nám prosím předávejte peníze získané za naše tiskoviny zvlášť, odděleně od financí za ostatní předměty v distribuci. Obzvláště Vás pak prosíme, abyste nám dodávali spolu s financemi i důkladné rozpisy kolik přesně peněz, za kolik přesně kusů a jakého přesně druhu tiskoviny jste utržili! Toto je velmi důležité pro toto nové číslo (U starších tiskovin taková důkladnost není už zas tak moc vyžadována, jelikož zpětně dělat pořádek by bylo dosti náročné a možná i zbytečné. Do budoucna našeho časopisu chceme hledět s čistším štítem:-) proto, abychom si mohli zpětně udělat co nejpřesnější obrázek o poplatce či časové a finanční návratnosti.

DĚKUJEME ZA ZAKOUPENÍ NAŠEHO ČASOPISU A PŘEJEME PŘÍJEMNÉ POČTENÍ. ●

redakce

casopis.akce@ziplip.com

Toto je e-mailová adresa určená pro vaše reakce nebo připomínky týkající se grafické a obsahové stránky časopisu Akce. Na tuto adresu nám prosím zasílejte své příspěvky do nového čísla.

Napište článek (v nějakém textovém editoru - nejlépe Wordu), sežeňte si k němu obrazový materiál (nejlépe ve formátu EPS, TIF nebo JPG s dostatečným rozlišením - ideálně pro Akci je 300 dpi ve stupních šedi) a vše nám pošlete na výše zveřejněnou adresu.

Váš článek projde korekturou (jak po gramatické, tak po stylistické stránce), pokud si budete chtít svůj text po korektuře ještě znovu přečíst, informujte nás a my vám včas zašleme váš příspěvek zpět ke schválení. Až teprve po této (možná trošičku složitě, ale nezbytné) proceduře bude váš příspěvek zařazen do obsahu časopisu.

Přesto vás ale všechny prosíme - čtete si pečlivě po sobě své příspěvky a nechávejte text (v textovém editoru Word) „projet“ pravopisem a odhalené chyby po sobě opravte!!! Ulehčíte nám tím spoustu práce.

A také se pokud možno pod své články podepisujte - třeba nějakou zkratkou či pseudonymem. Nebo uvádějte zdroje, odkud jste článek získali nebo při jeho psaní čerpal.

Redakce časopisu si též přisuzuje právo provádět výběr článků. Příspěvky nebo reakce nám můžete psát všichni, v časopise se budeme snažit otisknout vše. Je ale možné, že se z rozsahových (tudíž i finančních) důvodů nedostane na všechny. V tom případě s vámi zkontujeme další postup - váš článek třeba přesuneme do dalšího čísla, pokud by neztratil na aktuálnosti. Zřejmě ne moc pravděpodobným důvodem neotištění článku by mohla být jeho obsahově-ideologická nepřipustnost. Jsme revoluční antifašistická skupina, a tudíž v našem časopise nebudeme otiskovat příspěvky oslavující například nacismus, bolševismus nebo kapitalismus! To by bylo možné pouze s doprovodným komentářem.

Předem vám děkujeme za vaše příspěvky a píšete!!! ●

redakce

ak161@ziplip.com

Publikace AK AFA si můžete objednat na výše uvedené e-mailové adrese nebo na všech jiných kontaktních adresách. Stejně tak jako si můžete objednat a předplatit i tento čtvrtletní časopis. Napište nám zároveň i své připomínky a návrhy. ●

redakce

PROGRAMOVÝ KONCEPT ANTIFAŠISTICKÉ AKCE - 2001

Programový koncept české Antifašistické akce konečně kvalitně prezentuje myšlenky antifašismu - nikoli toho liberálního směru, který neustále dělá nátlak na „demokratické“ struktury, aby za něj bojovaly.

Tento antifašismus je tragikomedií lidské pasivity. Antifašistická akce se hlásí k myšlenkám tzv. revolučního antifašismu. Proud, který nebojuje jen proti těm nejmarkantnějším projevům ultrapravice, ale ze zkoumání širších celospolečenských souvislostí útočí na samotné stavební prvky a příčiny vzniku fašistické a nacistické ideologie. Kapitoly jako „...sociální boj...“, „státní antifašismus??“, „příčiny jsou v systému“ nebo „souvislosti fašismu a kapitalismu“ odrážejí stěžejní postoje revolučního antifašismu.

Programový koncept si můžete objednat na našem telefonním kontaktu, cena je 10 Kč.

HRDINOVÉ NEBO ZLOČINCI?

Tato publikace vydaná původně anglickou Antifašistickou akcí barvitě vypráví historii militantního antifašistického boje ve Velké Británii. Příběh začíná na přelomu 20. a 30. let s nástupem Mussoliniho k moci a pokračuje odchodem anglických antifašistických dobrovolníků do boje proti Frankovi. Publikace zkoumá podrobně každou periodu antifašistického boje až do současnosti a také působení Antifašistické akce.

Publikaci „Hrdinové nebo zločinci?“ si můžete objednat na našem telefonním kontaktu, cena je 30 Kč.

PŘIPRAVUJEME DO TISKU

VE JMÉNU
ALLÁHA
(DĚJINY ISLÁMSKÉHO
RADIKALIS-
MU)

Doba předkřesťanská, předislámská a islámská. Výboje a vnitřní spory, vpád Mongolů, Osmani, okupace Západem, Izrael a Palestinci až do dnešních dnů.

NOVÝ LETÁK K OBJEDNÁNÍ

HISTORIE SE NESMÍ OPAKOVAT

Pište si o originály nového letáku AFA o tom, kdo je v České republice ultrapravice, jak proti ní bojovat a další informace o antifašismu!

Kontaktujte nás pro poslání originálu na xerox na naší e-mailové adrese afa-praha@antifa.net nebo na čísle mobilního telefonu 736 211 874.

PROČ JE NATO NEBEZPEČNÉ

Pro Česko bude summit NATO 21. - 22. listopadu skutečně velkou událostí. Generální tajemník NATO George Robertson tvrdí, že i pro NATO půjde o summit zatím největšího historického významu od jeho založení. V tomto bodě s ním souhlasím...

Oficiálně je NATO organizací pro obranu. Ve skutečnosti je však organizací určenou pro intervence a vedení válek. Viděli jsme to ve válce proti Jugoslávii v roce 1999, první útočné válce NATO. Tato válka byla zvláště důležitá pro Česko, Polsko a Maďarsko, protože ty se staly členskými státy NATO bezprostředně před započatím této války. Podle původního plánu měly být tyto tři nové státy přijaty v den padesátého výročí vzniku NATO, tedy 24. dubna. Ovšem Madaleine Albrightová trvala na tom, že tyto tři státy musí být součástí NATO před začátkem války. Dalším důvodem, proč chtěli mít tyto tři státy v NATO, bylo, že pokud by obyvatelé těchto zemí viděli, jak funguje NATO v praxi, mohli by vůči vstupu svých zemí zaujmout jiný postoj.

Pokud se dnes zabýváme NATO, je důležité zabývat se její oficiální strategickou koncepcí. Důležité je nejprve se podívat na vojenskou strategii USA. Obvykle to totiž bývá tak, že strategie NATO je špatnou kopií oficiální vojenské strategie USA.

ZMĚNA STRATEGIE V ROCE 1999

Od konce studené války byla strategie NATO změněna dvakrát. První změna proběhla v roce 1991, druhá v roce 1999. Důležitější z nich je ta z roku 1999. V této strategii je oficiálně řečeno, že NATO bude samo sobě dávat mandát na válčení váleky, což nazývám „sebezmočněním“. Dalším důležitým bodem je, že intervenční války se staly důležitým bodem strategie a politiky NATO.

Když NATO mění svou strategii, ovlivňuje to armády členských států NATO. Nyní již nejsou tak početné, ale jsou více připravené vést války. Všechny členské státy musely svou armádu restrukturalizovat.

V Německu byl dříve Bundeswehr oficiálně armádou určenou pro obranu; dnes je jeho polovina připravena zapojit se do války mimo území Německa.

Oficiální hlavní důvod existence NATO byl v roce 1999 změněn z ochrany území na ochranu zájmů. V oficiální strategii NATO se o válce proti Jugoslávii říká: „máme na paměti, co jsme udělali na Balkáně.“

To znamená, že válka proti Jugoslávii byla první z válek nového typu. V Německu se o tom stále vede debata; vládní Zelení tvrdí, že šlo o výjimku, která se nebude opakovat. Ovšem zmíněná pasáž z oficiální strategie NATO říká, že šlo o první krok, a další budou následovat.

Pro nové členské státy NATO, stejně jako pro kandidátské země, je důležitý program Partnerství pro mír, který má proměnit jejich armády. Například i v Česku má mít „NATO kompatibilní“ armádu, což znamená nákup velkého množství nových zbraní. Naplánovaný nákup švédských stíhaček Gripen byl zatím odložen, přesto jsou však podobné nákupy typické. A je jasné, že tyto nákupy jsou pro státy velice drahé.

Při této příležitosti vždy říkám, že program Partnerství pro mír pro nové členské a kandidátské země je „light“ členstvím v NATO (podobně jako máme Coca-cola light).

ROZŠÍŘENÍ NATO

Na pražském summitu NATO se budou řešit tři důležité otázky. První z nich je rozšíření NATO. Vede se diskuse o přistoupení mnoha nových států: Litvy, Lotyšska, Estonska, Slovenska, Rumunska, Bulharska a také Slovinska. Vedle toho existuje pět dalších států, které chtějí vstoupit do NATO: Albánie, Makedonie, Chorvatsko, Ukrajina a Srbsko. Tyto státy zjevně do NATO přijaty nebudou, ale stojí o to. Zjevně si myslí, že vstup do NATO jim pomůže ekonomicky. NATO však není ekonomickou organizací; je organizací vojenskou a vstup do takové organizace každý stát také patřičně zaplatí.

Podle prezidenta Spojených států George Bushe musí být všechny kandidátské státy přijaty najednou, v jedné vlně. Reálně je, že přijaty budou pobaltské státy, Slovensko, Slovinsko, Rumunsko a Bulharsko. Pokud se tak stane, bude velký problém s Ruskem, s jeho enklávou Kaliningrad: v území NATO se bude nacházet část Ruska. Všechny tyto státy musí také deklarovat, že mohou splnit členský akční plán. Ten znamená, že jejich armády se musí stát „NATO kompatibilní“ a musí vyslat své úředníky do vedení NATO.

To bude pro NATO nová situace. Nyní má 16 členů, se třemi novými 19; po summitu v Praze se může stát, že bude mít 24 nebo i 26 členů. Důležité je, že NATO rozhoduje konsensuálně. Pokud jeden členský stát řekne ne, celé rozhodnutí je zablokováno. Už během války v Jugoslávii nastala situace, že poprvé řekly všechny členské státy ano, podruhé řekly také ano, ale po třetí se politický šéf Javier Solana rozhodl, že se nebude ptát jednotlivých států, protože hrozilo, že Řecko nebo Itálie by napotřetí řekly ne. Taktéž v Maďarsku se vedla diskuse, zda je správné bombardovat mosty a civilní infrastrukturu.

S šestadvaceti členy půjde o novou situaci a je možné, že čtveřice velkých států NATO bude chtít rozhodování konsensem zrušit. NATO má strukturu jako pyramida s melounem nahoře, třemi jablky uprostřed a mnoha oříškami vespod. Meloun jsou Spojené státy, jablka Německo, Velká Británie a Francie a oříšky jsou ostatní členské státy. V historii nalezneme dostatek příkladů, kdy pokud měla velká čtyřka shodný názor, tak ho také prosadila.

(pokračování na str. 04)

NATOM JE ČOSÍ SKANDÁLNÍHO

Před summitem NATO vyvstal náhle problém ochrany vzdušného prostoru nad ČR, respektive Prahou, před blíže nespecifikovaným nepřítelem. Americký Pentagon žádal něco co nemá obdoby - beztretnost jejich pilotů v případě, že by zasáhli v ČR civilní cíle. USA dokonce žádali, aby tato beztretnost platila napořád, čímž nepřímo uznali, že jejich „inteligentní“ bomby „občas“, ale spíše často netrefí buď nic nebo cíl, který je civilní avšak vojenskými experty či vojáky pokládán za vojenský.

Jistě máte v živé paměti, jak si při bombardování Jugoslávie „pletli“ tank s traktorem, nemocnici s velením jugo-

slávske armády či konvoj uprchlíků s přesouvajícími se vojáky. Při spojeneckém bombardování zahynulo v Afgánistánu dokonce více civilistů, než v mrakodrapch 11. září v New Yorku. Americká vláda ani generálové to do dnes nevysvětlili a je vidět, že politika NATO je založena nikoli na obraně svobody lidí, ale na jejich zabíjení. ●

Pavel Fejral

KRÁTKÉ ZPRÁVY ZE SEVERU

V polském městečku Wizajny poblíž litevských hranice se konal koncem léta Anti border kemp. Trval pět dní a zúčastnilo se ho okolo dvou set lidí. Osaženstvo bylo vskutku mezinárodní. Byli zde aktivisté z Polska, Běloruska, Ruska, Ukrajiny, Litvy, Francie, Španělska, Německa a několika dalších zemí. Na programu byly různé přednášky, workshopy a diskuse. Točily se především okolo témat jako sexismus, Evropská unie, NATO a mnoho dalších. Příští rok se bude kemp opakovat. Bude ale již více zaměřen na politická a sociální témata, především na problém Evropské unie.

Na konci září se konala ve Varšavě konference NATO. Asi stovka anarchistů se rozhodla ukázat, že rozhodně nesouhlasí s takovými organizacemi, a vyšla do ulic. Když se průvod snažil dostat k samotnému místu jednání, byl zatlačen policií. Ta jako vždy ukázala, že její jediná úloha je hájit zá-

(pokračování na str. 04)

(dokončení ze str. 03)

jmy vládnoucích elit a názor pracujících a studentů ji nezajímá.

V Lodži se 31. srpna 2002 konala výroční slavnost dohody mezi tzv. opozicí a vládní částí komunistů v Polsku. Anarchisté zde přímou akcí jednoznačně vyjádřili, že nepatří ani do jedné z těchto skupinek a že nehodlají ustoupit v boji za osvobození námezdně pracujících. Proto akcí navštívili s vlastními materiály a transparenty. Poté slovně a hvízdáním napadli zakladatele tzv. opozice, kteří se pod pláštěm sociálního programu podílejí na vládě a dělají vrcholovou politiku. Nakonec byli tito pánové donuceni utéci a vůbec nechťeli na toto téma s rozeznávanými a podvedenými lidmi hovořit. ●

Kr

BĚLORUSKÝ ANARCHISTA KRUTĚ ZBIT POLICISTY

V noci ze 7. na 8. září 2002 se ve městě Grodno v Bělorusku vracela z oslavy narozenin skupinka 10-15 lidí. Náhle na ně začala najíždět dvě policejní auta, která vzápětí zastavila a policisté začali zcela bezdůvodně skupinku perlustrovat. Stas Pochobut,

Stas Pochobut

26 let starý anarchista, který je zároveň reportérem novin „Navinki“ a lídr punkové kapely „Deviation“ byl napaden policisty poté, co měl tu „drzost“ žádat po nich průkazy, na což má právo. Nasadili mu železka a nacpali ho do auta. Teror začal již v autě, policisté ho nijak nešetřili. Po příjezdu na stanici zatkl ještě člena Active Communities Confederation „Razam!“ („Společně!“) Zmitsera Dul'ka. Zbytek lidí byl propuštěn. Stas byl brutálně bit celou dobu pobytu na policejní stanici. Jeho bratr, novinář, který na stanici přijel a trval na příjezdu ambulance, byl obviněn z výtržnictví a zatčen také. Stas nakonec skončil s polámanými obličejovými kůstkami v nemocnici a podle tvrzení doktorů mohou mít zranění trvalý vliv na jeho zrak. ●

Kr

KOUTEK HUMORU: KONEC KVALITNÍHO ČTIVA

Je nám velice líto, že nedávno ukončil své účinkování na mediálním trhu kvalitní týdeník Republika vydávaný Sládkovými, tedy těmi jedinými a pravými, republikány (RMS). Podle našeho zpravodaje expertů je vinna

(pokračování na str. 05)

(dokončení ze str. 03)

ROLE NATO VE TŘETÍM TISÍCILETÍ

Druhým důležitým bodem summitu NATO v Praze bude diskuse o nových úkolech NATO. Generální tajemník Robertson je konfrontován se situací, kdy NATO nehraje téměř žádnou roli ve válce proti te-

mrtvé dítě v troskách obytného domu v Jugoslávii po bombardování letadel NATO

rorismu. USA a Velká Británie spolu uzavřely koalici a NATO se nestalo institucí, která by tuto válku vedla. To je pro největší vojenskou organizaci špatné.

A tak se generální tajemník rozhodl, že se to stane bodem na jednání summitu. A co to znamená? NATO se podle něj musí stát organizací pro boj s terorismem a zbraněmi hromadného ničení. Za běžných okolností, pokud se mají změnit úkoly NATO, by bylo nutné změnit strategickou koncepci. Zatím se ale zdá, že oficiální koncepce se měnit nebude, že se změní „pouze“ realita.

Třetím bodem pražského summitu NATO tedy bude otázka, zda okopírovat a použít novou strategickou koncepci USA pro NATO. Tato nová strategie USA pro zahraniční a vojenskou politiku se nazývá Bush-doktrína. Skládá se ze tří důležitých částí. První je, že USA chtějí bojovat preventivní války. To znamená, že pokud si USA myslí, že nějaký stát ohrožuje jejich hegemonii, potom proti němu bude vedena válka, nebo bude zničen. Druhým bodem je, že chtějí provádět „obrané intervence.“ Ovšem pojem „obraná intervence“ je pojmem z románu George Orwella. Ten říkal, že oficiálním jazykem říkají přesný opak toho, co si myslí. „Obranná intervence“ je nesmysl; intervence je vždy útočným aktem. Třetím bodem Bush-doktríny je, že počítá s nasazením jaderných zbraní ve vojenském konfliktu. Za tímto účelem si USA pořídily nové miniaturní jaderné hlavice.

Tyto tři body jsou nejdůležitějšími z nové Bushovy doktríny a NATO bude nyní diskutovat, zda budou okopírovány pro jeho strategickou koncepci. Pravděpodobné je, že přijata bude špatná kopie této doktríny. Důležité je zmínit, že například v německé ústavě je napsáno, že armáda je výlučně obranným nástrojem. Tato doktrína však není obranou; je útočnou agresí.

F-14

NATO A OSN

Další podstatnou otázkou je, jak se NATO postaví ke Spojeným národům. Tato doktrína je proti duchu Spojených národů i proti Chartě OSN. To není pouze můj názor, stejné myšlenky se objevují v největších německých denících. Jeden z nich napsal, že region, ve kterém NATO operovalo, byl až dosud region Euro-atlantický. Dnes se změní na globální.

Viceprezident USA Dick Cheney se vyjádřil, že jeho země je připravena válčit proti všem státům, ve kterých se podle nich nacházejí teroristé nebo které terorismus podporují. Tyto kritéria podle něj splňuje šedesát států; šedesát států světa se tedy může stát terčem vojenské politiky USA. Šedesát států je jistě velké číslo, zvláště uvážíme-li, že v OSN je sdruženo 191 států a na celém světě jich je okolo 200. Otázka zní: bude na tento problém NATO nahlížet stejně jako USA?

Vojenské noviny v Německu píší, že NATO přijme politiku proti globálnímu Jihu. Ve stínu toho je důležité, jak proběhne diskuse o strategii NATO. Pokud NATO přijme špatnou kopii strategie USA, bude to znamenat, že všechny členské státy NATO budou muset již podruhé nakoupit velké množství nových zbraní. Generální tajemník NATO již oznámil, že považuje za důležité přijmout nový program pro nákup zbraní.

V poslední době se také vynořila otázka, zda může být alternativou k NATO Evropská unie. V Německu se politici a vláda předhánějí ve výroci, jak je EU mírumilovnou organizací. Ovšem i EU vytváří svou intervenční armádu o síle šedesáti tisíců vojáků. Operační rádius této armády má být čtyři tisíce kilometrů od Bruselu. Všechny státy, které chtějí vstoupit do EU, musí garantovat, že do této armády poskytnou své vojáky. Složení této armády je rovněž zajímavé: 12 000 Francouzů, 12 500 Angličanů a 18 500 Němců. Je zjevné, že největšími počty zde jsou zastoupeny tři velké evropské státy NATO (tři jablka). Da se

Saddám Husajn

říci, že v Evropské unii vzniká pod vedením Německa další intervenční armáda. EU se tak v příštích několika letech stane také vojenskou organizací.

VÁLKA PROTI IRÁKU

Vláda USA tvrdí, že chce vést válku proti Iráku bez ohledu na to, co budou dělat zbrojní inspektoři OSN. Tuto pozici zastává i Velká Británie. Francie a Rusko pro případnou válku proti Iráku vyžadují mandát OSN. Nyní to vypadá tak, že bude přijata nová rezoluce OSN o velmi nejasném znění. USA a Velká Británie pak budou moci říct: „OSN od-souhlasila vojenský útok,“ ovšem Francie, Čína a Rusko se jim budou oponovat: „Ne, ta rezoluce takto nezní.“

Německá vláda tvrdí, že je proti válce. Ovšem veškeré transporty válečného materiálu jsou vedeny přes Německo. Pro Německo a Česko je důležité, že v současnosti mají své vojáky umístěné v Kuvajtu. Během předvolebního boje v Německu ministr obrany několikrát řekl, že tyto vojáci musí být staženi. Všichni však víme, že tento výrok platí jen do voleb... Dnes německý ministr Joschka Fischer prosazuje, aby němečtí vojáci zůstali v Kuvajtu dlouhodobě.

Ovšem pokud je německá vláda skutečně proti válce, musí své vojáky stáhnout okamžitě. Němečtí vojáci musí v případě válečné situace bojovat po boku armády USA, jejíž vojáci se v Kuvajtu nacházejí také. K tomu jsou vázáni mezinárodními smlouvami; v případě, že válka vypukne, tak je již stáhnout nepůjde. To samé se pravděpodobně týká i Česka.

Otázka vůle Velké Británie a USA válčit proti Iráku bude také na programu jednání summitu NATO v Praze. Domníváme se, že k válce dojde pravděpodobně bezprostředně po pražském zasedání, podobně jako v roce 1999, kdy k zahájení útoku na Jugoslávii došlo pár týdnů po summitu NATO v USA.

(pokračování na str. 05)

(dokončení ze str. 04)

upřichlící z Kosova

(dokončení ze str. 04)

házena na šéfredaktora Martina Zbelu (spolužáka známého nazi raubíře Tomáše Kebzy), který se po krachu plátku skrývá neznámo kde. Sládek označil Zbelu za zrádce, tedy nikoli rasy, ale ideálů. Neváhali jsme a zavolali přímo do redakce s žádostí o vyjádření ke krachu. Redaktor Emil Nahnědlý nám sdělil: „Vám vy špíny fetáčky, vy negromilové cikánský s bolševickými předky, vy hnidy, vy grázlové flákačský, vy povaleči hospodský nic říkat nebudu, protože kdybych vám řekl, že je to pravda, budete mít radost. A je to pravda. Na neslyšenou“. Bleskový výzkum veřejného mínění prokázal, že 88% dotazovaných týdeník Republika nebude chybět vůbec, 10% asi za měsíc a zbytek to nezná. ●

Jarmila Vydlabaná

KONEC SVOBODY SHROMAŽDOVÁNÍ

1. července 2002 vstoupila v platnost novela shromažďovacího zákona. Podle ní hrozí účastníkům demonstrací postih za to, že budou mít zakryté obličej. Tedy alespoň od chvíle, kdy policie ohlásí policejní zásah. Novela však neřeší, jakým způsobem a jakému množství účastníků musí být policií sděleno, že byl zákrok zahájen. V praxi si lze pak jednoduše představit, jaký způsobem asi budou policisté toto nařízení potlačující základní právo na soukromí porušovat.

Protestující se mohou zahalovat maskami či kuklami jen pokud akce bude probíhat klidně. Podle ministra vnitra Stanislava Grosse novela „nebrání v pořádání třeba maskárních průvodů, kdy při pokojném průběhu mohou být tváře bez problémů zakryty“. Zákon už neumožňuje politickým stranám a organizacím zablokovat si veřejná prostranství na několik let předem. Nyní budou muset podat oznámení maximálně šest měsíců před termínem akce. Pořadatelé musejí také každé shromáždění oznámit příslušnému obecnímu úřadu týden předem, výjimečně s třídním předstihem.

Paradoxně stejný den, od kdy mohou policisté obměnit novelou pokrouceného zákona, vracejícího nás zpět a ještě hlouběji do éry proti níž současný establishment brojí, začíná platit nařízení, které dává víc soukromí právě jim - policistům - od července se už totiž mohou prokazovat průkazy, kde není uvedeno jejich jméno a příjmení, ale pouze číslo. ●

zdroj: <http://www.antinato.cz>

(pokračování na str. 06)

ALTERNATIVA K VÁLCE

Jako odpůrci válečné politiky budeme často konfrontováni s otázkou, jaká je naše alternativa. Jak se postavit například Saddámu Hussainovi, který vlastní zbraně hromadného ničení a údajně by je byl schopen i použít.

Četl jsem analýzu, sepsanou zbrojním inspektorem OSN, který tuto práci přestal vykonávat v roce 1998. Není to žádný extremist, je členem republikánské strany v USA. V té práci stojí, že v roce 1998 neviděl, že by měl Irák jaderné, chemické nebo biologické zbraně. Situace v roce 1991 byla v mnohém jiná. Podle něj v roce 1998 Irák neměl zbraně hromadného ničení; proto by zbrojní inspektori OSN měli být vysláni do Iráku, aby zjistili, zda-li se dnešní situace nějak liší od té v roce 1998.

V tomto bodě s ním souhlasím, protože pokud by zjistili, že Irák má zbraně hromadného ničení, potom by se tím měla zabývat OSN, pokud by zjistili že ne, potom by embargo proti Iráku muselo být zrušeno. Tvrdím totiž, že embargo uvalené na Irák je druhem války proti lidem. V jeho důsledku již zemřelo mezi půl milionem a dvěma miliony lidí. Proto říkám: neohlížejte se na embargo a pomozte lidem.

Západní státy nechťjví vědět, co se v Iráku v současnosti děje. Pro Iráčany to je nesmírně špatná situace; embargo se vztahuje dokonce i na zdravotnický materiál, který do země nesmí být dovážen. Nějaký

siče přichází v rámci různých programů, ale není ho dost. Bývalý koordinátor programu Ropa za potraviny říká, že embargo musí být zrušeno. Teprve poté nebude moci Saddám Hussain neustále tvrdit, že za všechny problémy může embargo, a lidé v Iráku uvidí, že zatímco část jejich problémů je skutečně způsobena embargem, část pramení z diktatury. Embargo tak působí proti lidem, ale pro Saddáma Hussaina. Důsledkem politiky západních států vždy bylo jen další posílení Hussainovi pozice.

Vyslání zbrojních inspektorů do Iráku je důležité; nyní je však blokováno USA a Velkou Británií. Problémem je pozice USA a Velké Británie, nikoliv pozice těch států, které inspektory vyslat chtějí. Pouze pokud se o tom někdo přesvědčí, bude možné říci, zda Irák vlastní zbraně hromadného ničení. USA a Velká Británie ale nechťjví, aby byly zjištěny důkazy. Tvrdí, že Irák postavil novou továrnu na výrobu jaderných zbraní a budovy zničené nálety byly zrekonstruovány. A protože byly zrekonstruovány, vyvíjí Irák novou jadernou zbraň. Také tvrdí, že zdrojem této informace je Mezinárodní organizace pro jadernou energii (IAEO). Ta však řekla pouze tolik, že budovy byly zrekonstruovány. Nikdo však neví, co je uvnitř.

A to je problém. Pokud by se někdo podíval dovnitř, věděli bychom to. Když se tam nikdo nepodívá, nevíme nic a Bush s Blairm mohou tvrdit cokoliv. Všichni víme, že Saddám Hussain je diktátorem; nemá žádné naše sympatie. Neprátele našich nepřátel nejsou naši přátelé. Jistě by bylo lepší, kdyby v Iráku panovala skutečná demokracie. Ovšem vláda USA nestojí o demokracii v Iráku. Namísto Saddáma Hussaina chtějí dosadit jiného diktátora.

Velké americké deníky Washington Post a New York Times napsaly, že USA potřebují, aby vůdce Iráku byl nakloněn USA - to je podle nich skutečně důležité. Pokud bude možné, aby byl demokratický, bylo by to dobré, ale pokud to možné nebude, je to vlastně jedno. To je podle mého názoru dostatečně vypovídajícím výrokem o politice států NATO.

OTÁZKA ZBOJNÍCH INSPEKCI

Častou námitkou je, že zbrojní inspektori nebudou Saddámem Hussainem do Iráku vpuštěni. Problémem ale je, že bývalý šéf zbrojních inspektorů OSN potvrdil, že v jeho delegaci se nacházeli také špióni. Irák pochopitelně nechce, aby součástí delegací byli špióni. Taková je pravda; fámy o tom, že Irák odmítá inspektory jako takové, jsou lži.

Zmíním první výhrůžnou rezoluci OSN prosazenou USA a Velkou Británií. Pokud by nyní byla přijata taková rezoluce, mohlo by se stát, že každá země, která má v delegaci své zbrojní inspektory, by s nimi mohla poslat vojáky do kterékoliv části Iráku. Britské noviny Independent napsaly, že se jedná o situaci podobnou té v Jugoslávii. NATO ve smlouvě mezi kosovskými Albánci, Jugoslávii, USA, Francií, Velkou Británií a Ruskem napsalo, že jeho vojáci se mohou volně pohybovat po celém jugoslávském území. Německé noviny Welt tvrdí, že tento druh rezoluce OSN je zaručeným receptem na válku.

Sorry.
Sorry.

KOSOVO

PRÁVNÍK ŽALUJE NACISTY Z DOB HEYDRICHIÁDY

BERLÍN - V reakci na věčné námitky z Rakouska i Německa, že se Česká republika dosud nevyrovnala s tzv. Benešovými dekrety, zaslal německý právník Frank Metzger podání na tři nepotrestané nacisty, kteří se za okupace podíleli na vraždění Čechů po atentátu na Reinharda Heydricha a žili pak v Rakousku, i když mu není známo, zda dotyční ještě žijí.

Metzger upozornil rakouskou stranu na Heinricha Bergera (nar. 1896), který podle jeho informací v letech 1940 - 44 v Praze nejdříve řídil nacistickou tajnou státní policii (gestapo) a pak byl

zástupcem jejího šéfa. V noci z 9. na 10. června 1942 byl osobně přítomen v Lidicích, když se chystalo vyhlazení obce. Trestu ušel také Frank Reinthaler (nar. 1916), který v červnu 1942 vedl popravčí čety na pražské střešnici v Kobylisích, a také Karl Opplozer (nar. 1895), který se poprav rovněž účastnil.

Metzger soudí, že se jmenovaní dopustili genocidy neboli cílené a plánované likvidace českého národa. V pod-

nětu rakouskému ministru používaje na nedávno zveřejněnou expertizu německého právníka Joachena Froweina k českým dekretům. Frowein dospěl k poznatku, že v Německu i Rakousku dosud nebyli potrestáni pachatelé nepromlčitelných lidických zločinů a dalších represálií z té doby.

Frank Metzger se zločiny během heydrichiády zabývá už delší dobu. Do povědomí vešel počátkem 90. let ještě jako student, který společně se svou kolegyní Kerstin Schichaovou pátral po dětech z Lidic, které mohli přežít likvidaci vesnice a byly deportovány do Německa. ● zdroj: ČTK

(dokončení ze str. 05)

zasazený „vojenský cíl“ v Jugoslávii

Dokonce i CIA tvrdí, že je nemožné, aby existovaly vztahy mezi Irákem a Al-kaidou a že Irák nemá zbraně hromadného ničení. Ovšem pokud začne válka, může podle nich Irák nebo jeho spojenci provést teroristické útoky. Nesouhlasím se všemi argumenty CIA, ale z jedním bodem souhlasím: pokud dojde k válce, budeme čelit velice problematické situaci. Proto musí být uděláno vše pro to, aby do Iráku byli vysláni inspektoři OSN. Může to trvat nějaký čas, ale ten je nezbytný, aby byla odvrácena válka.

PROBLÉM ROPY V POZADÍ KONFLIKTU

Důležitou otázkou je, proč USA a Velká Británie tolik prosazují válku. Často bývá zmiňován zájem těchto mocností o iráckou ropu, jež tvoří celých 10% světových zásob ropy. Ve Washington Postu je již nyní diskutována otázka, kdo tuto ropu dostane. Došli k závěru, že by malá část této ropy měla být přenechána Francii, Rusku a dalším státům, které „jdou s námi, ne proti nám.“

V Německu jsme v diskusích často narazili na argument, že důvodem, proč je německá vláda proti válce, může být ten, že německé ropné korporace nejsou v oblasti Iráku aktivní. Přišly s křížkem po funuse; vláda se postavila proti válce proto, že jim to ekonomicky nic nepřinese.

Za těchto okolností je důležité, že Spojené státy chtějí změnit situaci v regionu. Ohledně ropy hraje důležitou roli OPEC (Organizace států vyvážejících ropu). Když byly v minulosti problémy s cenami ropy, tak Saudská Arábie vždy zakročila a pomohla Japonsku a USA, kteří dováží největší část jejich ropy. Jeden můj kolega říká: „Když získají iráckou ropu, budou mít svou ropnou páku proti OPEC.“ To jim umožní diktovat si svoje vlastní ceny ropy a vytvářet politiku proti OPEC. To je důležité, protože vzájemné vztahy mezi USA a Saudskou Arábií nejsou na tak dobré úrovni jako dříve. Jedním z důvodů je, že 15 z 19 atentátníků z 11. září 2001 bylo ze Saudské Arábie.

Skutečně důležité však je, že stará Carterova doktrína nefunguje. Carterova doktrína znamenala, že vláda USA pomáhala královské rodině Saudské Arábie, aby nebyla svržena, a ta na oplátku zajišťovala, aby ropa ze Saudské Arábie šla USA, Japonsku a dalším spojencům. Tuto dohodu vymyslel bývalý prezident USA Jimmy Carter, proto se jí říká Carterova doktrína. Dnes si myslí, že to nebyla dobrá dohoda, a kritizuje svou bývalou pozici.

Myslím, že můžeme říct, že válka proti Iráku je nepřímou válkou proti Saudské Arábii. Situace v regionu se promění a někteří členové vlády USA již dnes říkají, že dalším krokem po Bagdádu je Teherán. Ale zpět k NATO - právě v Praze se bude diskutovat, jestli se NATO stane součástí této permanentní války USA.

důsledek všech válek - minová pole

ZBRANĚ HROMADNÉHO NIČENÍ

Myslím, že vláda Iráku a Saddám Hussain usilují o získání zbraní hromadného ničení proto, že se stává terčem USA a Velké Británie. Jedním z poučení pramenícího z války proti Jugoslávii je, že státy vlastní jaderné zbraně nejsou terčem NATO nebo USA.

Příkladem může být Rusko, Pákistán nebo Indie, kteří vlastní jaderné zbraně a nejsou terčem USA. Myslím, že problém, proti kterému chtějí bojovat, sami vytváří. Podle mě je důležité, aby neexistovaly zbraně hromadného ničení v jakémkoliv státě světa a aby nebyla vedena válka proti Iráku. Státy s největším počtem jaderných zbraní jsou USA, Rusko, Velká Británie, Francie, Izrael, Indie, Pákistán...

Napjatá situace mezi Indii a Pákistánem, která je skutečným problémem, není diskutována vládou USA ani NATO. Já jsem proti zbraním hromadného ničení kdekoli na světě, ve všech státech. Proto, pokud vláda USA tvrdí, že Irák je problém, podívejme se nejprve na to, kdo nejvíce křičí.

Chemické zbraně použité v Iráku v roce 1991 byly vyrobeny z antiraxové kultury získané od armády USA. Zástupce USA u Saddáma Hussaina během války v Perském zálivu mezi Irákem a Iránem věděl,

zasazený obrněný traktor (v řeči NATO - tank) jugoslávské armády

že Irák použil chemické zbraně proti Kurdům, a přesto se i poté vyjádřil pro to, aby USA stály na straně Iráku ve válce proti Iránu a nadále mu dodávaly chemické zbraně.

Vždy jde o stejnou situaci, kterou nazývám Frankenstein fenomén. Nejprve jsou „vyrobeni“ diktátoři, kteří se následně vzeprou svým chlebobárcům. Ve světové politice jde o vážný problém; přesto jsou stále vytvářeni noví Frankensteinové. A následně bombardování. A tak to jde pořád dokola. Proti tomu se musíme postavit. Už žádné nové Frankensteiny...

ZÁVĚREM

Na pražském summitu NATO se tedy bude řešit mnoho důležitých otázek: rozšíření NATO, Bushova doktrína, válka proti Iráku a nová působnost NATO. Všichni víme, že vlády nemění svou politiku jen tak. Je důležité, aby zde existovalo velké a silné hnutí, které řekne „ne“ rozšiřování NATO, ne Bushově doktríně, ne novým úkolům NATO a ne válce v Iráku.

Proto jsou podle mě důležité masové demonstrace během summitu NATO v Praze. Pokud se NATO definuje jako mezinárodní, je důležité, aby odpor proti pro-válečné politice byl také mezinárodní. Doufám tedy, že se pražských demonstrací zúčastní mnoho lidí jak z Česka, tak dalších států. ●

Tento text vznikl přeložením a mírným upravením textu přednášky Tobiase Pflugera ve Vysokém Mýtě, pořádané v rámci přednáškového turné organizovaného Československou anarchistickou federací. Čtyři přednášky v Praze, Brně, Plzni a Vysokém Mýtě navštívilo celkem na 150 lidí. Tobias Pfluger je ředitelem Institutu pro výzkum militarismu a autorem knihy Nový Bundeswehr.

zdroj: <http://www.csaf.cz>

NATO

V JUGOSLÁVII

Koncem listopadu se chystá v Praze summit Severoatlantické aliance známé spíše pod zkratkou NATO. V oficiálních médiích jsme mylně informováni, že tato organizace slouží k jakémusi udržování a hlídání světového míru a pořádku. Jakmile se někde objeví bezpráví, či snad nedejbože hrozba terorismu, NATO ihned přispěchá se svými letadly, zloduchy potrestá a utlačované obyvatelstvo si v dané zemi může opět svobodně vydechnout. Ovšem realita je jiná, jak ukázal například konflikt v Jugoslávii v roce 1999. Nebudu zde rozebírat politické ani ekonomické příčiny vzniku tohoto konfliktu, o těch bylo napsáno již mnoho. Spíše se zaměřme na samotné důsledky pro obyčejné civilní obyvatelstvo, pro normální pracující, rodiny, děti...

Všechny zde uvedené čísla a fakta shrnují situaci od 24. března 1999, tedy začátku bombardování Jugoslávie letadly NATO. Jak si generálové spočítali, nejprve je třeba zničit nejdůležitější uzly každé země. A to je především zásobování elektrickou energií, vodou a telefonní spojení. Během pár týdnů vyřadili z provozu několik elektráren, zásobáren pitné vody a telefonních ústředí. Tohle nejsou v žádném případě vojenské cíle, ale to nikoho nezajímá. Další na řadě je infrastruktura. Bylo úplně zničeno dvacet mostů a dalších dvanáct poškozeno. Také hlavních šest silničních tahů bylo rozbito, a to i dopravní tepny Bělehrad - Záhřeb a Bělehrad - Nis. Opět se nikdo neptal, zda byly používány k vojenským účelům. Důležitá je také vlaková doprava, tak se NATO rozhodlo vyřadit i tu z provozu. Proto bylo těžce poškozeno šestnáct nádraží, včetně nádraží v Bělehradě. Samozřejmě se nesmí zapomenout na dopravu leteckou. A tak byla vyřazena z provozu letiště v Prištině, v Bělehradu, v Nis a v dalších čtyřech městech, a to dokonce včetně sportovního a zemědělského letiště v Somboru.

Další důležitý cíl, pokud se vede válka o sféru vlivu jako tato, je průmysl. Je jasné, že pokud bude průmysl země v troskách, tak lidé uvítají zahraniční investice a znovuoživení ekonomiky. To je jednoduchá kalkule, pokud něco zničíte, můžeme tam pak postavit svoje továrny a platit zaměstnancům minimum pro přežití, protože stejně nemají jít kam jinam. Takhle se přemýšlí v kapitalismu a tento důvod je hnacím motorem mnoha válek. A tak bylo zničeno nebo poškozeno na 50 velkých továrnách. O práci přišlo na půl miliónu (!!) pracujících, odhady škod na majetku se pohybují okolo 100 miliard dolarů (M. Chossudovsky, 1999). Přihlédneme-li k tomu, že počet obyvatel je něco málo přes 10 miliónů (v roce 1995), a HDP (v roce 1993) činil 10 biliónů USD, jsou tato čísla hroznivá! Zároveň s továrnami byly ničeny i sklady pohonných látek a průmyslových surovin. Celkem okolo dvaceti hlavních skladů lehl popel. Ale práci lidem dává také zemědělství a tak se cílem v zaměřovačích bombardérů staly i zemědělské usedlosti. Například „Mladost“ v Gnjilane, zemědělský komplex „Malizgan“ v Dolaci, nebo rostlinná a živočišná výroba „Pester“ v Sjenici, včetně 220 krav. Spousta zemědělské půdy byla zničena nepřímo díky unikům toxických látek z bombardovaných továren. Ani venkov neušel této zkáze. Byly bombardovány vesnice, které neměly absolutně žádný hospodářský ani strategický význam. Toto počínání bylo cynicky nazýváno ze strany představitelů Nato jako „vedlejší ztráty“.

Bylo pamatováno i na budoucnost každé země a to je mládež. Proto bylo zničeno nebo zasaženo přes tři sta budov, sloužících k vzdělávacím účelům. Například univerzity v Nis, Prištině či Novém Sadu. Na tomto hrůzného seznamu nechyběly ani školky... K větší demoralizaci a potlačení národního uvědomění sloužily i útoky na historické a kulturní památky. Ty byly také označovány za „vedlejší ztráty“. Pár pro ilustraci: Klášter ze 14. století v Gracanice, římskokatolický kostel sv. Antonína v Djakovici, nebo třeba pravoslavný hřbitov v Prištině.

Co je ale horší než všechny zničené památky, jsou zmařené životy civilistů, během 57 dnů bombardování zahynulo přes tisíc civilistů a mnohem více jich bylo vážně zraněno. 20. května brzy ráno byla přímo zasažena neurologická klinika v Bělehradě a zemřeli v ní tři lidé. 13. května NATO zaútočilo na uprchlický průvod ve vesnici Korisa, blízko Prištiny. Zemřelo sto lidí. Bylo to komentováno slovy, že šlo o legitimní útok na vojenský cíl (miněna ona vesnice) a že NATO „hluboce lituje“ civilních obětí. Korunu tomu nasadil mluvčí Jamie Shea: „Máme zprávy o tom, že mezi oběťmi se nacházeli také vojáci, ne jenom civilisté“ Celý tento případ byl důkladně zdokumentován a bylo zjištěno, že šlo opravdu o masakr civilních lidí, ale k zodpovědnosti nebyl hnán nikdo. Nemá smysl zde vypisovat více takových případů a bylo jich opravdu mnoho. V rámci nesmyslného zabíjení se piloti letadel trefovali i do dopravních prostředků. Po útoku na mezinárodní osobní vlak na trati Bělehrad-Thessaloniki bylo zabito 55 cestujících a dalších 26 zraněno. 60 lidí přišlo o život při bombardování vlaku „Nis Express“ a jako vrchol pohrdání lidskými životy a vrchol nemorálnosti bylo útočeno i na vozy a ambulance, které přijely na místo tragédie.

zasažená nemocnice v Bělehradě

Z tohoto krátkého, zdaleka ne úplného nástinu cílů v Jugoslávii, je jasné, že nebylo útočeno na vojenské cíle, jak bylo oficiálně tvrzeno. Jak počty zasažených civilních objektů, tak počty mrtvých civilistů svědčí o tom, že nešlo pouze o náhody, či „netrefení se“. Vzhledem k technice jakou NATO disponuje, je téměř vyloučeno aby se tolikrát „netrefili“. Laserem naváděné protitankové rakety Maverick, či letecké pumy Payway, které byly používány, jsou téměř absolutně přesné a odchylky se pohybují řádově v desítkách centimetrů. A výmluvy NATO na piloty, že nerozpoznali cíl a zaměnili ho s civilním cílem jsou také liché. V dnešní době, kdy jsou družice schopné přeciť poznávací značku automobilu, nemůže být o špatné identifikaci ani řeč. A tank od traktoru pozná i malé dítě. Záměr byl tedy více než jasný. Získání vlivu na Balkáně. A nejspíš nejlepší cesta je právě tato. Záminka k zákroku se vždy najde a už se točí ohromné peníze. Válka je pro dnešní mocipány velice výhodný obchod. Vydělají nadnárodní zbrojní koncerny, posílí se tím ekonomika a odvede se pozornost lidí od sociálních problémů k jiným. Proto si současná vládnoucí elita vydrží organizaci typu NATO, aby mohla své zájmy prosazovat i silou. Tomu ale musíme říci ne!!! Přejdme v listopadu ukázat, že NATO tu nemá místo a že nebudeme přihlížet jeho bezostyšnému vraždění!!! ●

zdroj: Dr. Radoje Lausevic (<http://www.gci.ch/GreenCrossPrograms/legacy/jugoslavia/lausevic.html>)

JAK MŮŽE DOBRÁ VĚC SLOUŽIT ŠPATNÝM LIDEM

Městská policie se ve spolupráci s Městským úřadem rozhodla zřídit ve svých prostorách veřejnosti volně přístupnou a velmi dobře vybavenou posilovnu. Hned po příchodu čeká návštěvníka velmi příjemné překvapení - vstupné je skutečně symbolické, celých 5 Kč na hodinu. V očích „běžného“ občana se jedná o vskutku chvaly-hodný počín, ale věc má i druhou, méně příjemnou stranu. Zpráva o nové posilovně se velmi rychle rozšířila a jako jedni z prvních ji začali navštěvovat místní neonacisté. To vede k tomu, že ostatní mají strach do ní chodit, jelikož se bojí případného (náslinného) střetu, kdyby se snad těmto Hitlerovým pohrobkům znelibilo. Velmi často slyším větu: „Radši s tebou do posilovny nepůjdu, co bych přišel hákoš...“ apod. Zatímco se tedy náckové

nerušeně zocelují a stávají se stále nebezpečnějšími pro své „oběti“, které často a rádi ve velké přesile přepadají, ti ostatní radši lenoší doma (navštěvují jiných posiloven ve městě totiž stojí od 30 Kč/hod. více, což si nemohou dovolit) a tiše doufají, že jich se nacistická zlovůle nedotkne. Kdy se odváží k akci? Až se oběti stanou oni sami, nebo jejich nejlepší přátelé?

Je také velice zajímavé, že v tom samém objektu, kde má své prostory Městská policie sídlí i Farní Charita (která čelila represím od Městského úřadu, když poskytla prostory pro anarchistickou přednášku o militarismu), která zde má mimo jiné klubovnu, kde se schází mládež z rómské komunity a kde pořádá své aktivity. Jak dlouho si však nechají Rómové líbit urážky a napadání ze strany „vynaznačů čistě rasy“? Doufejme, že si co nejrychleji „vyřeší své problémy“ sami, když ti „bílí“ nemají dostatek odvahy... ● sj

BRITSKÁ VLÁDA FINANCUJE VÝVOJ GLOBÁLNÍHO SLEDOVACÍHO SYSTÉMU

Podle potvrzených zpráv financuje britská vláda tajný výzkum radarových technologií, které využívají stožárů anténního systému mobilních telefonů. Cílem je umožnit bezpečnostním agentům sledovat pohyb vozidel a lidí po celém území Velké Británie. Tzv. Cellar technologie je použitelná všude, kde existuje pokrytí mobilní telefonní sítě. Je založena na zobrazení tvarů pomocí odrazu radiových vln a následném filtrování objektů, které se nepohybují. Kombinací zjištěné

(pokračování na str. 08)

(dokončení ze str. 07)

identifikace pohybujících se objektů s použitím technologie využívající identifikace polohy uživatelů mobilního telefonu Celltar by bylo umožněno bezpečnostním agentům identifikovat a stopovat osoby stovky kilometrů vzdálené.

Agent vybavený přijímací jednotkou, zařízením menším než je běžný laptop, může dokonce vytvořit okolo sebe „osobní radarový prostor“, který systematicky monitoruje. V další verzi výzkumníci pracují na doplnění „rentgenového vidění“, které by umožnilo dívat se přímo do lidských obydlí. Britské ministerstvo obrany doufá, že systém zavede tak rychle, jak to jen zdroje vyčleněné pro jeho vývoj dovolí. Ochránci lidských práv se ovšem bouří - Simon Davies, ředitel *Privacy International*, to vyjádřil slovy: „Je to děsivá představa. Vláda pouze kapitalizuje veřejný pocit strachu, aby zavedla bezpečnostní systém, který není ani žádoucí ani nezbytný.“ ●

zdroj: <http://www.part.cz>

PAPON NA SVOBODĚ

Z desetiletého trestu za deportace francouzských Židů do koncentračních táborů si nacistický kolaborant odseděl sotva třetinu.

Dvaadevadesátiletého Maurice Papon propustili z pařížské věznice La Santé na svobodu kvůli kardiovaskulárním problémům. Jako policejní šéf kolaborantského vichystického režimu byl Papon zodpovědný za deportace

(pokračování na str. 09)

Maurice Papon

VÍTE OPRAVDU CO PODPORUJETE? MYSLÍTE SI, ŽE KAMPAŇ TYPU „MUSIC BEATS LOCAL NAZI“ MOHOU BÝT SKUTEČNĚ ANTIFAŠISTICKÉ?

14. září 2002 se na Štvanici v Praze konala akce „Music beats local nazi“ (hudba, výstavy, přednášky a zábava...), která byla zaměřena proti neonacismu a rasismu. Tato obrovská monststrakce se pyšní tím, jak ovlivňuje mládež a veřejnost celkově směrem k antifašismu, a snaží se zatížit si pod svůj značku svou verzi veřejného „antifašismu“. Co je však tato akce zač? Jde tu skutečně o antifašismus nebo o taktickou hru české vlády a Evropské unie?

NÁŠIM PARTNEREM NENÍ EU...

Státní antifašistická kampaň, pod jejíž značkou proběhla i tato akce, je financována z fondů Evropské unie. **Co je na tom špatného?** Evropská unie nám financuje kampaň proti rasismu a za toleranci zatímco vyhání tisíce uprchlíků z Evropy a přitvrzuje imigrační zákony. EU také tlačí na vlády, aby posilovaly represivní složky a zvětšovaly jejich pravomoc. EU nevdá ani, že v některých vládách jejích členských států (Belgie, Itálie, Rakousko, Holandsko) sedí zástupci krajně pravicových stran. Evropská unie pod záminkou boje proti terorismu zavádí zákony omezující svobodu shromažďování a slova.

...ANI STANDA GROSS

Tato kampaň je podporována a financována i českou vládou. Patronem této akce byl dokonce ministr vnitra Stanislav Gross. **Co je na tom špatného?** Česká vláda našim menšinám nijak nepomáhá, ba právě naopak. Zákon umožňující registrované partnerství nejen homosexuálních párů nebyl přijat, Rómové jsou nuceni odcházet z republiky

hiphopového pódiu vedl transparent AFA. **ky** a vláda propaguje i fakticky realizuje nic neřešící rasistickou vizeovou politiku. Policie pod vedením Stanislava Grosse represivně postupuje proti radikálnímu antifašismu a neskrývaně ochraňuje neonacistické aktivity. Takže nikoho nepřekvapí, že i samotní policisté mají na svém kontě několik rasistických zákroků především vůči Rómům či zahraničním turistům. Vláda, justice ani policie nedělají zcela nic, až na pár pozdních zákroků, co by mohlo alespoň minimálně eliminovat aktivity neonacistů a krajní pravice. Rasističtí vrazi dostávají mnohdy podminěné tresty nebo si rovnou běhají v klidu na svobodu. Ta samá policie dostala díky Standovi Grossovi a celé vládě ohromné pravomoc ke špiclování občanů, omezování veřejných shromáždění a vůbec jakýchkoliv občanských protestů. Grossova válka proti extremismu se netýká jen neonacistů, ale také nás revolučních antifašistů, kteří víme, co je fašismus zač, a chceme proti němu opravdu bojovat.

...DOKONCE ANI VELVYSLANEC USA

Patronem celé této akce byl také velvyslanec USA. **Co je na tom špatného?** USA je země známá jako místo, kde ještě nyní funguje „dvojí metr“ a rasistické předsudky při policejním vyšetřování i soudních procesech, což potvrzují mimochodem i tzv. „občanskoprávní organizace“. A i když Amerika sebe sama pasuje na strážce svobody, patří mezi přední země, ve kterých se porušují lidská práva, a to i svých vlastních občanů. Připomeňme například mediálně známý případ vězněného člena Black Panthers Mumii Abu Jamala, který je po rasisticky vykonstruovaném procesu neustále vězněn. Podobných vězňů jsou v Americe stovky. Americká policie je známa svým rasismem a krajními represivními metodami omezujícími lidská práva. USA dostaly v minulosti i několik veřejných důtek od OSN za svůj postoj k otázce mučení a ponižování vězňů. Je třeba určitě také zmínit současné meziná-

rodní postoje USA v ekologických a ekonomických otázkách, které se týkají nás všech a omezují tudíž i naše práva. USA též v minulosti vícekrát podporovaly diktátorské režimy až do té doby, dokud to vyhovovalo ekonomickým zájmům americkému kapitálu. Za zmínku jistě stojí i jejich „slavná“ militaristická tzv. „protiteroristická kampaň“, kterou odnášejí životem desítky Arabů a při útoku na Irák to zřejmě a zbytečně odnesou další tisíce nevinných lidí, a to vše pod rouškou boje za demokracii a svobodu. USA také veřejně podporují izraelský režim, který vojensky okupuje palestinská území a dopouští se na Palestincích genocidy tím, že zapřičiňuje jejich masakry. Toto je také terorismus, ale státní, a proto o to nebezpečnější. Tyto praktiky USA a Izraele je třeba veřejně a co nejhlasitěji permanentně odmítat! Velvyslanec USA se nemá co spolupodílet na patronaci podobné akce. Je to nechutné a zavání to pokrytectvím.

...ŽE BY ASPOŇ IVAN LANGER? ALE NE!

Patronace Ivana Langra už je v této souvislosti doslova směšná a buď jde o provokaci nebo si organizátoři dělají z antirasismu skutečně legraci. ODS je krajně pravicová strana, což se při poslední volební kampani znovu a do všech důsledků ukázalo. Nacionalistická a xenofobní hesla nebo boj za národní zájmy - to je ODS vlastní. Také rasismus je u ODS častým jevem. Stačí se podívat na výroky jejích členů Macka a Klausnera o Rómech či Vietnamcích na webových stránkách sdružení, které tuto kampaň a akci pořádá. Mimochodem jsou tam zveřejněny i rasistické výroky mnoha členů ČSSD, třeba současněho ministra práce a sociálních věcí Škromacha a dalších.

NEŘÍKÁME JEN NE, ALE I ANO...

Vítáme každou antirasistickou a antifašistickou aktivitu, ale je třeba striktně oddělovat co je antifašismus a co je jen cílená státní propaganda a falešné klamání mládeže i veřejnosti. Fašismus není jen rasismus a rasismus není jen násilí! Kapitalistický státní systém, ve kterém jsou maximálně omezována lidská a sociální práva všech pracujících, studentů, odborářů a hlavně pak nejruznějších menšin, ve své podstatě fašismus, tuto krajně nebezpečnou ideologii, využívá ke svému přežívání. Toto pragmatické spojení se navenek projevuje třeba právě umělé rozdmycháváním rasismem, nacionalismem nebo xenofobií. Tato skutečnost je pak samozřejmě a zcela záměrně různými oficiálními spolky či nevládními iniciativami, ale hlavně samotnými státními úředníky důsledně zamlžována!

Není možné pořádat antirasistickou akci a na druhé straně se nechat podporovat a chránit od těch, kteří rasismus a fašismus sami šíří či podporují a navíc nám omezují naše sociální a lidská práva. Tato kampaň se nikdy skutečně veřejně nepostavila neonacismu a krajní pravici na odpor. Stojí za ní pouze prázdná gesta a nikoliv skutečná antifašistická práce. Organizace Antifašistická akce Praha tuto akci co nejhlasitěji kritizuje, neboť je podle nás povrchní a pokrytecká. Nepoukazuje na pravé příčiny vzniku fašismu a nacismu, které my vidíme právě v dnešním kapitalistickém systému plodícím ekonomické krize (a s nimi i silící krajně pravicové tendence), v systému který vše podporuje zájmům kapitálu a peněz a degraduje člověka na nástroj k výrobě zisků pro úzkou ekonomickou elitu. Skutečně účinný antifašismus je antifašismus radikální a revoluční, který nekončí jen u pár triček, klipů a billboardů vysmívajících se nacistickým pohrobkům, ale bojuje jak proti krajní pravici, tak i samozřejmě proti všem příčinám, které se neonacismus plodí! ●

**PODPORUJTE SKUTEČNÝ ANTIFAŠISMUS!
PŘIDEJTE SE K AFA!
POSTAVTE SE PROTI POKRYTČUM
V ANTIRASISTICKÉM KABÁTĚ!**

Jan Kenský

KLUB 007 STRAHOV

POSKYTUJE PROSTOR BENEFIČNÍM AKCÍM

Klub 007 Strahov, koleje ČVUT, blok 7, Vaničkova 7, 169 00 Praha 6, e-mail: klub@klub007strahov.cz

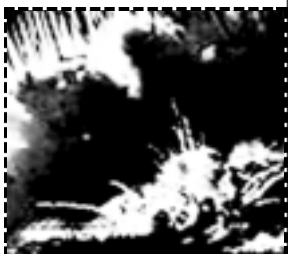
názor

MINUTY TICHÁ

„Jako domorodý Američan se při každém pohledu na americkou vlajku cítím stejně, jako se podle mě cítí Židé při pohledu na nacistickou vlajku. Americká vlajka je vlajkou útlatku a genocidy; to jsou totiž její základy. Od samého začátku, kdy v Severní Americe přistáli první evropští osadníci, se jedná o zemi postavenou na krvi.“ - Rod Coronado, aktivista za práva domorodých obyvatel Ameriky

„Nejedná se o číslo, které by mě nějak obzvlášť zajímalo.“ - generál Colin Powell v odpovědi na otázku, kolik lidí bylo zabito Američany v roce 1991 během operace Pouštní bouře (jedná se o zhruba 200 000 lidí)

11. září je výročí tragédie. Pokud jste se letos dívali trochu více na televizi nebo četli noviny, mohli byste snadno uvěřit, že 11. září je výročí pouze jedné tragédie jednoho národa. Ale není. Ten samý den roku 1973 byl v násilném, Spojenými státy financovaném povstání vedeném generálem Augustem Pinochetem zabit Salvador Allende, socialistický prezident Chile. Pinochetův nástup k moci, vymyšlený a jištěný CIA a Henrym Kissingerem, lidmi, kteří se panicky obávali „rudých“, započal bezmála dvacetiletou éru vojenské diktatury. Ta vedla k tisícům mrtvých a nespočetnému množství případů utlačování a mučení. Na 30 tisíc lidí bylo zabito během několika málo týdnů po tomto jiném 11. září, když se Pinochet pokusil vyhladit celou jednu vrstvu společnosti, tu, která sympatizovala s levicí. Dokonce i v exilu bylo Pinochetovou tajnou službou zavražděno mnoho lidí spojených s Allendovou vládou nebo nejasně nahlížených jako jakási komunistická hrozba. To vše sponzorováno USA ve jménu svobody a demokracie.

Když držíme minutu ticha za oběti z Dvojčat, proč nedržet minutu ticha za oběti Pinochetových - CIA placených - eskader smrti? A když už jsme u toho, můžeme držet minutu ticha za obyvatele Konga, jenž si taky zažili vojenskou diktaturu díky atentátu CIA na zlého levičáka Patrice Lumumbu. A co takhle Kambodža, která si zaslouží alespoň dvě minuty ticha, když zvážíme, že USA a Velká Británie podpořily sumu 85 milionů dolarů zuiřovou genocidu vedenou šéfem Rudých Khmérů Pol Potem. Ta za sebou zanechala dva miliony mrtvých Kambodžanů. A dalších pár minut ticha pro Nikaraguu, kde v roce 1936 pomohla Americká národní garda Anastasiovi Somoza nastolit a udržovat vládu jeho rodinné dynastie po příštích 43 let. A zatímco příslušníci Americké gardy trávili čas znásilňováním, mučením a vražděním aktivistů opozice, masakry zemědělců a méně násilnými pracemi typu krádeže, vydrívání a pašování, Somozův klan upevňoval svou vládu. Také milujete tuto svobodu a demokracii, že jo?

Problémem tohoto seznamu je, že může pokračovat dál a dál: Brazílie, Guatemala, El Salvador, Ekvádor, Uruguay, Dominikánská republika, Kuba, Haiti, Irák, Irán, Laos, Západní Timor, Řecko... Všechny tyto a mnoho dalších zemí trpěly útlatkem, mučením, hladem a vražděním díky „intervenci“ USA, ať už v podobě bombového útoku, sankcí

nebo CIA placeným vojenským převratem. Jak píše William Blum, bývalý zaměstnanec ministerstva zahraničí a spisovatel: „Stal se americký holocaust - ale popírání amerického holocaustu je tak rozsáhlé a hluboké, že popírači si ani nejsou vědomi toho, že zde existují nějaké požadavky. Několik milionů lidí zemřelo v tomto americkém holocaustu, a mnoho dalších milionů bylo odsouzeno k životu v bídě a útlatku v důsledku intervencí USA sahající od Číny a Řecka v roce 1940 po Afghánistán a Irák v devadesátých letech.“

„Nikdy se nebudu omlouvat za Spojené státy. Fakta mě nezajímají.“ To jsou slova George Bushe staršího pronesená v roce 1988 poté, co americká válečná loď Vincennes sestřelila íránské komerční letadlo. To bylo na svém pravidelném letu v komerčním koridoru v íránském vzdušném prostoru. Všechny 290 cestujících civilistů zemřelo. A tak zatímco George Bush mladší vyhláší celosvětovou minutu ticha za oběti 11. září, dvěma stům devadesáti civilistů zabitých v roce 1988 se nedostalo ani formální omluvy. Nedostalo se jí ani téměř osmi tisícům afgánských civilistů zabitých za poslední rok v důsledku amerických útoků na Afghánistán, v akci nazvané „Trvalá svoboda“.

A když jsme u bomb, může být zajímavé poznamenat, že od druhé světové války bombardovala vláda USA jedenadvacet zemí: Čínu v letech 1945-46 a znovu v letech 1950-53, Koreu v letech 1950-53, Guatemalu v roce 1954, 1960 a v letech 1967-69, Indonésii v roce 1958, Vietnam v letech 1961-73, Kongo v roce 1964, Laos v letech 1964-73, Kambodžu v letech 1969-70, El Salvador během osmdesátých let, Nikaraguu během osmdesátých let, Libanon v letech 1983-84, Grenadu v roce 1983, Bosnu v roce 1985, Libii v roce 1986, Panamu v roce 1989, Irák od roku 1991 dodnes, Sudán v roce 1998, bývalou Jugoslávii v roce 1999 a Afghánistán v roce 1998 a 2002.

Pokud víme, žádné oběti bombardování v těchto zemích se nedostalo ani formální omluvy, natož vzpomínkových koncertů či vyhlášených minut ticha. Ano, jde o tragédii, pokud v jeden den zemřou tři tisíce lidí rukou šilence. Ale jde o stále stejnou tragédii, která se děje dnes a denně v různých zemích světa, jako důsledek činnosti šilence z Washingtonu. Pokud nevezmeme na vědomí toto, připomínání 11. září bude znít při nejlepším falešně, spíše ale pokrytecky a urážlivě. Slovy jednoho aktivisty za práva domorodých Američanů: „Pokud bychom měli držet minutu ticha za všechny oběti zahraniční politiky USA, byli bychom do smrti ticha.“ ●

zdroje:

<http://www.geocities.com/americanterrorism>
<http://www.users.bigpond.com/nlevine/thearchive.html>
<http://www.thirdworldtraveler.com/blum/killinghopepage.htm>

(dokončení ze str. 08)

asi 1600 francouzských Židů do nacistických koncentračních táborů. K deseti letům vězení za napomáhání zločinům proti lidskosti byl odsouzen až roku 1998. Za mříže se ale dostal až v říjnu následujícího roku poté, co jej chytili na útěku ve Švýcarsku. Od té doby se jeho advokáti opakovaně snažili dostat svého mandanta z vězení kvůli špatnému zdravotnímu stavu a vždy neúspěšně.

Poválečná kariéra tohoto pomahače nacistických katů byla obdivuhodná. Kromě dalších úřadů byl policejním prefektem Paříže a v letech 1979 - 1981 ministrem financí. Už tehdy se ho příbuzní obětí snažili dostat před soud, ale u přátel z politiky dlouho nacházel mocné ochránce. Paponovi obhájci nyní dokonce prohlásili, že budou usilovat o nový proces, v němž dokáží jeho nevinu. ●

Aram (převzato z časopisu Týden)

BUSH JAKO HITLER?

Přirovnáním metod prezidenta USA k metodám vůdce třetí říše vyvolala německá ministrně zahraničí značný rozruch.

U německých politiků začíná být zjevně populární hledat různé paralely mezi dneškem a nacismem. Avšak téměř vždy taková prohlášení končí značným rozruchem a přehnanou kritikou. Obzvláště hystericky se v tomto ohledu chovají německé židovské organizace, jež jakákoliv kritická zmínka o státu Izrael dohání k nepřítelství. A postaví se kriticky k sionismu, tak to už pro ně rovnou znamená otevřený antisemitismus a tudíž rovnou souhlas s vyhlazovací politikou třetí říše.

A navíc před nedávnem „ujelo“ ministryni spravedlnosti Hertě Däubler-Gmelinové na setkání se skupinou odborářů v bádenském Derendingenu, že George Bush chce válkou s Irákem hlavně odpoutat pozornost od vnitropolitických problémů. „Je to oblíbená metoda. Dělal to už Hitler,“ řekla ministrně. Její slova rozzlobila Washington

o to víc, že si USA a Německo, pokud jde o tažení proti Iráku, právě nenotují. Ministrně se sice brání, že srovnávala toliko metody a nikoliv postavy, ale její výrok odsoudila i média, jejichž přízni se jinak těší. Takže oficiálně se už ani Amerika kritizovat nesmí?!

Z německých politiků nerozhořčila Däubler-Gmelinová v poslední době Američany zdaleka sama. Už koncem srpna například exministr obrany Rudolf Scharping uvedl, že vláda USA je možná pod tlakem „příliš silné židovské lobby“. ●

Aram (převzato z časopisu Týden)

AMERICKÉ ARGUMENTY STOJÍ NA ZASLEPENOSTI, POKRYTECTVÍ A LŽÍCH

V době, kdy téma války proti Iráku vévodí médiím a kdy se Bushovy Spojené státy snaží postrčit svou káru „války proti zlu“, analyzuje novinář Robert Fisk argumenty amerických zastánců válečného tažení. Připomíná přátelský postoj USA k Saddámovi v době, kdy vraždil Iránce ve válce proti Teheránu, připomíná, jak vláda USA nedělala problém z toho, když Saddámovi piloti sestřelili americkou vojenskou loď, a ptá se, nakolik v dnešním válečném úsilí USA hraje roli Střední Východ. Přinášíme Vám první část Fiskova článku z The Independent.

Před lety, v jedné útulné podzemní restauraci v centru Teheránu, mi při popíjení dugu - iránského nápoje z máty a jogurtu - bývalá hlava jaderného výzkumu Saddáma Husajna vyprávěla, co se stalo, když osobně apeloval za propuštění jednoho přítele z vězení. „Odvedli mě přímo z mé bagdádské kanceláře k řediteli státní bezpečnosti,” popisoval, „shodili mě za schodů do podzemní cely a přivázali ke kolu připevněnému na strop.“

„Pak se na mě přišel podívat ředitel,” pokračoval vědec, „a řekl: Povíte nám vše o svých přátelích - všechno. Na poli vašeho výzkumu jste odborník, ten nejlepší. Na mém poli výzkumu jsem ten nejlepší já. Tehdy začalo bičování a elektrošoky.”

To vše se samozřejmě stalo ještě v době, kdy byl Saddám Husajn naším přítelem, kdy jsme jej podněcovali, aby dál zabíjel Iránce ve své válce proti Teheránu v letech 1980 - 88, kdy vláda USA - za prezidenta Bushe staršího - udělovala Iráku preferenční finanční pomoc pro zemědělství. Nebylo to tak dlouho, co Saddámovi piloti vpálili střelu do americké válečné lodi Stark a málem ji potopili. Pilotova chyba, spletl si americké plavidlo s iránským ropným tankerem, tvrdil Saddám - a vláda USA - iráckému diktátorovi vesele odpustila.

Takové to byly dny. Kdybyste ale minulý týden seděli na valném shromáždění Organizace spojených národů a sledovali, jak nám prezident Bush mladší se vši svojí texaskou

vášni vypráví o bití, bičování a znásilňování v Iráku, měli byste dojem, že toto zjištění bylo učiněno teprve nyní. Pro čiré a nesydaté historické pokrytectví by bylo těžké přejít tuto část prezidentova projevu. Zdá se, že Saddám se změnil ve zlosyna až tehdy, kdy roku 1990 vtrhnul do Kuvajtu. Předtím byl prostě loajálním spojencem Spojených států, „silným mužem” - jak hoši z tiskových agentur rádi říkají našim diktátorům - a ne tyranem.

Skutečnou lži - tou, která dominuje americkému politickému diskursu od zločinů proti lidskosti spáchaných loni 11. září - je, že v prezidentově projevu fakticky absentoval jakýkoliv pokus o vysvětlení skutečných důvodů, proč byly Spojené státy napadeny.

Ve svém prohaném článku pro tento list se minulý týden pokoušel tuto realitu zamaskovat i ministr obrany prezidenta Bushe Donald Rumsfeld. Oznámil, že útok z 11. září byl útokem na lidi, „kteří věří ve svobodu, kteří praktikují toleranci a kteří hájí nezczitelná práva člověka”. Jako obvykle

se vůbec nezminil o Středním východu, o žalostné americké politice v tomto regionu, o bezohledné podpoře, kterou Amerika poskytuje arabským diktátorům, kteří plní její přání - například Saddámu Husajnovi v době, kdy si hlava iráckého jaderného výzkumu prodělávala svoji kalvárii - ani o americké vojenské přítomnosti v nejsvětější z muslimských zemí - a ani o tom, jak Amerika bezpodmínečně podporuje izraelskou okupaci palestinské půdy na Západním břehu a v Gaze.

Přesto se do začátku prezidentova projevu minulý týden v OSN záhadně vplížil velmi mdlý duch této reality. Byl obsažen ve dvou větách, jejichž důležitost americký tisk zcela ignoroval - a jejichž pravý význam asi unikl i Bushovi samotnému, vzhledem k tomu, že si svůj projev nepsal sám, který byl však odhalující. „Naši společnou bezpečnost,” řekl, „ohrožují regionální konflikty - etnické a náboženské sváry, které jsou sice velmi staré, ale nikoli nevyhnutelné. Na Středním východě nemůže být míru pro tu, či onu stranu, bez svobody pro obě strany.” Pak zopakoval svoji starou lež o po-

třebě „nezávislé a demokratické Palestiny”.

To bylo snad nejlíp, že, jak jsme se doposud dostali k oficiálnímu př-

znání, že celá tato děsivá krize je o Středním východě. Jedná-li se jednoduše o válku za civilizaci a proti „zlu” - linie, kterou minulý týden Bush opět tak krutě prodával těm, kdo přežili 11. září a příbuzným obětí - tak co mají znamenat ony „regionální hrozby”? Proč se Palestina vloudila do textu prezidentova projevu v OSN? Netřeba říkat, že tato podivná, nepohodlná pravidla nikterak nezajímala newyorská a washingtonská média, jejichž vědomé odmítání zabývat se skutečnými politickými příčinami celé této katastrofy vede ke zpravodajskému pokrytí, které je stejně bizarní jako schizofrenní. ●

zdroj: <http://www.molotov.antifa.net>

KOŘENY ARABSKÉ BÍDY A TERORU

Po loňských teroristických útocích obviňuje mnoho muslimů Západ, hlavně Ameriku, z většinou bídné životní úrovně ve svých zemích. Dokonce i studie arabských expertů však tento mýtus vyvracejí.

Zajímavou zprávu pro Araby obsahuje čerstvě zveřejněná studie, jejímiž autory jsou arabské experty. Arabové varují Araby. Z materiálů vyplývá, že loňské teroristické útoky

demonstrace na podporu
Ajatolláha Chomejního,
Teherán, leden 1979

v režii Al-Kajdy se v jistém smyslu vrátily zpět arabskému lidu jako bumerang. Například pokles turistiky v Egyptě snížil výrazně životní úroveň stovek tisíc lidí. Jeden z autorů arabské studie, Rima Hunaidi, zároveň obviňuje většinu arabských zemí, že dusí politické svobody, utlačují ženy a namísto aby zvyšovaly, tak naopak snižují úroveň vzdělání. Sedesát pět milionů lidí v zemích Ligy arabských států (LAS) je

negramotných, z toho většina žen. Deset milionů dětí se nemohlo zapsat do základních škol. Značné množství škol je zároveň v rukou muslimských kleriků a jen zřídka se tam vyučuje matematika, přírodní vědy a jiné praktické předměty, což ve svých důsledcích brzdi tolik žádaný růst životní úrovně této části světa.

Samostatnou kapitolou jsou pak oficiální korupce, byzantská byrokracie či explozivní růst populace - za 30 let by se nynější počet 290 milionů obyvatel země LAS měl zdvojnásobit. Ohromné příjmy z ropy v islámském světě navíc zůstávají v rukou úzké skupiny lidí, která značnou část svého bohatství investuje v zahraničí a ne doma, což je příklad relativně bohaté Saúdské Arábie, pod níž se ukrývá čtvrtina všech známých zásob ropy. Kdyby arabské elity chtěly a uskutečnily potřebné reformy, mohly by absolutní chudobu vymístit za dobu kratší než je jedna generace. V poněkud jiné situaci jsou ale Palestinci kvůli již půlstoletí trvajícím konfliktu s Izraelem. Tam se i nyní sebevražední útočníci rekrutují téměř výhradně z prostředí chudinských uprchlických táborů.

BÍDA JAKO LÍHEŇ TERORISMU?

Někteří experti považují za hlavního viníka chudoby v arabském světě náboženský extremismus. Únosci letadel v USA loni 11. září však tuto teorii do určité míry vyvrátili. Patnáct z devatenácti „vzdušných pirátů” byli Saúdští Arabové, převážně ze střední třídy, se slušnými možnostmi studovat, cestovat a společensky se uplatnit. To jenom posílilo názor, že v boji proti násilí jsou potřeba změny nejen v oblasti ekonomické, ale i politické. Extrémnímu násilí se daří spíše tam, kde vedle chudoby vládne také politický a náboženský útlak. ●

Aram (převzato z časopisu Týden)

arabská poušť

PAŘÍŽ SE ZBAVUJE „TERORISTICKÉHO DĚDICTVÍ“

Paolo Persichetti, čtyřicetiletý profesor politologie na pařížské univerzitě, koncem srpna náhle přestal chodit do práce. Jeho zaměstnavatel se o jeho osudu dozvěděl až z novin. Bývalého člena Italského Svazu bojujících komunistů zatkl v pátek 23. srpna zvláštní komando a o pouhé tři dny později seděl s policejní eskortou v letadle směřujícím do Říma. Ani protesty a demonstrace na jeho osudu již nic nezměnily. Persichetti se stal první obětí prudkého obratu francouzské politiky.

Útoky z 11. září 2001 rozpoutaly hon na členy nejružnějších organizací, které ta či ona vláda označí za teroristické. Atentáty se staly vítanou záminkou k ráznému úklidu na vlastním dvorku. A prostředkům se meze nekladou.

Francie stála vždy jaksí trochu mimo a nijak nepodporovala společný evropský boj proti terorismu. Po mnoho let měli tudíž její evropští partneři mnoho důvodů k nespokojenosti. Především Itálie a Španělsko pravidelně obviňovaly Paříž, že se stala poklidným zázemím jejich „národních teroristů“. Střídající se francouzské vlády totiž tvrdošíjně prosazovaly tzv. Mitterrandovu doktrínu, kterou bývalý prezident vyhlásil v roce 1985. Podle ní poskytl Paříž azyl každému, kdo neměl ruce přímo potřísněné krví. K novému životu stačilo uprchlíkům málo: prohlásit před francouzskými úředníky, že nikoho osobně nezabili a že se vzdávají násilí. Bez ohledu na to, že mnozí byli již ve svých zemích odsouzeni na mnoho let vězení. Tehdy se rodící evropská kooperace v boji proti terorismu tím samozřejmě vzala za své.

Je záhadou, co vlastně Mitterranda k tomuto kroku vedlo. Úspěšná francouzská snaha dělat všechno aspoň trochu jinak než ostatní? Nebo neskonalá naivita tehdejší levicové vlády? Nejpravděpodobněji se jeví Mitterrandova snaha ukonejšit radikální (např. baskické nebo korsické separatisty) proudy gestem, které jeho ani Francii vlastně vůbec nic nestálo. V osmdesátých letech se totiž sama stala cílem útoků arabských i domácích extremistů (např. Příma akce napojená na německou RAF). Za poskytnutím hájenství levicovým radikálům by se proto mohla skrývat snaha vykoupit si klid na vlastním území. Nelze ovšem vyloučit ani prostý humanitární zájem. mnozí násilníci snad opravdu chtěli udělat za svoji minulostí tlustou čáru. Ve své vlasti však šanci neměli, protože je čekala dlouhá léta vězení, a Francie jim umožnila

začít nový život. Příklad Persichetti to jenom dokládá - po téměř dvaceti letech života v Paříži má dnes rodinu, zaměstnání a s násilím skončil.

S pokračující evropskou integrací bere ale „Mitterrandova doktrína“ za své. Míra pokrytectví francouzských úředníků se mění v závislosti na vývoji veřejného mínění. První přišli

o shovívavost Paříže korsičtí mafiáni, poté takřka bez zájmu veřejnosti bylo vyhoštěno do Německa několik bývalých členů RAF. Následovali baskičtí separatisté - francouzská část Baskicka přestala být logistickým zázemím ETA a změnila se na místo honby. Posledním oříškem zůstali Italové - bývalí členové především Rudých brigád. Narodil od ostatních se však těší značným sympatiím veřejnosti. S terorismem vesměs skutečně skončili a ve Francii žijí v poklidu téměř dvacet let. Příkaz k Persichettimu vyhoštění podepsal už v roce 1994 tehdejší premiér Balladur. Po osm let se ale vždycky dávalo nacházet důvody, proč profesora nevydávat, ovšem atentáty z loňského

září situaci radikálně změnil. Vše nyní záleží pouze na vůli francouzského ministra spravedlnosti, zda posoudí činy staré více jak dvacet let jako výjimečně závažné nebo ne!

Shodou okolností se téměř současně to samé odehrává i na druhém konci světa - na Korejském poloostrově, v KLDŘ. Vládcové v Pchjongjangu přestali držet ochrannou ruku nad příbuznými členů japonské radikální organizace Rudá armáda, kteří před dvaatřiceti lety do KLDŘ unesli letadlo Japan Airlines z Tokia. Z šestice únosců je dnes již polovina po smrti. Tokio se nyní díky severokorejské vstřícnosti zmocnilo Takako Konišiové, vdovy po vůdci Rudé armády Takahirovi Konišim, a dalších pěti lidí, které doma čeká soud. Japonská Rudá armáda vznikla z protiamerického hnutí inspirovaného válkou ve Vietnamu. Jejím cílem bylo bojovat proti americké přítomnosti v Japonsku, její lidé však působili i v zahraničí a upozornili na sebe například atentáty na Blízkém východě.

A co týče Persichettiho? Toho dnes v Itálii čeká dvaadvacet let vězení a pozůstali po obětech atentátů, na kterých se jako mladík podílel. Je pouze otázkou, zda se po dvou desetiletích let setká se stejným člověkem? ●

Arám (převzato z časopisu Týden)

BASKICKO A JEHO NESVOBODA...

Na severu Španělska roste nespokojenost s vládou v Madridu. Několik týdnů po zákazu radikální separatistické strany Batasuna její příznivci vyrazili do ulic. Takové demonstrace Španělsko už léta nepamatuje.

V ulicích centra španělského Baskicka Bilbaa pochodují desítky lidí. Na to je Baskicko zvyklé. Většinou zde ale manifestující dávají najevo neshodu s počínáním separatistického hnutí Baskicko a jeho svoboda (ETA). Dnes ale vyslovují podporu straně, kterou Madrid považuje za politické křídlo hnutí, jež ještě zdaleka neprestalo zabíjet.

V první polovině září vypršela lhůta, kterou dal baskický regionální parlament ústřední vládě v Madridu k tomu, aby převedla na baskické reprezentanty některé pravomoci (od pracovního práva, přes dopravu až po vězeňství). Kdyby Baskové dosáhli všeho, o čem jejich parlament žádal, ocitli by se možná až za hranicemi autonomie, o kterou od pádu Franka usilovali. A dalo by to také signál do jiných separatistických regionů, například do Galicie či Katalánska.

Právě za takové situace se Madrid rozhodl vyřadit z provozu jednu z nejsilnějších politických pák Basků, radikálně levicovou stranu Batasuna. První na seznamu se tak

popírá, nikdy se ale od jejich činů veřejně nedistančuje. Poté, co její lídři odmítli otevřeně odsoudit činnost ETA, Baltazar Garzón, soudce španělského Nejvyššího soudu, zahájil proti Batasuně doslova křížové tažení. Výsledkem je zákaz veškerých aktivit a uzavření center a kanceláří strany na tři roky. Požadavek vlády postavit Batasunu mimo zákon, opřený o rozhodnutí Nejvyššího soudu, již odhlasoval i španělský parlament. To prakticky znamená zákaz strany.

Ačkoliv Madrid naléhá na autonomní baskickou vládu, aby nepovolovala demonstrace stoupenců Batasuny, baskické úřady je do značné míry tolerují. Střety s autonomní policií Ertzaintza se množí, přibývají zranění. Zdaleka přitom nejde jen o výkřiky méně početných radikálů, manifestují i představitelé

lé regionálních politických stran, univzité profesoři... Dalo by se říci, že všichni Baskové. Všichni mají ještě v živé paměti zákazy politických stran z doby Frankovy diktatury. Představitelé Batasuny se teď lehce pasují do role politických

Guernica jako symbol. Tzv. státu z Guerniky z roku 1979 zaručuje Baskům autonomii.

Baskové proti Baskům. Místní policie Ertzaintza zasahuje proti stoupencům zakázané Batasuny.

ve výjezu: Šéf Batasuny Arnaldo Otegui srovnává premiéra Aznara s diktátorem Frankem.

kých obětí a vytahují strašidlo Frankova režimu. Arnaldo Otegui, šéf Batasuny, obvinil španělskou vládu ze snahy zničit baskickou identitu, o což usiloval také Franco. ●

Arám (převzato z časopisu Týden)

MALÍKOVÁ OBVINILA VLÁDU Z FINANCOVANIA TERORIZMU

Na financovanie ľavicovo-extrémistických a teroristických organizácií vládou SR prostredníctvom časopisu ŽANŽ upozornila (zhruba pred pôl rokom) predsedníčka Slovenskej národnej strany (SNS) Anna Malíková. Líderka národnárov pred novinármi poukázala na to, že ŽANŽ (Ži a nechať žiť) propaguje likvidáciu demokratického poriadku a trhového hospodárstva. Časopis vydáva s podporou Úradu vlády SR občianske združenie Ži a nechaj žiť a jeho redaktormi sú Matúš Rítošský a predseda mimovládnej organizácie Ľudia proti rasizmu Ladislav Ďurkovič. „Ďurkovič pôsobí ako udavač a názorový rasista, pretože každého vo svojej neomylnosti označí za rasistu, nacistu či fašistu a hneď sa spustí kolotoč obvinení a trestných stíhaní,“ podotkla Malíková na tlačovej besede.

Podľa šéfky národnárov časopis ŽANŽ podporuje medzi inými aj časopis pod názvom Zdola, ktorý je informačným spravodajom Československej anarchistickej federácie - Slovensko, vyzývajúcou na likvidáciu Medzinárodného menového fondu a Svetovej banky. Kabinet premiéra Mikuláša Dzurindu podľa Malíkovej teda podporuje antiglobalistov anarchistov, ako aj odnož Československej anarchistickej federácie - Slovensko, Antifašistickú Akciu (ANTIFA), ktorá dostala tiež priestor v ŽANŽ. „ANTIFA je ľavicovo extrémistická a teroristická organizácia, ktorá vyzýva k násiliu proti demokratickému riadeniu a trhovému hospodárstvu a navyše je zásadne proti vstupu SR do EÚ a NATO,“ vyhlásila. Zároveň poukázala aj na medzinárodné prepojenie medzi ANTIFA a Ľavicovou teroristickou organizáciou Červené brigády, ktorá už neraz spáchala krvavý teroristický atentát v zahraničí. Malíková vyjadrila pohoršenie nad tým, že vláda navyše podporuje prostredníctvom časopisu ŽANŽ aj feministickú organizáciu 8. marca, ktorej znak pripomína ružencový prsteň, symbol satanizmu.

Anna Malíková

ĎURKOVIČ: VYDÁVANIE ČASOPISU ŽANŽ NEPODPORILA VLÁDA ANI S 10 HALIERMI

Vydávanie časopisu ŽANŽ s ekologickou tematikou nemá nič spoločné s vládou, lebo tá nedala na jeho podporu ani 10 halierov. Vyhlásil to predseda mimovládnej organizácie Ľudia proti rasizmu a redaktor ŽANŽ L. Ďurkovič. Reagoval tak na obvinenie šéfky SNS Anny Malíkovej, že ŽANŽ podporou kabinetu premiéra Mikuláša Dzurindu propaguje ľavicovoextrémistickú a teroristickú organizáciu, ako napríklad organizáciu ANTIFA. Podľa neho štyri čísla časopisu za 50 000 Sk na jeden rok podporila bankobystrická nadácia Ekopolis. Časopis v súčasnosti už ale nevychádza. „Je to len politický boj Malíkovej s vládou koalíciou, ale ja nie som jej politický súper, ani sa nechcem púšťať do boja s ňou, lebo si už dosť užila mediálnych útokov,“ dodal.

Ďurkovič síce pripustil, že v ŽANŽ sa objavila reklama na časopis Zdola, ktorý je informačným spravodajom Československej anarchistickej federácie - Slovensko, ale ten osobne ni-

kdy nevidel a ani nepozná. „Nemám ľavicové zmysľanie, ani prepojenosť na ľavicových extrémistov či anarchistov. Od-sudzujem ich rovnako ako aj neonacistov. Ja som prvý, ktorý bojuje proti komunizmu a je veriaci,“ vyhlásil. Zároveň odmietol, že by časopis ŽANŽ mal niečo spoločné s ANTIFA, ktorej členovia majú biť na uliciach neonacistov. „Ten pomer útokov je absolútne neporovnateľný. Ja neviem o tom, že by na Slovensku takí pôsobili, budem rád, keď mi o nich dakto niečo povie, ale niekedy možno žiaľ chýbajú, lebo by mohli vytvoriť adekvátnu silu voči neonacistom na uliciach,“ dodal Ďurkovič. ●

zdroj: <http://www.markiza.sk>

fotoreportáž ze světa

VARŠAVA: DĚLNÍCI SE STŘETLI S POLICÍ

Fotografie demonstrantů ozbrojených tyčemi a bojujících s policií jsme si zvykli spojovat s mezinárodními „antiglobalizačními“ protesty a ještě snad s manifestacemi v Jižní Koreji. Následující zpráva se však týká dělnické demonstrace, která se uskutečnila „za rohem“, v sousedním Polsku - a která se v propagačních materiálech vládní přesvědčovací kampaně pro vstup do Evropské unie jistě neobjeví. V bitku s policií v úterý 15. října vyústila varšavská demonstrace asi osmi tisícovek horníků, hutníků a železničářů, sdružených v odborovém svazu Solidarity. Akce se konala na protest proti plánovanému masovému propouštění, k němuž vedou restrukturalizační snahy vlády. Důvodem restrukturalizace je vstup Polska do EU.

Poté, co byl pochod dělníků zastaven policejními zátarasy před úřadem předsedy vlády Leszka Millera, začali protestující na budovu i policisty házet petardy a vajíčkami a policisty napadli tyčemi a násadami od krumpáčů. Podle policie dělníci házeli i doma vyrobené granáty naplněné ocelovými kuličkami, uvedla agentura AP. „Naše

trpělivost je u konce,“ řekl zpravodajce AP Wojciech Gubik, 41letý horník z Gliwice, „máme rodiny, děti, o které se musíme postarat. Budeme za pracovní místa bojovat.“ Policejní mluvčí Adam Jasinski uvedl, že během bitky byli zraněni čtyři policisté. Policisté použili slzný plyn a po dvou hodinách dělníky rozehnali. Na protestní de-

monstraci proti restrukturalizaci a za zachování pracovních míst přijeli odboráři do Varšavy zejména ze Slezského vojvodství. Míra nezaměstnanosti ve Slezsku činí 30 procent a patří k nejvyšším v Polsku (průměrná míra nezaměstnanosti 17,4 procenta). „Všechno, co tahle vláda dělá, je špatné,“ říká 40letý horník Jozef Slowik,

„zvýší ceny potravin a nájmy, ale mzdy nikdy ne“. Pět uhelným firmám hrozí bankrot, a ohroženo je tak na 40 tisíc pracovních míst. Hutníci se poté obávají, že vstup Polska do EU by znamenal ztrátu 10 tisíc míst. Polské železnice bojují po léta o přežití. ●

zdroj: <http://www.alarm.solidarita.org>

28. ŘÍJEN V PRAZE V DUCHU POLICEJNÍHO NÁSILÍ

Bezdůvodným útokem zásahové jednotky vyvrcholil protest skupiny anarchistů a antifašistů v Praze proti fašistickému pochodu, organizovanému Národním sjednocením (NS). Asi tři desítky protestujících se sešly na Vyšehradě, aby podle prohlášení AFA upozornily na to, že „na kandidáty NS do komunálních voleb rozhodně není možné pohlížet s tolerancí nebo přezíravostí. Stejně jako další se i tento subjekt zaštiťuje údajným vlastenectvím, ale po prostudování jejich programu se jasně objevují viditelné xenofobní a fašistické podtóny a tendence.“

Zásahová jednotka právě „zatlačila“ demonstranty o několik metrů poté, co jim ukradla jim transparent.

Na Vyšehradě se anarchistům a antifašistům ihned dostalo nežádoucí pozornosti policie, která jako obvykle dělala vše pro to, aby fašisté mohli v poklidu projít ulicemi. Skupiny příslušníků zásahové jednotky se pokusily rozptýlit nebo obkličt protestující, ale ti se nakonec sešli u jedné ze bran, kde při průchodu fašistů z jejich shromáždění rozvinuli transparent s heslem „Začíná to vlastenectvím, končí to genocidou“. Nato následoval bezdůvodný útok policie, která antifašisty napadla obušky a odcizila jim transparent. Jedna účastnice byla zraněna na ruce a musela vyhledat lékařské ošetření. Na akci podle dostupných informací nebyl nikdo zatčen. ●

zdroj: <http://www.fsa.anarchismus.org>

TISKOVÉ PROHLÁŠENÍ ANTIFAŠISTICKÉ AKCE K 28. ŘÍJNU 2002 A SHROMÁŽDĚNÍ NÁRODNÍHO SJEDNOCENÍ

Svoji dnešní akci chceme upozornit na skutečnost, že na kandidáty Národního sjednocení do komunálních voleb rozhodně není možné pohlížet s tolerancí nebo přezíravostí. Stejně jako další se i tento subjekt zaštiťuje údajným vlastenectvím, ale po prostudování jejich programu se jasně objevují viditelné xenofobní a fašistické podtóny a tendence. To, že se ultrapravicí profluje jako tzv. serózní, ji činí ještě nebezpečnější. Její sousedské snahy o vstup do oficiální politiky musí rozhodně narazit na odpor. Její akce na Palackého náměstí by rozhodně neměla projít bez povšimnutí a ani my nebudeme stát stranou. ●

legislativa

VELKÝ BRATR VÁS SLEDUJE - Z BELGIE

Evropské právo v oblasti telekomunikací čeká revoluce. Až dosud bylo vcelku zárukou pro zajištění soukromí občanů. Unijní předpisy totiž znemožňovaly vládám jednotlivých členských zemí přijmout předpisy, které by bez povolení soudu dovolávaly sběr dat o rozhovorech občanů i o tom, co dělají prostřednictvím Internetu. Zdá se ale, že v této oblasti přichází zvrát. Některé členské státy EU si vynutily omezení ochrany soukromí Evropanů. Přichází doba celoevropského Velkého bratra.

...ALE

O zavedení odposlechu nebo sledování důvěrné komunikace je totiž v normálním případě požádat soud, a to teprve poté, co je dotyčný vážně podezřelý z trestného činu. V tomto případě by šlo o sledování všech jako potenciálně podezřelých. V žádném případě se nejedná o nevinná data! Analýzou takto shromážděných dat se lze dozvědět mnohé o chování sledované osoby: o jejich kontaktech, pohybu, zvycích nebo koníčcích.

Dalším nezanedbatelným problémem je výčet zločinů, v jejichž případě bude možné podle belgického návrhu požádat o informace. Jejich seznam je jednoduše příliš široký: kromě terorismu, únosů a znásilnění obsahuje třeba i žhárství, členství v kriminální organizaci, ale i pašování růstových hormonů, porušování autorských práv nebo počítačové zločiny. Samotní občané by neměli žádnou šanci dozvědět se jaké informace se o nich shromažďují. Navíc by nová norma sice nikoho nenutila uchovávat i vlastní obsah komunikace, ale zároveň by tuto možnost nezakazovala.

Belgický návrh je zcela v souladu s myšlenkami, které čas od času prosáknou z různých pracovních grémíí uvnitř evropských institucí. Snaha o zavedení povinného uchovávání dat o elektronické komunikaci a jejich výměnu má velkého zastánce v Europolu, což je evropský policejní úřad sloužící právě k výměně informací mezi jednotlivými policiemi. Jestliže návrhy jako ten belgický, mohou ještě zapadnout, schválené předpisy jsou již realitou. V červnu schválil Evropský parlament pozměněnou směrnici týkající se zpracování osobních údajů a ochrany soukromí v sektoru elektronických komunikací. Směrnice je právním aktem EU, který vytyčí určitý cíl a členské země pak musí tohoto cíle (zákonů, předpisů nebo jinou cestou) dosáhnout. Původní směrnice pečlivě chránila záznamy o komunikaci jednotlivých lidí, které se po určité nedlouhé době ničí. Nyní ovšem mohou jednotlivé státy přijmout zákony, na jejichž základě mohou být tato data po „omezenou dobu“ skladována kvůli zajištění národní

bezpečnosti, obrany, odhalení a vyšetřování kriminálních činů nebo neoprávněného použití elektronických komunikačních prostředků.

Zdá se, že Evropa i celý svět směřují k nepřetržitému a preventivnímu sledování všech občanů nyní téměř vševědoucím a vševidoucím státem. Snaha tajných služeb, policií a vládních agentur preventivně zaznamenávat, shromažďovat a uchovávat data o co největším počtu občanů a mít k nim co nejširší přístup je jim dána jaksi „od přírody“. To není nový trend. Nebezpečné je, že nyní nachází tato jejich snaha kvůli obavě z teroristických útoků pochopení u veřejnosti a v mnoha případech tak získává i oporu v zákoně. Veřejnost ale často zapomíná, že mnohdy chytřejší teroristé mohou většinu takových preventivních opatření snadno obejít a policii pak zbudou jen kompletní záznamy o chování obyčejných nevinných lidí. ●

Aram (převzato z časopisu Reflex)

a soukromí. Belgičané podle inkriminovaného dokumentu navrhuji, aby všichni provozovatelé telekomunikačních služeb - tedy zejména telefonů a Internetu - museli uchovávat údaje o tom, kdo a kdy se odkud připojí na Internet, komu posílá a od koho dostává e-maily, s kým byl ve spojení například prostřednictvím populárních programů, komu faxoval a telefonoval, respektive jak dlouho, kde se pohyboval se svým mobilním telefonem, jaké má předpalčené služby atd. V podstatě by se jednalo o konec anonymního používání Internetu a výrazné porušení soukromí při telefonování. Tyto údaje by měli firmy povinně uchovávat jeden až dva roky, měli by být pečlivě chráněny, přenášeny po zabezpečené síti a přístup by k nim měli mít pouze pověřené osoby. Neměli by se uchovávat obsah zpráv nebo rozhovorů.

KDO JSME A CO CHCEME: PROHLÁŠENÍ INFOCAFE KRTKOVA KOLONA

Přinášíme úvodní prohlášení kolektivu, který provozuje pražské infocafe, nazvané Krtkova kolona. Vězte přitom, že se s tímto projektem, do něhož je zapojen i kolektiv Alarmu, nesetkávejte naposled. V dohledné době se dozvíte více jak o současném provozu infocafe, postojích, plánech a cílech kolektivu, tak i o tom, proč dostalo infocafe zrovna tajemné a těžko dešifrovatelné jméno „Krtkova kolona“...

KDO JSME A CO CHCEME

Infocafe představuje anti-autoritářskou a anti-kapitalistickou iniciativu, které jsme se chopili bezprostředně po protestech S26 proti Mezinárodnímu finančnímu fondu a Světové bance. Lidé, kteří se dali v průběhu těchto událostí dohromady, se shodli na tom, že je potřeba využít energii, kterou S26 uvolnilo, k tomu, aby zde, poté, co všichni demonstranti odjedou domů, zůstalo něco užitečného a hodnotného. Rok a den po protestech bylo otevřeno infocafe.

Správně, jsme za beztrždní společnost; jsme za zrušení námezdní práce; jsme za komunikaci výrobních prostředků vyrábějících pro uspokojení lidských potřeb; jsme za všechny tyto věci. A neomezujeme se na žádné jednotlivé, partikulární téma - naším tématem je třídní boj - a to, co děláme, jako třídní boj chápeme, i když se neodehrává v místě výroby.

Avšak chceme společnost, která vyrábí nejen pro lidský materiální blahobyt, ale která poskytuje opravdu kvalitní život: Chleba? Ano - ale také růže. Chceme společnost, která vrátí princip hry přesně tam, kam patří - do středu života. Chápeme se tedy iniciativy, abychom si zajistili to, co cítíme, že nám stávající soustava společenských vztahů upírá. Svůj boj vidíme jako součást evoluce

k sociální revoluci. Skrze nové způsoby vzájemného společenského působení a kolektivní organizace kráčíme směrem k utopii - i když ta se nám o krok vzdaluje s každým naším krokem k ní.

Sjednocení určitými dalekosáhlejšími cíli, odcizení a vykořisťování, představujeme si jiný svět. Abychom světa bez kapitalismu dosáhli, cítíme nutnost jednat novými způsoby a vymýtit z naší činnosti pojem utrpení. Říkáme NE mučednictví, NE mentalitě sebeobětování. Nestojí totiž za to, být součástí hnutí, které chce jen klesnout k (další) slavné porážce. Hodláme uvádět do oběhu energii, stejně jako různé boje. Chceme v této revoluci zvítězit, protože je jediná, kterou máme. Vybízíme tedy k participaci všechny ty, kdo s naším pohledem na věc a s našimi cíli souhlasí. Můžete nás kontaktovat virtuálně na emailu nebo přímo na adrese infocafe Krtkova kolona, Sochařská 6, 170 00 Praha 7.

CO TÍMTO PROJEKTEM SLEDUJEME:

Osobní rovná se politické - co chceme jako jednotlivci. Zdroj energie a elánu. Svoboda být sami sebou v uvolněném prostředí. Zábava a tvořivost. Přátelství. A experiment. Společenská - sociální potřeby. Soudružství a solidarita - „skutečný kolektiv“ rozvíjející naši vnitřní komunitu. Svobodomyslnost a přívětivá atmosféra. Únik z „ghetta“ a otevřenost k „rozdílům“, angažování se v nich. Mezinárodní duch. A rozmanitost. Širší cíle - politika. Totožnost cílů a prostředků. Podpora propojování bojů a otevřenosti k vnější komunitě. Politická existence i na úkor bezprostřední efektivity. A nepřetržitý vývoj. Po technické stránce Jasnost procedur. Odpovědnost k sobě navzájem a k „vnějšku“.

5. 11. 2002, kolektiv infocafe Krtkova kolona

TISKOVÉ PROHLÁŠENÍ K MATERIÁLU OTIŠTĚNÉMU V MF DNES DNE 18. 10. 2002 S NÁZVEM „ODPŮRCI NATO UŽ CVIČÍ BOJ S POLICIÍ“

Chceme vyjádřit svůj zásadní nesouhlas s probíhající kampaní, která má za cíl již předem diskreditovat jakékoliv protesty proti listopadovému summitu NATO. Mediální masáž ze strany vlády již nějakou dobu probíhá a materiálem ze sobotní MF Dnes se posunula na dosud nevidanou úroveň demagogie a zastrašování občanů.

Není snadné a nemá to podle nás ani valný význam rozebírat zde klasickou dezinformační metodu, která žádoucího účinku dosahuje spojením reálného se zjevnými výmysly.

Je pravda, že se pořádají nejrůznější setkání, na kterých nejen anarchisté analyzují zkušenosti a události, spoje se zasedáními politických, ekonomických a vojenských elit. Ano, učíme se znát svá práva i pravomoci zasahujících policistů, vyhodnocujeme již proběhlé demonstrace. Má to velice prostý důvod. Na zmiňovaných setkáních elit totiž často a pravidelně dochází k brutálnímu násilí a porušování lidských práv ze strany policie, provokace nepočítaje. Zlomky těchto tragických událostí pronikly i do českých veřejnoprávních médií. Vzpomeňme si na z mnoha stran potvrzené mu-

čení zadržovaných demonstrantů na pražských policejních stanicích v září 2000, na střelbu z policejních pistolí v Göteborgu a Janově, po které zůstali mrtví a zranění lidé.

Naprostě absurdní je tvrzení, že ve své činnosti spolupracujeme s politicko-kriminálním podsvětím ze země bývalého Sovětského svazu. Rovněž není pravda, že se cvičíme ve výrobě zápalných lahví a házení dlažebních kostek. Spojení mezi anarchisty a údajnými veterány z Čechenska je zcela vykonstruované. Tyto kontakty jsou pro nás naopak nejen prakticky, ale i světonázorově nepřipustné.

Ze zmíněného článku a jemu podobných vyplývá zřejmá snaha podpořit politickou objednávku ze strany minister-

stva vnitra na další posílení rozpočtu a pravomoci policie a legalizaci a legitimizaci již chystaných zatýkání a plošných zásahů. Článek také podporuje snahu zastrašit obyvatele Prahy natolik, aby raději opustili své domovy a nepřekáželi policejním manévřům a na vlastní oči tak nespátali realitu v plné šíři, počínaje pouličním divadlem přes průvody odpůrců a nenásilné blokády až po násilné střety. Pak by si totiž informovaný občan mohl sám utvořit názor, na hony vzdálený tomu mediálně předkládanému.

Antifašistická akce (<http://www.afa-cz.antifa.net>)
Federace sociálních anarchistů, členská sekce Mezinárodní asociace pracujících (<http://www.fsa.anarchismus.org>)
Feministická skupina 8.března (<http://www.fs8brezna.ecn.cz>)

reklamky

Alarm internetové noviny
libertinského komunismu
alarm.solidarita.org
vydává ORAS
(Organizace revolučních anarchistů - Solidarita)

join your local antifa!
aaz.antifa.net
Antifašistický proslavec na Zlínsku - všechny informace!

PROTI NATO A MILITARISMU
WWW.ANTINATO.GZ

NA NÁVŠTĚVĚ V ANARCHISTICKÉM VÝCVIKOVÉM TÁBOŘE

Jindřich Lacina

OTŘESNÁ AUTENTICKÁ REPORTÁŽ NAŠEHO ZVLÁŠTNÍHO ZPRAVODAJE

Našemu zpravodaji se hned po redaktorech Mladé Fronty podařilo proniknout na pečlivě utajovaný kemp ve skalách v pražské Divoké Šárce, kde se plánuje zničení naší civilizace a zkáza světa. Ano, řeč je o anarchistech. Kontakty jsme získávali těžko. Stálo nás to celé jmění. Po třech rundách v nejmenovaném podniku si ale k nám přisedl nenápadně vyhlížející mladík a zeptal se, jestli něco nepotřebujeme.

Náš budoucí průvodce, který se představil jako Radim Š., student prvního ročníku vysoké školy v Hradci Králové byl evidentně jedním ze zasvěcenců. I on ale měl obavy z tábořového vedení. „Celé jméno vám neřeknu, pomstili by se mi. Jdou po mně“, dodal ustrašeně. Nakonec ale souhlasil s tím, že nám „něco ukáže“, když s ním půjdeme na záchodek. Tam nám po chvíli zdráhání sdělil strašlivou pravdu. „Jsem anarchistaaaa!“ Na důkaz svých slov nám nabídl, že nás inkognito propašuje na speciální tajný výcvikový tábor, kde se houfy radikálů připravují na pouliční masakr během listopadového zasedání NATO. Zabalili jsme si tedy tajné mikrofony a teplé spodní prádlo a vyrazili jsme.

Naše tajuplná anabáze začala v tramvaji dálkové linky číslo 22. Po asi dvouhodinové jízdě z I. P. Pavlova jsme již začali být nervózní, ale náš průvodce vše sváděl na kritickou dopravní situaci po povodních. Pak nás prázdná tramvaj vyplivla na konečnou. Byli jsme v podhůří Šáreckých skal. Náhle se ozvalo zatroubení. „To jsou oni, přijeli s autem, rychle naskočte“, vykřikl Radim. A začalo to. Zběsile kroužení po tramvajové smyčce nám asi mělo zamotat hlavu a zmást případnou sledovačku. Řidič v černé kukle dal řetěz na volant a cihlu na plyn a pak si zapálil. Anarchisté opravdu vědí, co dělají. Po deseti minutách jsme už nevěděli, čím jsme, natož kde jsme. Vymotali jsme se z auta a vyrazili po parkové cestičce. „U altánku doprava“, houkl řidič a už vyrážel pro další várku. Vše bylo velmi konspirativní. Za altánkem jsme museli doleva. Smluvená znamení byla na první pohled opravdu nesrozumitelná. Kdyby s námi nebyl tajný aktivista Radim, asi bychom zabloudili. Jen on uměl odpovídat na podivné houkání sov a výkřiky sojky, což, jak jsme později zjistili, byly tajné kódy, vypracované pro případ odposlouchávání mobilních telefonů. Bez Radima bychom si žlutých krepových fáborků na smřcích vůbec nevšimli.

A náhle jsme tam byli. Až nás zamrazilo, jak dovedně anarchisté ukryli svou základnu. „Po posledním kempu v Panděřské soutěsce, jsme se v maskirovce fakt zlepšili“, pyšnil se Radim. Až po pěti minutách soustředěného pohledu na nenápadnou budovu hostince „Krkonošská beseda“ jsme rozeznali kamuflovanou bránu do tábora. „Říkáme tady tomu Podkrkonoší“, zamrkal na nás Radim. „Policajti se hoňej jak nadmutý kozy po horách“, dodal výsměšně. Sotva jsme prošli táborovou branou, museli jsme podstoupit bezpečnostní kontrolu. „Snímáj sumki i dávaj časy!!!“, začal na nás nevybíravě řvát kavkazsko-žizkovským dialektem podivný mohutný muž v turbanu. Měl tím na mysli naše zavazadla a náramkové hodinky. V mžiku jsme byli obklopeni táborovou ochrankou, složenou z těch nejhorších rváčů a výtržníků z řad tajných anarchistických skupin. Anarchisté se mezinárodní účast na táboře ani nesnažili skrývat. V batohu se mi například hrabalo podivné holohlavé vousaté individuum, které na můj pokus o podání ruky a představení se pouze zamumlalo něco jako „Salám alejkom mudžáhedín“. Podivná azbuka na baretu dalšího z nich mi nahnala husí kůži. Ano, Miloševićova komanda z Kosova. Ani jsem se neodvážil vyslovit jména, která se mi drala na jazyk. Ale prošli jsme. Když

jsem se zeptali, kde jsou naše lůžka, odpovědí nám byl posupný chechot. „Nu vót, zemljánka“, mávl rukou strážce. Pochopili jsme. Podivné kupy sena na louce byly ve skutečnosti vchody do podzemních ubikací. „Pomáhali nám je budovat veteráni z Vietkongu“, pochlubil se hned Radim, „do cimry mi nedohlídne ani Global Hók“.

Jak začíná táborový den? „Všichni se shromáždí na dvoře a tam před rozvinutou zástavou musíme přísahat na odkaz drahého soudruha Saloth Sara“, říká Radim. „Tedy Pol-pota, jak mu říkají nevěřící“, potichu dodává. Každého rána se odehrává děsivý rituál, kdy houfec ke všemu odhodlaných hrdlořezů slibuje, že po revoluci zruší nejen peníze, čas, písmo, města a podobné věci, ale také mytí rukou před snídání, obilhání Země kolem Slunce a toaletní papír. Nově přichozí musí také otisknout palec, namočený ve vlastní kr-

Anarchisté také kvůli autenticitě návčiků bojových situací požádali několik milých policistů z místního oddělení Divoká Šárka, zda by jim nepomohli s nácivkem jejich nového divadelního kusu s názvem „Prať jak umíš“. Policisté ochotně souhlasili a na šareckou louku dorazili v hojném počtu...

vi, na rituální smlouvu s vůdcem, kterou se zavazují dodržovat naprostou poslušnost jeho příkazům, pokud jim to ovšem nezakází rodiče.

Táborové workshopy byly skutečně rozmanité. Kromě vypouštění mezikontinentálních balistických střel z ramene a odpalování kufříkových atomových bomb, se aktivisté předešlím učili vrhat dlažební kostky. „Vrhání předmětů, například nebezpečných víceúčelových ostrých osmiliberních dlažebních kostek, to je prostě věda“, říká tajný aktivista, palestinský autonom Jahjá A. „Existují dva soupeřící přístupy. První, tzv. pragmatická škola, disponuje pouze rudimentární metodikou, která se dá shrnout do zásady: Hod to tam, ono se

to ujme. Druhý přístup je techničtější. Předpokládá vyhodnocení mnoha faktorů: metné vzdálenosti, směru a rychlosti větru, vlhkosti vzduchu a indexu kluzkosti povrchu policejní přílby. Značnou pomoc nám prokázala jedna zdejší politička, bývalá mistryně světa v hodu koulí. Ta nám například sdělila překvapivou pravdu, že na konci rozmachu bychom měli kostku pustit.“

A co ačizovaný policejní zásah? Tajný aktivista se chraplavě zasmál a vysvětluje: „Expert na protipolicejní zásahy z nechvalně známé (viz. prudce investigativní časopis Týden) španělské organizace YÓ BAŠTA! nás učili jak se s nepohodlnými narušiteli demonstrací vypořádat.“ Část aktivistů se převlékla do výstroje ukořistěné při přepadení skladu rekvizit Národního divadla a velící aktivista na demonstranty pokřikoval: „Ocením každý ukořistěný štít nebo helmu!“, „Ať létají zuby a molotovy...“ Policie se tedy má na co těšit... A propos molotovů. Tento kulturní předmět se na táboře těšil značné pozornosti. V takzvané Síní tradic byly vystaveny různé vývojové modely a funkční řezy. Od ručních až po poloautomatické samozápalné. „Někdy se sem chodím modlit“, přiznal se ve slabé chvíli Radim. „Molotov, to je náš bůh“.

Školení tomu odpovídalo. Aktivisté byli vycvičeni přímo udivujícím způsobem. Staré půllitráky, upravované z lahví od piva, jsou dávno zapomenuty. Heslem dne jsou nové, moderní modely. Ať už těžkotonažní dvoumžný, „Demizón vz. 2002“ nebo kontejnerový „Klastr 1999“, obsahující 75 samozápalných lékovek. Do dámské kabelky se vejdou rafinovaně maskované flakónky, které ale neobsahují voňavku. Vrchol návčiku přišel poslední den. Na ještě rozvodněném Šáreckém potoce nás vysloužili z americké námořní péchoty, které společně s Johnem Walkerem Singhem naverbovala Al-Kajda, učili technice obojživelného výsadku, která má být údajně využita pod vyšehradskou skálou za pomoci dobře utajované ponorky Kursk, kterou anarchisté unesli během vcelku medializované akce v Barentsově moři. „Dalo nám to fušku, protlačit to proti proudu až do Prahy“, poznamenává Radim, „ale nakonec jsme to zvládli. Museli jsme ale kvůli tomu vyvolat menší povodeň, abychom projeli zdymadly pod mostem Legii.“ Doznává tak nepřímo v novinářské komunitě všeobecně známý fakt, že za letošními katastrofálními povodněmi opravdu stojí anarchisté.

„Kempem podle odhadu policie nepozorovaně prošlo asi 12.000 anarchistů, kteří zaplaví pražské ulice během listopadového zasedání NATO“, sdělil nám nejmenovaný policista z protixtremistického oddělení, který z obavy před radikály a vlastní manželkou odmítl prozradit svou totožnost. „A což teprv ti přespólní“, dodal, evidentně se značnými obavami.

Na závěr nám Radim prozradil opravdového sólokapra. „Po vzoru našich ruských soudruhů, nezaútočíme v listopadu, ale už v říjnu!“ ●

Radomír Kydavy, stálý zpravodaj Staré fronty Včera

zdroj: <http://www.fsa.anarchismus.org>

ALBERT BRUCHATÝ

V roce 1944 proběhlo na Slovensku tzv. Slovenské národní povstání a tento článek bude vyprávět o muži, který se ho aktivně zúčastnil. Předtím, než začneme o něm samotném, je však třeba seznámit se s tím, jaká situace byla na Slovensku.

Vládoucí klerofašistický režim se v této době dostával do stále hlubší krize a vnitřní izolace. Stále větší závislost na Německu se projevila i v ochotném předání slovenských židů do nacistických vyhlazovacích táborů. Vyčerpání z války na straně Německa spolu s koncem dočasně hospodářského blahobytu vedlo k vyostření sociálních konfliktů. Nejevitelněji se krize režimu projevila ve slovenské armádě, která měla být jednou z hlavních opor l'udáckého režimu. Hromadné přecházení vojáků do sovětského zajetí či k partyzánům svědčilo o počínajícím rozkladu slovenské armády na východní frontě. Členové Slovenské národní rady napojené na V. ilegální ústředí KSS (Komunistická Strana Slovenska) přijali koncem roku 1943 Vánoční dohodu, ve které se vyslovili pro zahájení příprav celonárodního povstání a obnovení společného státu Čechů a Slováků na základě principu rovného s rovným. Povstání mělo mít charakter lidového povstání uskutečněného ve spolupráci s armádou. Moci na osvobozeném území se měla ujmout Slovenská národní rada opírající se o síť národních výborů, reprezentujících lidovou moc. V létě 1944 se na Slovensku zaktivizovalo partyzánské hnutí, při jehož formování hrály důležitou roli vysadky ze SSSR, jejichž členy byli sovětské i československé vojáci. Vystupňování bojové činnosti partyzánů vedlo k ohrožení tylových komunikací německé armády. Slovenská vláda se pokusila nejprve zvládnout situaci vlastními prostředky, ani vyhlášení stanného práva v polovině srpna však k uklidnění situace nepřispělo. Souhlasila proto s vysláním německých jednotek na Slovensko k obnovení pořádku. Německá armáda začala 29. srpna 1944 obsazovat slovenské území...

Albert Bruchatý

Albert Bruchatý se narodil v roce 1922 na Slovensku, v malé obci Prašice v okrese Topoľčany jako páté dítě do malorolnické rodiny. Vzhledem k postavení jeho rodičů chodil pouze 8 let do základní školy a poté hned začal pracovat na poli. V roce 1942 narukoval v Piešťanech do armády tehdy fašistického Slovenska. O dva roky později, těsně před koncem jeho povinné vojenské služby se začali šířit nepokoje vyplývající z nespokojenosti s fašistickou vládou. Stále více lidí bylo ochotno postavit se proti stávajícímu režimu. Není proto divu, že když před nastoupením útvarem jistý vysoký důstojník nabídl vojákům, aby se přidali do protifašistického odboje a bojovali za svobodné Československo, nebo aby se vrátili do svých domovů, odešli pouze dva vojáci. Ostatní se doformovali do polopartyzánských oddílů a začlenili se do bojových divizí. Proti vzbouřencům okamžitě vytáhla německá nacistická armáda ve více než dvojnásobné přesile. Došlo ke krvavému střetu, ve kterém spousta partyzánů zemřela, ostatní pak byli pochyťáni německými vojáky v okolních lesích. Německá armáda chtěla pochyťané vojáky okamžitě popravit, po přímlově slovenského klerofašistického prezidenta Tisa (který byl po válce popraven za velezradu, které se dopustil na slovenském národu, a tento dobrý skutek mu nebyl nic platný) se tak však nastěti nestalo. Partyzáni byli naloženi do dobytých vagonů a odvezeni do zajateckého pracovního tábora. Tuto krutou cestu bohužel někteří z nich nepřežili.

Albert Bruchatý se syny

Po příjezdu do tábora všichni vzbouřenci museli nastoupit do řady a i přes Tisovu přímlovu měl být každý desátý zastřelen. Řada vyšla i na Alberta, blízkého kamaráda z vesnice. Albert proto vystoupil z řady a řekl, ať zastřelí jeho místo kamaráda, protože on je svobodný a bezdětný, kdežto jeho kamarád měl doma manželku a dvě malé děti. Němečtí vojáci překvapením tímto hrdinským činem nakonec nezastřelili nikoho.

V pracovním táboře, kde se těžila železná ruda, byli zajatci vystavováni tvrdým podmínkám a hlavně hladu. Na celý den dostávali krajíc chleba a k večeru „polívku“ z neolupaných brambor a odřezků z řepy. Nebýt toho, že je hlídající němečtí vojáci občas pouštěli do nedalekého pšeničného pole, kde jedli suché zrní, jistě by jich velká část zemřela hladu.

Zajatci v tomto táboře strávili několik měsíců. Alberta v této době oslovily komunistické myšlenky, které zastávali někteří zajatci. Přiblížil se však konec války a německá armáda začala ustupovat před rychle postupující armádou americkou. Jednoho dne tedy němečtí vojáci zabednili všechny zajatce v největší budově a začali prchat směrem k Berlínu. O několik hodin později byli zajatci osvobozeni americkými oddíly. Albert se vrátil do rodné vesnice jako hrdina, které všichni měli v úctě, a zanedlouho byl zvolen starostou. Oženil se a měl několik dětí. Kvůli chatrnému zdraví, se kterým se vrátil ze zajateckého tábora však zemřel v pouhých 55 letech.

Tento příběh vypovídal o tom, že za 2. světové války žili prostí (a přesto hrdinní) antifašisté, kteří se nebáli vyjádřit svůj názor, bojovat za své myšlenky a hlavně vystupovat proti nacistické zločinnosti se zbraní v ruce. Odkaz Alberta Bruchatého je vskutku hodný následování a nikdy nebude zapomenut! ●

sj

10 LET PO NOČNÍCH NEONACISTICKÝCH NEPOKOJÍCH V ROSTOKU ZŮSTÁVAJÍ PALČIVÉ OTÁZKY

Je to už 10 let, co světem proletěly obrázky hořícího *Sonnenblumenhaus* (Slunečnicového domu) v Rostoku jako symbol nenávisti a násilí vůči cizincům. Více než 100 obyvatel, převážně Vietnamců, se tehdy dostalo na poslední chvíli a za smrtelné úzkosti do bezpečí před plameny a před zuřící neonacistickou chátou před domem po střese do sousední budovy. Tyto strašné obrazy tehdy 24. srpna 1992 obletěly doslova celý svět. Neonacisté na nich řádili za naprostého nezájmu policejních složek. Antifašisté, kteří se tehdy zmobilizovali z celého Německa, nebyli poté vpuštěni do města, a tak jich tehdy celé autobusy stály před městem. Ti kteří se dostali následně do města, pak hlídali centra a domy uprchlíků a cizinců. Před několika týdny byli postaveni 3 z tehdejších pachatelů před soud, aby se účastníci zpozděného soudního stání k závěrečnému bodu obžaloby. Palčivé otázky v pozadí však ještě dodnes nejsou zcela objasněny.

Soudce Horst Heydorn ze schwerinského zemského soudu odůvodnil původní smíšený trest o délce jeden až půl druhého roku pro odsouzené násilníky za „politováníhodný“ a ospravedlňoval ho, dlouhou dobou, která uplynula mezi danou událostí a procesem. Většina rostockých žhářských obžalob byla soudně vyšetřována a zpracovávána až do konce roku 1994. Konalo přes 400 proruckých soudních vyšetřování. Vyřešeno bylo 34 procesů, při kterých odešlo od rostockého soudu 35 odsouzených. Tři účastníci žhářského útoku „vyfasovali“ trestní soudní příkazy bez projednávání. Nejvyšší rozsudek zněl: 3 roky ve vězení pro mládě.

Vietnamec Nguyen Do Thinh, který kdysi jen o vlásek unikl smrti v plamenech a který jako vedlejší žalobce vystoupil u posledního procesu ve Schwerin, projevil v tomto směru i přes nízkou trestní sazbu překvapivě spokojenost. „Přece jen byli obžalováni odsouzeni za pokus o vraždu,“ zdůrazňuje. Důležitým precedentem celého soudního procesu je to, že příště mohou být při podobných rasistických událostech „dohnáni“ k trestní zodpovědnosti za pomoc násilníkům i přihlížející či tleskající diváci. „To je důležitým signálem k odrazení potenciálních pachatelů, kteří něco podobného budou chtít napodobit,“ vysvětluje Thinh, který dnes stojí

v čele spolku *Unter Einem Dach* (Pod jednou střechou). Ten byl založen krátce po žhářských útocích. O tom, jestli ale někdy bude vysvětleno politické pozadí a dopad těchto událostí, Thinh pochybuje.

Toto politické pozadí se pokusil popsat znalec německé politické scény Jochen Schmidt ve své knize *Politické založení požáru* (*Politische Brandstiftung*), která byla vydána právě k 10. výročí rostockých událostí. Jako člen týmu televize ZDF zakusil na vlastní kůži spolu s vietnamskými spolupracovníky lidské opovrhování a ignoranci. Schmidt pátral u politiků, policistů, právníků, i postižených a opíral se o data, která byla k rostocké události zveřejněná. Došel k závěru, že tehdejší politicky odpovědní ponechání v klidu a bez zásahu, jelikož to bylo zapotřebí kvůli změně zákona o azylantech. To se také následně povedlo a dotýčný zákon byl značně přitvřen. Z toho zcela zřejmě vyplývá proč byli neonacisté celé hodiny ponecháni v klidu a nebylo proti nim zakročeno. Obyvatelé vyhořelé ubytovny byli prostě a jednoduše obětováni ve jménu „blaha německého lidu“.

Pro tuto verzi mluví také nejnovější dokumenty (vnitřní policejní dokumentace a časy uveřejněné svědky) zveřejněné severoněmeckou rozhlasovou stanicí, které zcela jasně

dokládají, že násilná eskalace „nepřekážela“, ale byla naopak prezentována jako vítaný argument pro okleštění práv azylantů. Mnoho policistů se v kritické situaci stáhlo, zatímco jejich kolegové, kteří zůstali, pouze nečinně přihlíželi, jak zápalné láhve podpalují *Sonnenblumenhaus* a vyskákají a provokující davy zabírají na velmi dlouhou dobu zasáhnout přítomným hasičským jednotkám. „V srpnu 1992 nalezla nenávist k cizincům a rasismus v našem městě svoji scénu a také i své publikum,“ připouští dnes rostocký primátor Arno Pöker. Za „mnoho chyb, které tehdy naše město udělalo“, se postiženým dodatečně omluvil. „Rostok udělá vše pro tolerantní a otevřenou společnost, ve které mohou lidé různé barvy kůže, vyznání a původu spokojeně a ve vzájemném respektu žít a pracovat“. Je možné tomu věřit? Samozřejmě že ne!

Krátce před 10 výročí „hluku“ se uskutečnil nový ohňový útok na asijský trh a kanceláře spolku *Pod jednou střechou* v *Sonnenblumenhaus*. To byl těžký šok nejen pro členy spolku. Proto chtějí občané Rostoku a antifašistické a antisirasistické spolky znovu vyjít do ulic. Vědí, že pouze oni sami mohou neonacistům v jejich teroru zabránit! ●

Jan Kenský (přeloženo z německých regionálních antifaštránek)

SREBRENICA 1995

Pamatujete si ještě dnes, co jste dělali v červenci roku 1995? Co byly v té době vaše největší starosti? Kde jste trávili vaši dovolenou? Nebylo ani tak hrozné, že jsme nezabránili válce, strašné je, že jsme jedné straně konfliktu znemožnili se účinně bránit a nechali ji napospas straně druhé tím, že jsme vyhlásili embargo na zbraně. Že jsme jim slovy OSN slibovali ochranu a mír a způsobili smrt. Bylo to stokrát horší než Mnichovská zrada!!!

V červenci 2002 to bylo 7 let, co byl spáchán největší evropský masakr od 2. světové války. Tehdy byla Srby dobyta „bezpečná zóna“ OSN, bosenská město Srebrenica. Před občanskou válkou mělo město 9 tisíc obyvatel. Od roku 1992, kdy bylo obklíčeno, do něj přicházeli vyhnanci z okolí a v době pádu v něm živořilo, po celé roky bez pitné vody, elektřiny a plynu a s minimem jídla, namačkáno 50 až 60 tisíc lidí. Během 5 dnů - od 11. do 15. července 1995 - Srbové pod přímým velením generála Mladiče povraždili bez jakýchkoliv protestů nízozemských jednotek UNPROFOR přes 7 tisíc lidí, převážně mužů, ale též žen a dětí. Mnozí byli rozstříleni dělostřelectvem, další nahnáni do stodol a hal a tam povražděni, někteří otráveni bojovými plyny nebo zastřeleni, když se snažili utéct a dosáhnout Tuzly nebo jiných bosenských enkláv. Někteří byli zabiti dokonce mimo Bosnu, až na území Srbska, srbskými policisty. Během 5 dnů tak byl zabit stejný počet lidí jako za celé války v Kosovu o několik let později. To vše se stalo přesto, anebo spíš právě proto, že OSN vyhlásila Srebrenici a sousední město Žepu, jež padlo o pár dní později - na konci července, za tzv. bezpečnou, demilitarizovanou zónu.

Jednotky OSN, tehdy zvané UNPROFOR, ve Srebrenici nejen že nebránily zónu (na což asi skutečně neměly síly), ale na žádost Srbů, konkrétně tehdy osobně přítomného Radka Mladiče, donutili 6 tisíc lidí opustit jejich základnu, na které hledaly úkryt. Navíc pomáhali Srbům třídit lidi na ty, co směřují s konvojem do Tuzly (většina žen a dětí) a ty, co jsou „bosenský vojáci“. Ti byli později až na pár jednotlivců povražděni. „Vojáky“ byli zpravidla všichni muži ve věku 12 až 84 let, v naprosté většině bezbranní, jelikož byli přece v „bezpečné zóně“ OSN. Jak si to tehdejší nízozemští vojáci OSN rozebrali se svým svědomím? A co pro znamenala „vojenská čest“? Zřejmě to, že když nemám sílu k obraně, znamená, že mám pomáhat agresorovi?

„BEZPEČNÉ“ ZÓNY OSN

OSN „garantovala“ bezpečnost několika oblastí - tzv. demilitarizovaných zón. Obyvatelé měli odevzdat své zbraně a jednotky UNPROFOR se měly postarat o jejich bezpečnost. O tu se staraly však pouze tehdy, když se nic nedělo. Ve skutečnosti to znamenalo, že byli odzbrojeni hlavně obránci města, pokud tedy slibům uvěřili (což neudělali všichni), ale útočníci zůstali plně ozbrojeni. Jakmile ale Srbové zahájili útok, vojáci UNPROFOR Bosňákům sdělili, že jednotky UNPROFOR nemají schopnost zónu ubránit, že jsou nedostatečně vyvíčené, vybavené i vyzbrojené. A navíc, už dříve v roce 1995 u Goražde zahájily letouny

NATO nálety na srbské pozice, bylo několik set příslušníků UNPROFOR a pracovníků OSN vzato jako rukojmí a jako živé terče byli připoutáni k srbským vojenským objektům.

POLITIKA OSN A EVROPSKÝCH ZEMÍ V DOBĚ BOSENSKÉ VÁLKY

Politika OSN, USA i evropských zemí vůči Jugoslávii byla po celá 90. léta naprosto katastrofální. Jeden mírový plán Vance-Ovena, Stoltenberga, Akašiho a jiných střídal druhý. Zatímco se jednalo u stolu, ozbrojené bandy se činily v terénu. Téměř každého mírového jednání, na které byla soustředěna velká pozornost médií, využíly k dalším útokům a k dalšímu vraždění. Postupem času, to už pořadové číslo projednávaného mírového plánu přesáhlo číslo 20, přestaly být tyto dohody brány vážně. Až do finálního nátlaku Spojených států a jednání v Daytonu žádná jiná jednání nedospěla k zastavení bojů. Evropská unie se stala v té době o své Euro a Maastrichtskou smlouvu a nějaké „nesrovnalosti“ na Balkáně ji nemohly ze zaujetí sebe samou vyrušit.

Je strašné, že evropské bezpečnostní instituce nebyly po 4 roky války schopny zcela jasně označit jejího viníka. Jako by snad za ni mohli všichni obyvatelé Bosny a Hercegoviny. Snad nikdo z evropských politiků neřekl jasně: „Viníci jsou Srbsští nacionalisté“ - přesněji řečeno Milošević, Mladič, Karadžić a ti, kdo je podporují. Když v dubnu 1992 vyhlásila Bosna a Hercegovina samostatnost, zahájili Srbové okamžitě (dokonce už v ten samý den!!!) bojovými akcemi občanskou válku, stejně jako v červnu 1991 ve Slovinsku a v Chorvatsku. Evropa dokázala pouze zavést embargo na dodávky zbraní, čímž nechala jednu stranu konfliktu bezbrannou proti té útočící, jež byla vyzbrojována ze skladů Jugoslávské armády, tehdy jedné z největších evropských armád. ●

zdroj:

<http://www.ctrebova.cz/marek/srebrenica>
(v článku jsou použity informace ze zprávy OSN „Pád Srebrenice“ z roku 1999 a foto z <http://www.srebrenica.org>)

Srebrenica před masakrem

SOUROZENCI TERORU

Nad indickým městem Bhópál se vznášel mrak jedu i osmnáct let po katastrofě. Před soudní budovou v Bhópálu visí plakát. Pod nápisem sourozenci teroru se tam vede Usámy bin Ládina chytá za hlavu brýlatý Warren Anderson, bývalý šéf americké firmy Union Carbide, z níž v roce 1984 unikly tuny jedovatého plynu.

Během katastrofy v továrně 3. prosince 1984 nebo bezprostředně po ní zemřelo přes tři tisíce lidí. V dalších letech obětí přibývalo, jejich počet se dnes odhaduje na dvacet tisíc!!! Částečně nebo úplně invalidních je na sto tisíc lidí, dvě stě tisíc trpí chronickými onemocněními a potřebují stálou lékařskou péči. Zdravotní potíže mají i děti, které se dnes rodí ženám zasaženým před osmnácti lety jedem. Měsíčně umírá kolem deseti osob.

Vše začalo uprostřed temné prosincové noci. Z cisterny v továrně na výrobu pesticidů poblíž devadesátitisícového města Bhópál se vyvalil hustý mrak smrtelně jedovatého metyl izokyanátu. Nejdříve se rozšířil do slumů hned za továrnou. První oběti umřely do tří minut,

někdo ani nestačil vstát z postele. Jiní se před dusivou smrtí marně snažili zamknout v chatrných chýších. Nikdo netušil, co se děje, protože sirény v továrně mlčely ještě několik následujících hodin. Mnozí z těch, kteří se rozběhli k městu, skončili v agonii daleko před jeho ulicemi. Podél silnic se kupily mrtvolky lidí i zvířat. V prvních dnech zemřelo přes tři tisíce obyvatel, nemocnicemi prošlo na padesát tisíc lidí. Někteří dočasně oslepli, jiní měli závratě, dalším selhaly ledviny nebo játra, praskl močový měchýř, všichni měli potíže s dýcháním. Lékaři nejprve tápali, nevěděli, jak ošetřit pacienty zasažené prudkým jedem na myši a hmyz.

Americká firma Union Carbide přiznala za katastrofu „morální odpovědnost“ a nechala vystavět nemocnici pro léčbu obětí neštěstí. V roce 1989 vyplátila v mimosoudním vyrovnání 470 milionů dolarů. Někteří z postižených ale z odškodného dosud nedostali ani dolar.

Někdy plyn nezval lidem život, ale dočasně jen zrak.

Oběti USA požadují, aby USA vydaly k trestnímu stíhání tehdejšího šéfa firmy Warrena Andersona. Podle nich, a také podle indických vyšetřovatelů, způsobil neštěstí tím, že se snažil ušetřit na bezpečnostních opatřeních. V Indii mu hrozí nejméně deset let vězení za zabití. Američané dosud tvrdili, že nemají ponětí, kde se Anderson pohybuje. Podle oficiálního prohlášení firmy cisternu s jedem poškodil jeden nespokojený zaměstnanec a někteří z bývalých zaměstnanců dokonce tvrdí, že „bezpečnostní opatření byla vynikající“ a že museli dodržovat tolik předpisů, že jim to někdy vadilo při práci... Jiní pracovníci firmy ale tvrdí, že nefungovalo filtrační a chladičské zařízení, které by mohlo pohromu odvrátit nebo alespoň tlumit následky.

A proč se o Bhópálu znovu mluví právě teď? Indická vláda začátkem září prohlásila, že požádá Washington o Andersonovo vydání. Tomu by nemuselo nic bránit, protože dohodu o vydávání stíhaných osob uzavřely obě země v roce 1999. Případ ale i po osmnácti letech vyšetřuje jenom soud nižší instance, protože stát žádný zvláštní soudní tribunál neustavil. Soudy se v Indii běžně táhnou deset až dvacet let, proto například dnes čeká na rozsudek dvacet milionů případů. A ani v dávno uzavřené továrně se toho moc nezměnilo, uvnitř se nalézají tuny chemického odpadu, znečišťujícího podzemní vodu a okolí. Indická vláda sice postavila pět nemocnic, kde mají postižení získat bezplatně pomoc, ale za ošetření se platí a na operace dlouho čeká. Mnozí se obávají, že dnes osmdesátiletý bývalý šéf firmy se nejspíš před soudem stejně nikdy neocitne. I když o jeho vině někteří pochybují, jistě je, že Anderson, který opustil firmu v roce 1986, nemá práve čisté svědomí. Když se jednomu členu Greenpeace podařilo v polovině srpna vystopovat poblíž New Yorku, někdejší manažer bez jediného slova bleskurychle zmizel ve své haciendě. ●

mrtvé děti, nebolstěnější z tisíců lidských obětí

Aram (převzato z časopisu Týden)

ODPOR PRACUJÍCÍCH Z

Vztek přecházející až v nasranost mísící se s potouchlou radostí z kolektivního odporu vůči podmínkám vlastního vykořisťování - to jsou pocity vyjadřované v následujícím rozhovoru s pracujícími z McDonald's ve Skotsku. Inspirativní pro všechny, kteří se 16. října 2002 chtěli zapojit do celosvětové mobilizace pracujících těchto fast food restaurací. Stejně inspirativní je i leták „proletářů za nikdy nekonečící obědové přestávky“, vydaný v průběhu stávky v McDonald's v Paříži.

Odpor pracujících z McDonald's (MWR) je skotskou skupinou politicky uvědomělých proletářů a proletářek, kteří se odvážně rozhodli zorganizovat se na své provozovně v Glasgow. První číslo jejich zábavného zpravodaje McSues (McZaloby) vyšlo nedávno a byt se zaměřuje na zaměstnance McDonald's, je přístupné komukoli, kdo má zkušenosti se sektorem služeb. Protože chtějí své poselství šířit dál a navazovat kontakty s dalšími skupinami, udělali rozhovor pro časopis Organise!, který vydává britská Anarchistická federace. I my si myslíme, že z jejich příkladu se toho mohou ostatní pracující hodně naučit.

★ **Jak původně vznikla skupina MWR? Byla motivována politicky, nebo „ekonomicky“ - tj. potřebou organizovat se za lepší pracovní podmínky?**

Na naši provozovně byly konkrétní problémy, které lidi švaly, například nám dlužili stovky liber za neproplácené příplatky. Ve stejné době se skupina nás, kteří jsme se za ty roky stali blízkými přáteli, začala bavit a rozhodli jsme se posunout neformální odpor, který jsme už léta praktikovali, o krok dál. Několik z nás už bylo ovlivněno radikální politikou, takže by se dalo říci, že jsme byli motivováni politicky. V současnosti je naše schopnost ovlivňovat své ekonomické podmínky omezená, takže to nás asi tolik nemotivovalo.

★ **Jak úspěšná byla vaše taktika při zlepšování pracovních podmínek?**

Objektivně vzato, moc ne. Nevybojovali jsme si vyšší mzdy ani nic takového, ačkoli zpočátku jsme měli určité úspěchy s příplatky. Už nějakou dobu je zřejmé, že k tomu, abychom mohli mít nějaký reálný dopad, potřebujeme navázat kontakt s pracujícími od McDonald's z ostatních oblastí a právě o to nám šlo, když jsme vydali McSues. Musíme však být realisté: McDonald's otvírá novou restauraci každé tři minuty, takže i kdyby se každých 10 minut zapojil další zaměstnanec McDonald's, poměr neorganizovaných zaměstnanců k organizovaným by fakticky narůstal.

Naše pracovní podmínky se změnilly hlavně díky změnám, které jsme sami zavedli. Proti posedlosti hierarchií, která ve firmě panuje, jsme se postavili tím, že kvůli každé blbině přestaneme pracovat a hlasujeme o ní. Víc se ulíváme, víc krademe, lépe se navzájem podporujeme a našli jsme hlas, kterým se můžeme ozvat proti jejich idiotské propagandě. A nakonec několik lidí z naší skupiny, kteří vydali McSues, sehnalo nové zaměstnání a jejich pracovní podmínky se trochu zlepšily!

★ **Jak vidíte svoji roli v širším kontextu boje proti kapitalismu?**

Když nadáváme na McDonald's, tak často následuje odpověď ve formě anekdoty o ještě horším, nebo stejně špatném zaměstnání. Na tom není nic překvapivého, protože navzdory pozornosti, které se mu dostává, není na McDonald's nic zvláštního - prostě je obzvláště dobrý v tom, oč se snaží veškerý byznys, čili maximalizovat zisk, který může vyzdímat z práce svých zaměstnanců. MWR není pevnou skupinou s členstvem nebo stanovami nebo něčím takovým a ne každý, kdo se s námi angažuje, nebo je s námi v kontaktu, se nutně musí ztotožňovat s těmito cíli, ale nikdy jsme nechtěli skrývat skutečnost, že mnozí z nás by byli rádi svědky úplného svržení kapitalismu a zavedení systému, kde pracující budou mít přímou kontrolu nad výrobou. Náš boj už zcela jasně souvisí s jinými, a to nejen jinými boji na pracovištích. Například, McDonald's může propouštět pracující jak se mu zachce a zaměstnavatelská agentura DSS ráda nažene do služeb McDonald's další. Takže si uvědomujeme, že jsme ve stejném boji jako skupiny nezaměstnaných a řada dalších.

★ **Jaký má MWR názor na odbory? Usilujete o práva na odborové zastoupení?**

Svoji solidaritu sice rádi nabídneme zaměstnancům McDonald's, kteří usilují o odborové zastoupení (v současnosti například v Kanadě a Rusku) a považujeme to za pozitivní, ale náš cíl to není. Hodně nás inspirovali pracující ze skotských pošt, kteří měli v nedávné době velký úspěch s akcemi, které bychom rádi viděli i u McDonald's. Jenže většina z nich se udála jejich odborům navzdory. A to je asi typické. Navíc, když je fluktuace personálu tak rychlá jako u McDonald's, není tradiční odborový model příliš použitelný. Pozitivním důsledkem je ale to, že v kombinaci s impotencí současných odborů tak vzniká prostor pro efektivnější a radikálnější alternativy. MWR je expedicí do tohoto prostoru.

★ **Jak firma reagovala na vaše aktivity?**

Stále více se soustředíme na anonymnější aktivity mimo provozovnu, například na rozšiřování propagandy, komunikaci s jinými zaměstnanci McDonald's atd. Jednáme anonymně, jelikož od McDonald's by nás samozřejmě vyhodili, jakmile by na nás přišli.

„HLEDAJ NÁS TU A HLEDAJ NÁS TAM, HLEDAJ NÁS VŠUDE, KAM SE PODÍVÁM, ALE NENAJDOU NÁS, AŽ PTAJ SE, KOHO CHTĚJ, PÁČ DOBRÝ LIDI NÁS NIKDY NEZRADĚJ.“

★ **Podávalo se vám navázat kontakty s nějakými jinými podobně smýšlejícími skupinami v Británii, nebo v zámoří?**

Momentálně se pokoušíme navázat kontakty s pracujícími od McDonald's z celého světa, kteří bojují. Některé z těchto bojů jsou už poměrně daleko. Ve Francii, kde je organizuje CNT, byla nedávno jedna provozovna obsazena. Stávky byly i v italské Florencii a v Rusku a Kanadě se bojuje o založení odborů. Chtěli bychom navrhnout vytvoření mezinárodní sítě pracujících z McDonald's. Globální podnikání, globální odpor.

★ **Jak ostatní zaměstnanci McDonald's reagovali na McSues a plánujete další vydání?**

Momentálně máme rozdanou jen malou část nákladu, ale už se nám dostalo řady nadšených reakcí. Dokonce i pracující, kteří nesouhlasí s našimi cíli, považují McSues za dobrou srandu a pak mají co dělat, aby tuhle firmu ještě brali vážně. To už je samo o sobě pozitivní. Další čísla rozhodně plánujeme, ale protože několik lidí z té skupiny, která vydala první číslo, uniklo před tímhle zaměstnáním, strašně rádi bychom sehnali příspěvky i od jiných pracujících z McDonald's.

★ **Jak se díváte na současnou vlnu „antikapitalistických“ protestů? Jste pro, aby demonstranti házeli cihly skrz výlohy vaší provozovny, když jste v práci?**

Rozhodně ne. Raději ať to dělají, až budeme mít volno, abychom se k nim mohli přidat. Když tehdy všechna média mluvila o McDonaldu, který byl zdemolován na 1. máje 2000, spousta pracujících říkala zhruba tohle: "Paráda, to bych taky s chutí udělal. Sakra, to by byl skvělejší pocit." Oficiální zpravodaj McDonald's pro jeho personál, McNews, vlastně otiskl článek o znovuvytvoření provozovny na Whitehall po jejím zdemolování (číslo 25, str. 5), kde přiznali, že: "Než se rozhořely potíže, personál na radu policie restauraci zavřel." Takže všechny ty kraviny o tom, jak málo placení dělníci a rodiny prchaly, aby si zachránily život, byly jen mediální lži. Ne všichni, kdo se považují za antikapitalistické revolucionáře, souhlasí s tím, co se snažíme dělat. Někteří s námi odmítají spolupracovat, protože prý by "lidi neměli pracovat pro McDonald's". Když lidi nedokážou rozlišovat mezi firmou a jejími zaměstnanci, tak je to docela děsné. Obecně ale antikapitalistické protesty podporujeme.

★ **Jak firma reagovala na zavedení minimální mzdy? Povídalo se o propouštění lidí starších než 21 let a najímání mladších, kteří do výplatního sáčku dostávali jen minimum.**

O tom jsme neslyšeli, což neznamená, že se to nestalo. Obecně však minimální mzda neměla na McDonald's velký dopad. Žádný politik by nechtěl poškodit zájmy velkého byznysu, takže minimální mzda byla stanovena zhruba na takové úrovni, kterou už firmy jako McDonald's stejně vyplácely. Pro nás je to další důkaz, že musíme být aktivní sami.

★ **Jaké má MWR plány do budoucna?**

Doufáme, že v krátkodobém horizontu se nám povede upevnit a rozvinout kontakty v provozovnách po celé Británii, abychom mohli vytvořit síť pracujících McDonald's. To by nám pomohlo dělit se o nápady a propagandu a snad bychom mohli začít uvažovat o tom, jaké akce by se daly celostátně koordinovat. Budeme taky pracovat na rozvoji našich mezinárodních styků a budeme se snažit poučit ze zkušeností pracujících ve Francii, Itálii a Kanadě. Snad budeme moci spolupracovat a vyvinout efektivní strategie globálního odporu.

★ **A v dlouhodobé perspektivě?**

No, máme obavy, že něco tak brilantně vyvinutého na základě principu maximalizace našeho vykořisťování, by se do emancipované společnosti nikdy nehodilo. Všimli jsme si ale, že když vyklidíte restauraci McDonald's, tak vám zbude docela dobrý plácek na fotbal. Takže porevoluční MWR bude rozhodně zajišťovat kvalitní sportoviště pro každé počasí! ●

Kontaktujte MWR: MWR, PO Box 3828, Glasgow G41 1YU, United Kingdom, mwrposse@yahoo.co.uk, <http://www.mwr.org.uk>

zdroj: <http://www.alarm.solidarita.org>

PRACUJÍCÍ Z MCDONALD'S VYZÝVAJÍ K MEZINÁ- RODNÍ AKCI

Přinášíme vám český překlad výzvy k mezinárodnímu akčnímu dni pracujících z provozoven McDonald's, kterou vydala britská skupina revolučních proletářů a proletářek zaměstnaných v této nadnárodní korporaci. Skupina si říká Odpor pracujících z McDonald's (McDonald's Workers Resistance).

16. ŘÍJEN 2002...

„Otroky, kteří jsou ochotni vyrovnat se s čímkoli, nešetří tyrané ničeho“ - Georges Darien

16. října 1918 začal maďarský lid zakládat rady na svých pracovištích a ve svých komunitách. Ty sebraly půdu bohatým statkářům, obsadily továrny a osvobodily vězně. Do měsíce řídili Budapešť obyčejní lidé ve prospěch většiny. Tak jako řada odvážných bojů za svobodu i Maďarská republika rad byla nakonec potlačena a zničena. Zůstala z ní už jen ona vize...

16. října 2002 podnikne malá část z 1,5 miliónu lidí, které McDonald's zaměstnává po celém světě, své první váhavé krůčky směrem k lepšímu světu. A toto je pokus vysvětlit, co se vlastně bude dít, kde se tento akční den vzal, proč k němu dojde a čeho doufáme dosáhnout.

CO SE BUDE DÍT 16. ŘÍJNA?

Stovky pracujících z McDonald's, soustředěných v Británii, ale i napříč kontinentální Evropou, Ruskem, Severní Amerikou a Austrálií, podniknou přímou akci proti našim zaměstnavatelům. Neočekáváme, že nutně musí dojít ke stávkám, ale rozhodně dojde k sabotážím, zpomalování pracov-

ního tempa, částečnému zastavení práce, "lidé se budou házet marod" atd. Bude to vůbec první koordinovaná, mezinárodní a pracujícími vedená mobilizace pracovní síly McDonald's. 16. říjen jsme si zvolili proto, že od poloviny 80. let 20. století je to datum světového dne proti McDonald's. Takže zároveň s našimi akcemi se do akcí u restaurací McDonald's na celém světě pustí i lidé, kteří pro McDonald's nepracují, ale jsou proti jeho pracovním praktikám, krutosti vůči zvířatům a destruktivnímu dopadu na životní prostředí. Doufáme, že všechny tyto akce se mohou vzájemně podporovat.

KDE SE TENTO AKČNÍ DEN VZAL?

S nápadem koordinované akce pracujících, k níž dojde 16. října, původně před rokem přišla pobočka Odporu pracujících z McDonald's (McDonald's Workers Resistance) v Glasgow. Chcete-li se o MWR dovědět více, navštivte, prosím, stránku <http://www.mwr.org.uk>. Pobočka v Glasgow navrhla akci s následujícím požadavkem:

„Aby se všichni, kdo jsou zaměstnáni u McDonald's kdekoli na světě, směli organizovat podle vlastního přání a aby činnost jimi zvolených organizací směli provozovat v budovách firmy, aby směli vyvěšovat oznámení v místnostech pro personál a obecně šířit informace bez překážek. Aby toto právo na organizovanost a svobodu projevu nezáviselo na počtu lidí v organizaci a aby žádná osoba nebyla za svoji účast v takové organizaci diskriminována. Tento požadavek platí pro všechny, které McDonald's zaměstnává přímo i nepřímo, a zahrnuje tedy, například, ty, kdo jsou zaměstnáni ve výrobě hraček z happy meal nebo firemních obalů. Naše životy se sice mohou hodně lišit, ale náš boj je stejný. A konečně žádáme McDonald's, aby dali jasně najevo, že své zaměstnance nevlastní a že nám nemají právo diktovat, čemu smíme, nebo nesmíme věřit a co smíme, nesmíme říkat, kdykoli se nám zachce.“

PROČ TUTO AKCI PODNIKNEME?

Protože McDonald's používá celou řadu taktik - zákonů a nezákonů - aby nám upřel právo na organizovanost, může nám vyplácet ty nejnižší možné mzdy za to, že pracujeme ve špatných podmínkách a za totální absence zaměstnaneckých práv. Tímto způsobem maximalizuje své zisky - jinými slovy, pár lidí nechutně bohatne, zatímco ti, kdo odvádějí veškerou práci, přežívají na minimální mzdě. Ale co víc, tím, že nám upírají právo organizovat se, nás připravují o schopnost transformovat svět - o naši schopnost změnit tento šílený, destruktivní, ziskem hnáný systém ve společnost budovanou v zájmu všech - nejen bohatců.

ČEHO CHCEME DOSÁHNOUT?

Chceme ukázat světu i sami sobě, že se dokážeme mezinárodně organizovat a že se nenecháme rozdělit nějakými čarami na mapě. Chceme dokázat sami sobě i světu, že tváří v tvář nadnárodním korporacím nejsme bezmocní, že jsme to ve skutečnosti my, kdo jim vydělává miliardy a že jsme schopni i ochotni organizovat se a odpovědět útokem. Chceme dokázat sami sobě i světu, že je tu mladá generace pracujících, vášnivých a vzpurných, kteří odmítají žít jako minulá generace - neobtěžujeme svůj život idiotské honbě za

bohatstvím ve jménu těch, kteří už tak mají víc než dost. Chceme udělat své první nejisté krůčky směrem ke světu určitému většině, ne hrstce.

CO MŮŽETE UDĚLAT?

STAŇTE SE SOUČÁSTÍ TOHO VŠEHO!!! Podnikněte 16. října nějakou akci. Nemusí jít o nic velkolepého - prostě stačí, když zavoláte, že jste nemocní... nebo... polámete nějaký přístroj, štípnete něco z kasy, přestanete pracovat uprostřed obědu, vyhodíte ve špiče pojistky, budete dávat jídlo zdarma, pracovat obzvláště pomalu, přesně dodržovat každý postup, informovat zákazníky o tom, co se děje, vypnete mrazák, než půjdete domů, schováte klíče od zamčených místností, vstoupíte do stávky, odmítnete se usmívat (jo, tak jako vždy), najednou budete strašně nešikovní atd.

VYTISKNĚTE TUTO VÝZVU A ROZDÁVEJTE JI, ZAPOJTE SVÉ SPOLUPRACOVNÍKY A SPOLUPRACOVNICE, DĚLEJTE NĚCO A PROSÍM, PROSÍM, DEJTE NÁM O TOM CO NEJDŘÍVE VĚDĚT!

Ráno 16. října doručíme jednu jedinou chryzantému do kanceláře šéfa McDonald's. Chryzantéma byla symbolem revoluce v Maďarsku, která začala 16. října 1918. Doručíme ji jako znamení našeho záměru vybudovat svět, kde budou lidé důležitější než zisky. Chryzantéma je ale i symbolem smrti, takže ji doručíme jako zvěstovatele blízkého konce impéria McDonald's a veškeré námezdní práce - nechceme je - a ani je nepotřebujeme. V našich srdcích roste nový svět a my k němu děláme první nejisté krůčky.

Chcete-li více informací o akci 16. října, prosíme, navštivte stránku: <http://www.mwr.org.uk>. Více o idejích, které inspirovaly tuto akci, viz naše stránky. Máte-li stále ještě nějaké dotazy, nebo byste nám rádi dali vědět, že plánujete nějakou akci, pak, nás prosím, kontaktujte na adrese: **MWR, PO Box 3828, Glasgow G41 1YU, United Kingdom**, nebo e-mailu: mwrposse@yahoo.co.uk. Tento text sepsali MWR z Greater London a schválily jej a doplnily ostatní regionální skupiny.

„TOUHA NIČIT JE I TOUHOU TVOŘIT“ - Michail Bakunin
„POKUD SE DOMNÍVÁTE, ŽE JSTE PŘÍLIŠ MALÍ, NEŽ ABYSTE MOHLI NĚCO ZMĚNIT, ZKUSTE SPÁT V JEDNÉ MÍSTNOSTI S KOMÁREM.“ ●

zdroj: <http://www.alarm.solidarita.org>

McStrike: účastníci protestu proti McBastards

LETÁK Z PAŘÍŽSKÉ STÁVKY U MCDONALD'S

PROČ TO ROZDÁVÁME?

Na jednu stranu proto, abychom se vyrovnali s minulostí, protože se potřebujeme pomstít Ronaldovi McDonaldovi za ten smrad tuku z hranolek, který máme v našich McVlasech ještě měsíce po našem McZaměstnání... a zbytečně se tak prodlužuje naše osamělost (nemůžeme si najít milence/milenku).

Na druhé straně proto, že se jakožto revoluční proletáři domníváme, že je třeba zkušenosti z bojů dávat do oběhu mezi pracující z jiných sektorů. Tohle vzájemné informování potřebujeme, aby šéfové nemohli poštvat jednoho proti druhému (odvětví proti odvětví, podnik proti podniku...).

Tenhle leták rozdáváme, protože bychom si mysleli, že McDonald's je nějak zvlášť vykořisťovatelskou firmou. Kdo někdy pracoval v Doner Kebab na stavbě, v telefonických centrech, nebo v úklidu, ten bude vědět, že tam to není o moc jiná. McDonald's se ale díky své celosvětové expanzi stal symbolem: symbolem globálního vykořisťování nás pracujících. Ať už v Moskvě, Sanghaj, nebo Buenos Aires, všude musíme víc pracovat a bereme za to méně. A za této situace si musíme všimnout, že pracující z nejrušnějších zemí bojují proti podmínkám u McDonald's: to je znamení globálního boje za nový svět!

Tenhle leták rozdáváme, protože nechceme náš boj přenechat nějakému aparátu. McMzda (v Německu) 11 DM (5,50 euro) je výsledkem kolektivní smlouvy s odbory. Na tom vidíte, co z téhle strany můžeme očekávat. Máme dost možností jak sami bojovat proti mizerným výplatám, nebo pracovnímu stresu: od organizované práce podle předpisů (hlavně pomalinku...) až po stávku... a často taký něco prostě spadne na zem, nebo se normálně poláme, nebo se to nějakou "chybou" pokazí... Nic není nemožné!

Poděpsání: „Proletáři za nikdy nekončící obědové přestávky“ McDonald's Workers Resistance. ●

GIGANTU BERTELSMANN PROKÁZÁNA NACISTICKÁ MINULOST

Německý mediální gigant Bertelsmann byl nucen přiznat, že lhal o své nacistické minulosti: zatímco podle „oficiální verze“, kterou společnost veřejnosti až dodnes předkládala, byla firma obětí nacistů, šetření nezávislé komise čtyř historiků prokázalo, že firma měla úzké vazby na nacistický režim - a že si díky němu a oslavě nacistů vydobyla za vlády nacistů obrovské zisky.

Komise, kterou na posouzení své minulosti založila pod tlakem veřejnosti sama firma, uvedla, že za nacistického režimu se firmě podařilo, díky stykům s nacistickými činiteli, změnit se z provinční luteránské firmy, která vydávala náboženskou a školní literaturu, v obrovské vydavatelství, které tisíce milióny antisemitských textů. „Bertelsmann vydával širokou škálu novin a knih, které byly jasně zaujaté proti Židům,“ prohlásil předseda komise Saul Friedländer. Společnost měla úzké vazby na nacistický režim, zejména na ministra pro propagandu, a během druhé světové války vytiskla 19 miliónů knih, čímž se stala největším vydavatelem pro německou armádu. Mezi její produkty patřila například „Vánoční kniha Hitlerovy mládeže“, firma dokonce koupila práva i na román Ludwiga Volcka „Rebelové za čest“, který byl jedním z nejvíce antisemitských děl té doby. Komise rovněž zjistila, že Ber-

telsmann „nepřímou“ využíval otrocké práce Židů v Litvě a Lotyšsku, ve svých pobočkách v Německu však ne.

ODDANÝ KŘESŤAN NACISMUS SPONZOROVAL...

Jiné kontury dnes dostává i obraz patriarchy společnosti Bertelsmann Heinricha Mohna: muž, o němž „oficiální verze“ historie společnosti mluví jako o oddaném křesťanovi a oponentovi Hitlera, patřil podle zjištění historiků ke skupině zvané Kruh patronů SS - skupině, která poskytovala peníze na činnost Hitlerových elitních jednotek SS. Je pravda, že nikdy nevstoupil do nacistické strany. Ale jeho členství ve skupině sponzorů SS signalizovalo jeho připravenost na politickou úmluvu, uvádí zpráva historiků.

...A VYŠKOLIL SE ZA NĚJ V ÚSPĚŠNÉHO KAPITALISTU

Šetření komise poté rozbilo i další mýtus, který Bertelsmann používal pro svůj protinacistický make up. Zatímco představitelé Bertelsmannu vždy hovořili o tom, že firma byla „jednou z mála nežidovských mediálních společností, které byly nacistickým režimem uzavřeny“, a odkazovali na zánik firmy

v roce 1944, podle historiků nebylo důvodem pro zrušení firmy to, že Bertelsmann vydával „podvratnou literaturu“, jak veřejnosti po desetiletí namlouvali činitelé firmy, ale spíše fakt, že tisk nacistické strany si prostě přál zbavit se svého velkého rivala.

Lživá verze, podle níž byl Bertelsmann v roce 1944 uzavřen kvůli svému odporu proti nacistům, však není nová - Mohn ji použil jen o pár měsíců později po uzavření firmy, aby zdůvodnil svou žádost okupačním silám o vydání vydavatelské licence. S úspěchem, licenci dostal promptně - a mohl tak využít všeho, čeho během svých let spolupráce s nacisty nabyl. Právě zkušenosti firmy z nacistických let hrály podle jednoho ze členů komise, Reinharda Wettmanna, klíčovou roli v rozvoji firmy po svém znovuzrození po pádu Hitlera. „Mohn pochopil význam masového trhu a dobrého distribučního systému, to byla dvě poučení, která aplikoval po roce 1945,“ uvedl Wettmann.

SORRY ZA NEPŘESNOSTI, ŘÍKÁ VELKÝ HRÁČ

Po vyjádření historiků vydala společnost okamžité prohlášení, v němž se za svou činnost v době války a za falšování his-

torie omluvila. Statutární sekretář Bertelsmannu Tim Arnold uvedl, že hodnoty, které společnost zastává dnes, jsou neslučitelné s tím, co firma dělala v době nacistického režimu. „Společnost je nyní globálním hráčem v mediálním průmyslu,“ prohlásil Arnold v programu Today stanice BBC.

Šéf gigantu Bertelsmann Gunther Thiel se omluvil za „nepřesnosti v naší historii z doby druhé světové války“, které komise odhalila, i za válečnou činnost Bertelsmannu samotnou. Thiel rovněž přislíbil, že celá osmisetstránková zpráva komise bude zveřejněna.

NENÍ SÁM

Bertelsmann není jedinou firmou, jejíž minulost je předmětem zájmu historiků - podobné komise se dívají pod pokličku i dalším velkým hráčem světového trhu - například Allianz, Volkswagen a Daimler Chrysler či Deutsche Bank a Dresdner Bank. „Oficiální verze“ historie koncernu Bertelsmann začala být přetřásána poté, co v roce 1998 gigant ovládl americké vydavatelství Random House. ●

zdroj: <http://www.alarm.solidarita.org>

FIRMA UMBRO SE OMLUVILA ZA REKLAMU, KTERÁ MŮŽE MÍT NACISTICKÉ KONOTACE

Výrobce sportovních potřeb Umbro byl ostře odsouzen židovskými organizacemi za to, že jeden ze svých výrobků, typ tréninkových bot, nazval po plynu, kterým nacisté zavraždili během holocaustu milióny židů v koncentračních táborech: Cyklón (Zyklon). Společnost se po protestech židovských skupin za celou událost omluvila - a přislíbila, že název, pod nímž jsou boty prodávány, změní.

Protest podalo centrum Simona Wiesenthala na základě reklamy na boty Cyklón na internetu. Centrum dr. Simona Samuelse poté požadovalo, aby byl prodej tohoto typu bot okamžitě ukončen, aby bylo vyšetřeno, proč dostal tento výrobek právě jméno Cyklón, co k tomu firmu Umbro motivovalo a aby se firma Umbro veřejně omluvila. V dopisu výkonnému řediteli firmy Umbro Peteru McGuiganovi Samuels uvádí, že použití názvu Cyklón je urážkou obětí holocaustu i těch, kteří jej přežili. Tento název je „povzbuzením pro neonacisty a skinheady, kteří terorizují hlediště fotbalových stadiónů,“ uvádí Samuels.

„Pro ty, kteří vědí o vyhlazování lidských bytostí Cyklónem, kteří vědí, co se dělo, není přišernějšího slova,“ uvedl předseda britského Holocaust Educational Trust lord Janer of Braunstone. Prohlásil dále, že si je jistý, že se výrobce bot nechťel obětí holocaustu dotknout, zdůraznil však, že by Umbro, které jistě ví, k čemu byl plyn téhož jména používán, mělo obuv stáhnout z prodeje.

Stephen Smith, spoluzakladatel Beth Shalom Holocaust Centre v Nottinghamshire, uvedl, že „obchodní využití slova, které s sebou nese konotace s masovou vraždou, je naprosto neakceptovatelné“.

JEN „SHODA OKOLNOSTÍ“?

Mluvíci firmy Umbro Nick Crook v reakci na protesty uvedl, že název Cyklón firma používá v reklamě pro onen druh sportovních bot již tři roky - na botách samotných se název Cyklón neobjevuje. Sdělil zároveň, že při prodeji těchto bot v Británii již společnost používá jiný název - a že se ke stejnému kroku chystá přistoupit i na trzích v ostatních zemích. Crook dodal, že Umbro by rádo vyjádřilo omluvu všem dotčeným a že celé věci „upřímně lituje“. Zdůraznil však, že se jedná o nešťastnou shodu okolností a že motivem firmy nebyly nacistické konotace, které název vyvolává. „Nemyslím si, že člověk, který ony boty takto pojmenoval, věděl, co to může pro některé lidi znamenat. Soudím, že v budoucnu budeme vybírat názvy mnohem pečlivěji,“ řekl Crook. O tom, že se jednalo jen o nešťastnou shodu okolností, však vyjádřil Stephen Smith pochybnosti. „Vezme-li v úvahu pečlivost, s jakou firmy normálně vybírají názvy pro své výrobky, shledávám rovněž i já jako velmi obtížné uvěřit tvrzení Umbro, že to, že boty takto pojmenovalo, bylo čistě shodou okolností,“ prohlásil Smith.

Výrobky firmy Umbro jsou v celé řadě zemí oblíbeným oblečením i neonacistických

skinheadů a rasistických a antisemitských fotbalových hooligenů. Nosí je však též i jejich oponenti - Skinheads proti rasovému předsudkům (SHARP) a Red skins.

JMÉNA EVOKUJÍCÍHO NACISMUS SE VZDAL I SIEMENS

Po společnosti Umbro se do pletek s jmény evokujícími holocaust zapletla další obří firma. Německý gigant Siemens klapem opustil své plány registrovat obchodní značku Zyklon (Cyklón) - která připomíná

smrtící plyn Cyklón B používaný ve vyhlazovacích táborech. Věc je pro Siemens obzvláště žhavá - firma totiž patří mezi ty, které během nacismu žily z otrocké pracovní síly. Joint venture Bosch Siemens Hausgerae-

te (BSH) podal před rokem dvě žádosti u amerického US Patent & Trademark Office na značku pro řadu výrobků, včetně plynových kamen. „Hluboce se omlouváme, pokud tato žádost o značku zapříčinila jakékoli pohoršení,“ řekla BBC News Online mluvčí Bosch Siemens Eva Delabre a dodala, že firma tato jména nikdy nepoužila. Řada pozorovatelů upozorňuje, že zatímco se může věřit tvrzení Siemensu, že název evokující nacistický teror nebyl záměrně, všichni zdůrazňují, že je postup firmy velmi necitlivý.

„Siemens by o tom měl vědět víc, protože nese spoluvinu na používání otrocké práce,“ řekl Dr. Shimon Samuels, hlava evropské odnože Centra Simona Wiesenthala, „tohle je obrovský, obrovský skandál.“ Na to, že Siemens požádal o registraci značky Zyklon, upozornil BBC News Online jeden z jeho čtenářů. Když se BBC News Online na plány se značkou Zyklon společnosti Bosch Siemens dotázalo, firma provedla rychlý obrát - a začala tvrdit, že „BSH začal podnikat nezbytné kroky pro stažení svých žádostí o obchodní značku“.

Jako mnoho dalších velkých německých firem je Siemens zahrnut do plánu na odškodnění obětí nacistického režimu. ●

Pavel Fejral

FAŠISTÉ Za CHE GUEVARU

Používají pro-palestinské slogany a rétoriku „antiglobalizačního hnutí“ a usilují o jeho rozšíření o další proudy, s cílem zrekrutovat stoupence do svých hubených řad. Přetiskujeme informačně zajímavý článek Nicka Mamata z magazínu *In These Times*, který poukazuje na současné snahy amerických neonacistů včlenit se do aktuálních hnutí, která byla doménou „pokrokové levice“: hnutí proti „globalizaci“, proti terorismu, válce proti Iráku a izraelské okupaci. Autor však dodává, tyto pokusy jsou sice promyšlenější a ofenzivnější, nové však jsou jen ztěž: například tendence *Third Position* se už dlouho snaží vybudovat si novou image tím, že tvrdí, že překračuje dělítko „levice - pravice“, a ohlíží se po Mussolinim i Guevarovi.

Neonacistická shromáždění v amerických městech jsou většinou malými akcemi, na kterých se sejde několik málo rasistů - a často jsou přehlášeny masivními protidemonstracemi. 24. srpna tomu však bylo jinak. Ve Washingtonu se uskutečnila demonstrace několika set stoupenců *National Alliance* (Národní aliance) a dalších neonacistů, svolaná pod značkou *Taxpayers Against Terrorism* (Daňoví poplatníci proti terorismu), která byla jejich čtvrtou a největší protizraelskou akcí ve Washingtonu od 11. září 2001.

Rasistická *National Alliance* a další neonacistické skupiny a skupiny oddané boji za nadvládu bílých se nyní s entuziasmem chytají antiglobalizačního hnutí a hnutí proti izraelské okupaci; přejímají anti-korporační rétoriku a pro-palestinské slogany a doufají, že se jim podaří oslovit a zrekrutovat mladé aktivisty z politického prostředí, které se zformovalo po „Bitvě v Seattlu“.

Neonacisté nyní získávají odvahu, říká Zein El-Amine, který pomáhal organizovat Araby k protestu proti neonacistické demonstraci. „Organizují věci daleko sofistikovaněji... Na demonstraci měli arabské nápisy, které říkaly *Sionismus je terorismus*“, dodává.

Jejich zvýšené sebevědomí se ukazuje i v číslech. 24. srpna se ve Washingtonu sešlo více než tři sta lidí, což je mnohem více než na předchozí akci, která se konala 11. května. Washingtonské demonstraci předcházela internetová kampaň a další inovací byl i koncert „Rock proti Izraeli“, který se konal na „utajeném místě“ (bylo to ve zbrojnici Národní gardy ve *White Marsh* v Marylandu) na němž vystoupily skupiny *Brutal Attack*, *Celtic Warrior* a *Intimidation One*. Přístup na koncert měli jen ti, kteří se zúčastnili demonstrace.

Dalším příkladem zájmu *National Alliance* o „zaháčkovaní se“ v antiglobalizačním hnutí je webová stránka www.g8activist.com - vydává ji takzvaná *Anti-Globalism Ac-*

tion Network (AGAN), která není ničím jiným než formací *National Alliance*. Na první pohled působí web jako legitimně antiglobalistický. Jeho URL připomíná adresu g8activist.ca, což je skutečně antiglobalistická stránka, a AGAN tvrdí, že stojí proti válce proti Iráku, kterou hrozí Bushova administrativa. Na svém webu AGAN publikoval například i článek Davida Finkela ze socialistického magazínu *Against the Current*, který kritizuje izraelského premiéra Ariela Sharona.

Kromě toho členové *National Alliance* často publikují a-nonce na své akci na boardu www.indymedia.org a vyzývají k „rozšíření antiglobalizačního hnutí o divergentní a marginalizované proudy“.

Zatímco je tato taktika nová, strategie už tak zcela ne. Podle Finkela, dlouholetého pro-palestinského aktivisty, „fašisté a rasisté všech odstínů zaujímali pózu 'anti-globalismu' - a někdy dokonce i 'anti-kapitalismu'; zejména antisemité se tváří jako přátelé palestinského lidu, když cítí, že to může posunout vpřed jejich skutečnou agendu, kterou je nenávisť k Židům“.

Strategie vskutku není nová - během Války v zálivu v roce 1991 se ve Spojených státech skupiny jako *White Aryan Resistance* (Bílý árijský odpor) a stoupenci Lyndona LaRouche pokoušely zapojit do koalice proti válce a skupiny „*Third Position*“ (Třetí pozice), které tvrdí, že nepatří „ani k levici, ani k pravici“, se podle svých slov inspirovaly jak Benito Mussolinim, tak Che Guevarou. Několik tuctů stoupenců nadvlády bílých lemovalo hrany protestů proti WTO v Seattlu v roce 1999 - a dosáhli toho, že se v očích mainstreamových organizací proti nenávisti, jako je *Southern Poverty Law Center* (Jižanské právní středisko pro chudobu; SPLC) a *Anti-Defamation League* (Liga proti hanobením; ADL), neonacisté a bojovníci bílé síly sjednotili s antirasistickými anarchistickými militanty z „černého bloku“. Ve zprávě z roku

2000 SPLC položila otázku, v níž naznačovala spolupráci mezi oběma skupinami: „Jak je možné, že se členové krajní „levice“ a „pravice“ ocitnuli v situaci, kdy společně čelili policii?“ ADL potom na svém webu dál uchovává „A v kruhu“, symbol anarchismu, jako „obecný rasistický symbol“.

National Alliance se rovněž snaží využít strachu z teroristických útoků novou komunitní kampaní „*terror-free zone*“ (zóna bez teroru), která volá po ukončení americké pomoci Izraeli a návratu k imigračním omezením z období před rokem 1965. Leták *National Alliance*, který je distribuován v dělnických čtvrtích, tvrdí, že aliance shromážděná jména signatářů petice postoupí národům Středního Východu. To podle aliance čtvrtím, jejichž obyvatelé petici podepsali, zaručí, že budou „*prohlášeny za terror-free zones* (zóny bez teroru)“ a že se nestanou „terčí odvety“.

Co je však za tímto pro-palestinským pozlátkem? Předtím, než v létě tohoto roku zemřel, řekl vůdce *National Alliance* William Pierce Michelle Cottle z *The New Republic*: „Mým primárním zájmem opravdu není svoboda Palestinců či to, jak si tam budou řídit svůj život, nebo Iráčané.“ *National Alliance* vidí Araby ve Francii nebo Německu jako podlidi, které je potřeba odklidit z kontinentu. Posun, k němuž po 11. září 2001 došlo, není ničím jiným než spojením zájmů bojovníků za bílou nadvládu a extrémních muslimských fundamentalistů: eliminace multikulturalismu, nacionalismu a zvrhlý antisemitismus.

Není pravděpodobné, že by nacisté byli schopni těmito snahami zrekrutovat značný počet lidí, končí svůj článek Nick Mamatas z magazínu *In These Times* a cituje Finkela: „Tyhle odporné neonacistické sekty jsou nepočtené a jejich vliv je malý, proto jednají tímhle nechutným parazitickým způsobem.“ ●

zdroj: <http://www.alarm.solidarita.org>

SOCIÁLNÍ PODMÍNKY PRACUJÍCÍCH A ANTIFAŠISTICKÝ ODPOR ZA NACISTICKÉ OKUPACE

Jan Kenský

Životní úroveň převážné části českého obyvatelstva se v průběhu nacistické okupace podstatně zhoršila. Příčinou toho bylo například zavedením systému tzv. „nucené práce“. Od roku 1941 platila pracovní povinnost pro všechno obyvatelstvo v produktivním věku. Během okupace se citelně prodlužovala pracovní doba. Od roku 1942 mohli zaměstnavatelé svým zaměstnancům přikázat až 60-ti hodinový pracovní týden. V mnoha případech byla pracovní doba prodloužena až na 12 hodin denně. V září 1943 pracovalo 58% dělníků ve směnách delších než 12 hodin. Během okupace značně poklesly reálné mzdy, přičemž nacisté direktivně určovali mzdové sazby a dělníci neměli žádnou možnost o mzdách vyjednávat. Stávky byly přísně zakázány a považovány za sabotáž.

Pruďce se zvýšily ceny potravin a jiného zboží denní potřeby - 20 až 60 krát. Rok před koncem války mohl dospělý spotřebitel odebrat za 4 týdny toto množství základních potravin: 1kg masa nebo uzenin, 16dkg sádla, 7dkg másla, 48dkg umělého tuku, 9,7kg chleba, mouky a pečiva, 1,75 litru mléka, 4 vejce, 6kg brambor a 1,2 kg kukru. Výsledkem bylo to, že plná polovina českého obyvatelstva trpěla podvýživou. Nemocnost vzrostla od roku 1938 do roku 1945 o 77%.

I když se na to dnes už téměř zapomnělo, pracující u nás dávali za nacistické okupace jasně najevo svůj odpor. Přestože byly stávky z podnětu nacistů protektorátní vládou

5. květen 1945 v Praze

13. června 1939 zakázány a považovány za akt sabotáže, nadále k nim docházelo, i když byly tvrdě potlačovány či záměrně mediálně zamlčovány.

Již v dubnu 1939 se uskutečnily stávky v některých Ostravských dolech. V květnu 1939 stávkovali společně dělníci a horníci na Kladensku, Příbramsku a Rakovnicku a od června do srpna 1939 proběhla stávková vlna na Hodonínsku. V červenci 1939 došlo k dalším stávkám na Ostravsku.

Další stávková vlna, která začala koncem roku 1939 a pokračovala i v roce 1940, byla odrazem, jak zhoršení životních podmínek pracujících, tak ale i důležitým projevem odbojového protinacistického hnutí. Například dělníci v kovodělných závodech zorganizovali k 1. výročí nacistické okupace na znamení protestu akci „2 minuty ticha“, kdy se na 2 minuty zastavila práce ve všech těchto závodech. 7. srpna 1940 proběhly stávky v pražském závodě Aero a 8. srpna 1940 zastavilo práci 900 dělníků v pražské Avii. Nacisté se snažili zlomit stávkovou činnost v závodech represemi, ale i sociální demagogickou propagandou. I tak došlo ale k novému rozmachu stávkové činnosti v souvislosti s aktivizací odbojového a partyzánského hnutí na našem území. 7. července 1941 zahájili stávku stavební dělníci firmy Domanský v Praze - Košířích, stávkovali též zaměstnanci Konstruktivy na Barrandově a Avie v Čakovících. 8. srpna vstoupily do stávky cihlařští dělníci na Holešovsku, 18. srpna zaměstnanci loděnic v Praze - Libni, 22. srpna textiláci Mautnerovy to-

várny v Náchodě, 28. srpna dělníci ve Škodovce v Hradci Kralové a 29. srpna dělníci mostárny Ippen a závodu Teerag v Hradci Kralové. K nim se připojily i horníci svatoňovických dolů a 2. září též dělníci v úpíckých textilkách. Od 19. srpna do 10. září 1941 došlo v protektorátu „Böhmen und Mähren“ k 10 větším stávkám a 12-ti přerušením práce.

Většina stávek byla sice motivována hlavně mzdovými požadavky a úsilím o vyšší příjdy, nicméně nemálo stávkujících bralo své aktivity i jako podporu antifašistického, v tomto případě protiněmeckého, odboje. Když 19. září stávkovali dělníci pardubické Telegrafie, gestapo okamžitě zasáhlo Zatklo 4 členy závodního výboru a 19 dalších dělníků. Největší stávka se uskutečnila 11. září 1941 v tehdejší továrně Walter v Jinonichách. Zúčastnilo se jí na 2000 zaměstnanců. Nacisté ihned po jejím zahájení zatkli 69 dělníků a odvezli je do Terezína. 59 z nich bylo po několika dnech propuštěno, ale zbývajících 10 poslali do koncentračního tábora Mathausen. Po válce se z tohoto tábora vrátil z těchto deseti pouze jeden jediný dělník. Od roku 1942 se stávky vzhledem k brutalitě nacistů a rozšíření dalších forem boje, především diverzních akcí a partyzánského boje, objevovaly v menší míře, i když zcela nevymizely. Například 24. srpna 1943 zastavilo práci ve slévárně šedé litiny v ČKD v Praze 405 zaměstnanců. K novému rozmachu stávkové činnosti došlo až těsně před koncem války, a to především v souvislosti se zrychlením revolučního procesu a podpory antifašistického boje v průběhu květnového povstání 1945. V rámci těchto

partyzáni

stávek přebírali pracující závody a továrny organizované i spontánně do vlastních rukou, což se stalo také následně prvním podnětem k povstání.

Samotné sabotáže a diverzní akce za nacistické okupace u nás měly nejružnější podobu - od neplnění rozkazů a nařízení, umělého vytváření administrativního chaosu, zpomalování práce, přes záměrné znehodnocování výrobků a surovin, poškozování vojenské techniky až po přímé sabotáže. Docházelo k nejružnějšímu poškozování strojů, výrobků a surovin ve výrobním procesu, k přerušování telefonního a telegrafního spojení a v dopravě k poškozování železničních tratí, jakož i samotného vozového parku. K rozmachu sabotážní činnosti došlo zvláště v létě 1941, kdy se zvedla nabývalá vlna akcí domácího antifašistického odporu. V obvodu pražské úřadovny gestapa bylo v srpnu 1941 evidová-

no 52 sabotáží. V září jich bylo již 86 a 18 podezření, v říjnu 52, v listopadu 62 a 30 podezření. Na železnici bylo v tomto období zaznamenáno na 191 poškozených vozů. V září

útok na vlak

1941 došlo mezi pracujícími k rozmachu hnutí PP - Pracuj pomalu! Stoupal počet zmeškaných směn, rostla nemocnost zaměstnanců a postupně se zvyšovaly i počty lidí, kteří utekli z nuceného pracovního nasazení. Nacistický teror sice na podzim 1941 rozmach sabotážních činností zastavil, k jejich znovupokračování však opětovně došlo na jaře 1942. A již v září a říjnu 1942 zaznamenalo gestapo opět jejich nárůst. Sabotáže byly používány proti nacistické ekonomice a působily jí nemalé ztráty i v dalších letech, avšak postupně se jejich aktéři soustřeďovali na mnohem účinnější formy odboje. Stále více se rozmáhala hlavně záškodnická a především diverzní činnost. Například 30. srpna 1941 byl zapálen v Náchodě sklad se 100 tisíci litry benzínu a 20. září 1941 byl vybuchla nálož v Letovicích.

Další rozmach diverzní činnosti úzce souvisel s vytvářením partyzánských vojenských skupin a oddílů. Například partyzánskou skupinou na Podbrdsku bylo v roce 1943 uskutečněno několik útoků proti železničním stavbám a telekomunikačním spojům nacistických vojenských útvarů. Partyzánský oddíl Jana Žižky vykojil v noci z 31. srpna na 1. září roku 1943 v Liskovci u Frýdku nákladní vlak. V dalších akcích narušil třeba telekomunikační spojení, železniční dopravu či dodávky elektrické energie. Obdobnými aktivitami hýřily i další partyzánské jednotky, kterých působilo v té době v protektorátu „Böhmen und Mähren“ kolem 110. Nárůst partyzánského hnutí v letech 1944 až 1945 se také přímo odrazil i v dalším zintenzivnění sabotážních a destruktivních činností. Podle neuplynulých hlášení okupačních nacistických úřadů bylo na Moravě od října 1944 do dubna 1945 uskutečněno celkem 122 případů přerušení telefonního a elektrického vedení a 281 diverzních akcí na železnicích, které byly tím nejcitlivějším místem nacistické válečné mašinérie. ●

čerpáno z:

Hunáček Z., Jozák J., Kroupa V., Stříbrný J.: Český antifašismus a odboj, Praha, Naše vojsko, 1988.

ČEČENSKO

STARÝ A TRVALÝ PROBLÉM RUSKÉHO IMPERIALISMU

Aram

Bude Čečensko někdy nezávislé a budou jeho obyvatelé žít někdy ve svém vlastním státě? A chtějí to vůbec? Nebo se bude donekonečna opakovat scénář předchozích ozbrojených a velmi krvavých konfliktů mezi ústřední ruskou vládou a čečenskými muslimskými separatisty? Dokáže si někdy ruská armáda konečně a definitivně podmanit odbojnou provincii silou nebo její vojáci budou donekonečna velmi dobrými terči na muškách čečenských geril? Bude samostatné Čečensko fungovat nebo utone v nekonečné občanské válce tak jako Afghánistán? Anebo je lepším řešením Čečence vystěhovat a rozptýlit po široké daleké Rusi jako to kdysi udělal Stalin?!

POKUS O SAMOSTATNOST

Pobaltské republiky se osamostatnily a je klid! Jenže nelze srovnávat nesrovnatelné - jak z hlediska historie a kultury, tak především náboženství. Důvodem konfliktu je boj Čečenců za nezávislost. Moskva ale považuje Čečensko za stěžejní k udržení vlivu na Kavkaze a zřejmě jsou i její zájmy ekonomické - v zemi jsou bohatá naleziště ropy a území je strategickým uzlem mezi Kaspickým a Černým mořem. Obavy jsou i politické - je to strach z rozšíření islámu a navíc pokud by Moskva nezávislost Čečenska uznala, vytvořila by tak precedens pro 20 dalších autonomních republik, které by mohly příkladem odbojné kavkazské republiky následovat. A právě v tom je rozdíl mezi Čečenkem a pobaltskými republikami, které sice byly násilně začleněny do SSSR, ale po jeho rozpadu se staly nezávislými státy a nespádaly dále pod správu Ruské federativní republiky.

Nejenže neměli Čečenci nikdy v historii svůj vlastní a samostatný státní útvar a ani o něj nijak zvlášť neusilovali, dokonce když už k němu v nedávné minulosti měli velmi blízko, ztroskotalo vše na kriminalitě a kmenové rivalitě autonomních polních velitelů. Lokální vládců se tu vždy a moc dělili téměř vždy, a tak vlastně ani díky této decentralizaci moci a díky rivalitě kmenových vládců neměly pokusy o sjednocení příliš velký úspěch. Paradoxně ale právě v první rusko-čečenské válce (1994 - 96) se čečenská polní velitelé dokázali velmi efektivně sjednotit proti ruské vojenské okupaci³⁾ a z této síly vytěžit společně velké vítězství. Poté, co první čečenský prezident a bývalý generál sovětské Rudé armády Džochar Dudajev v létě roku 1994 rozpustil parlament i vládu, ustavil prezidentskou správu a de facto vyhlásil samostatnost, vtrhla ruská armáda do provincie a totálně jí zdevastovala. Nejhuře dopadlo hlavní město Čečenska Groznyj, které ovšem nebylo letecky bombardováno zdaleka poprvé - to se událo již v roce 1934 a od té doby pak mnohokrát. Tentokrát ho však ruská armáda téměř srovnala se zemí. To však bylo jejím jediným „úspěchem“. Po dvou letech partyzánské války se totiž čečenská polní velitelé spojili a zahájili nečekaný a úspěšný útok na Groznyj, který v srpnu 1996 osvobodili od ruských okupantů. Moskva, na kterou tlačilo zejména domácí veřejné mínění, byla nucena podepsat příměří a stáhnout z celého čečenského území své jednotky. Boje si vyžádaly až 100 tisíc obětí. Tato vyhraná bitva se ovšem ve svých důsledcích nestala pro Čečence tím úspěchem, ve který drtivá většina z nich věřila. Začaly se množit únosy většího zahraničních pracovníků, za které byli nuceni jejich zaměstnavatelé platit tučné výkupné. A naplno se rozhořely spory mezi dočasně sjednocenými polními veliteli, které vyústily až zdlouhavou a bojkotovanou volbou nového prezidenta (Dudajev byl zabit ruskou raketou, když telefonoval, ještě v počátcích bojů). Tím se stal umírněný, ale nikoliv promoskevský politik Aslan Maschadov, který ovšem nebyl polním velitelem a neměl za sebou tudíž žádné bojovníky. To se mohlo stát jeho výhodou. Chtěl se totiž pokusit znesvářené kmenové vládců znovu sjednotit. Proti němu se ale postavil jeden z nejmocnějších kmenových vůdců v zemi a hrdina první rusko-čečenské války, ten který osvobodil Groznyj - radikální islamista Šamil Basajev. Volbu odmítl uznat a stáhl se se svými bojovníky znovu do hor, kde začal připravovat

svůj další boj. Vše vyvrcholilo jeho provokativním výpadem do sousedního Dagestánu. Mezitím se již stačil intenzivně napojit na internacionální islámské revolucionáře, a tak se v řadách jeho bojovníků začali objevovat například i Arabové, což ale vyvolalo značnou nevůli ostatních čečenských bojovníků, nehledě pak na Basajevovu „ztrátu důvěry“ mezi obyčejným civilním obyvatelstvem. Basajev se svými lidmi a i mnoho dalších bojovníků prošli výcvikovými tábory v Afghánistánu a Pakistánu. V druhé čečenské válce se tak po jeho boku objevuje Chattáb - polní velitel původem z arabského poloostrova. Jejich mezinárodní doboře vycvičené i vyzbrojené oddíly patří k nejnebezpečnějším protivníkům ruských jednotek a bohužel i k hrozbě umírněnějšího civilního obyvatelstva. Nutno ovšem podotknout, že i elitní čečenská bojovníci se účastnili revolučních bojů ve jménu islámu mimo území Čečenska, například v Afghánistánu, v oddílech Al-Kajdá a v milicích Talibanu.

JAK PUTIN NEVYHRÁL VÁLKU

Vladimír Putin, nynější prezident Ruské federativní republiky, byl v létě 1999, pár týdnů po jmenování premiérem, mnohem razantnější. Moskvou tehdy otřásl několik atentátů - na moskevském sídlišti Pečatniki explodovaly obytné domy a zemřely tři stovky lidí. Neznámý

Vladimír Putin

premiér Putin na sebe upozornil tím, že naprosto bez důkazů obvinil z atentátů čečenské teroristy. Čečenci však obvinění odmítli a z útoků naopak obvinili ruskou Federální bezpečnostní službu. To se odehrálo v době, kdy zrovna Basajev začal se svými jednotkami podněcovat celokavkazské protiruské povstání v sousedním Dagestánu. Ruská armáda ho ale zanedlouho vytlačila zpět na čečenské území. Samotná Basajevova akce v Dagestánu ale nestačila ani Rusům jako záminka pro intervenci do samotného Čečenska. Bylo potřeba získat pro akci veřejné mínění, které bylo po minulé válce proti jakékoliv vojenské akci na území Čečenska. Tak se „z ničeho nic“ stalo, že do

povětrí vyletěly obytné domy v dělnické čtvrti a pohřbily ve svých sutinách mnoho desítek nevinných a obyčejných obyvatel Moskvy. Putin bleskurychle jmenoval viníky a poté stejně rychle zahájil vojenskou operaci, která vešla ve známost jako druhá válka v Čečensku. Rusové poměrně snadno dobyli čečenské nížiny a postupovali k horám. V cestě jim však stála města. Nejhouževnatější se bránil již téměř zničený Groznyj. V troskách domů a v podzemí se ukrývalo několik stovek obránců, kteří působili protivníkům nebyvalé ztráty. Ruská armáda měla být již teoreticky poučena z předchozí války, zklamala ale na celé čáře hlavně co do taktiky boje - stěpi bez odporu dobyla rychle a snadno, problémy však nastaly v horách a hlavně ve městech. Bojovat s městskými gerilami za pomoci taktiky tankového boje se musel zdát laikovi krajně nevhodné. Vskak na to také Rusové dopltili velmi vysokými ztrátami. Nakonec ovšem i Groznyj padl. Ztráty byly vysoké na obou stranách. A ačkoliv bylo město „neprodyšně obklíčeno“, většinu jeho obránců se z něj podařilo zmizet, tak jako již mnohokrát předtím. Část přeživších bojovníků se stáhla (a zdá se, že velmi organizovaně) do hor a část se rozptýlila na území spravované čečenskou proruskou správou pod dohledem ruských vojáků. Obě části bojovníků (především ovšem „rozptýlení“) podnikají dodnes četné útoky na ruské a čečenské proruské pozice a způsobují ruské armádě i čečenským proruským milicím vysoké ztráty aniž by většinou oni sami nějaké utrpěli. Nutno však podotknout, že proti Rusům bojovalo a své město chránilo velké množství „obyčejných“ bojovníků, kteří

(pokračování na str. 24)

Šamil Basajev

(dokončení ze str. 23)

Ruská osádka vrtulníku Mi8 byla ihned po nouzovém přistání zlikvidována Čečenci.

do té doby žili běžným rodinným životem. Jednalo se většinou o veterány z první války, kteří oplývali mnoha zkušenostmi a měli tak obrovskou výhodu před nezkušenými ruskými vojáky, většinou „základáky“ (speciální jednotky ruské armády a policie byly šetřeny a využívány naprosto minimálně). Kriminální živly (únosci) jakož i radikální skupiny se stačily včas stáhnout do bezpečí kavkazských velehor. I když je asi pravda, že se například Basajev se svými bojovníky do obleženého Grozného vrátil, pomáhal s jeho obranou, aby se z něj opět živ stačil „evakuovat“. Doplatil na to zřejmě zraněním, které ho stálo jedno chodidlo.

Putinova obvinění nebyla nikdy prokázána, avšak on, tehdy již prezident, slavil svým vojenským tažením u veřejnosti nemalé úspěchy. „Vojenskou fázi jsme vyhráli,“ prohlásil poprvé v dubnu roku 2000 a od té doby tuto větu několikrát zopakoval. Je tedy Putin jenom proto vítězem války v Čečensku? Moskva dosud žila v domněnku, že ano. Hlavní město Groznyj je téměř dva roky dobyto, čečenská vláda Aslana Maschadova byla zbavena kontroly nad většinou území a nahradila ji civilní proruská správa. Polní velitel Chattáb zahynul letos na jaře, o Šamilu Basajevovi nebylo dlouho slyšet a nálada civilního obyvatelstva v Rusku se stále více obrací proti válce. I v Moskvě si ale mohli povšimnout, že poslední dobou v Čečensku padá jeden ruský vrtulník za druhým, když v srpnu stál povstalecký útok na největší vrtulník světa Mi-28 náraz život asi stovky vojáků. Humanitární pracovníci, kteří v oblasti pracují, situaci popisují jako standardní gerilovou válku, která stojí život až deset ruských vojáků týdně. A povstalecká vláda Aslana Maschadova hovoří o národně osvobozeneckém boji. Putinova vítězná gloriola tím dosud netrpěla - po 11. září loňského roku se z něj stal vůdce tažení proti jakési čečenské verzi Al-Kajdy. Nyní si ovšem Moskva a s ní celý svět znovu povšiml, že na Kavkaze zuří jedna dávno zapomenutá válka, která si zatím od října 1999, kdy začala, vyžádala podle různých zdrojů až 80 tisíc obětí.

JAKÝ JE ROZDÍL MEZI VĚZNI A VĚZNITELI? ŽÁDNÝ, ALE VĚZNĚ JE NUTNÉ OSVOBODIT...

Podle této nejnovější „povedené“ ruské akce si můžeme udělat docela dobrý obrázek o tom, co se již několik let odehrává v Čečensku, totiž jakou úctu projevují ruští interventní a civilní obyvatelům, o čečenských bojovnících ani nemluvě, ale i k svým vlastním občanům, vojákům...

Před několika týdny, ve středu 23. října 2002 v ranních hodinách, se povedlo nepozorovaně několika desítkám čečenským ozbrojencům, mezi nimiž bylo i několik žen, zřejmě většinou vdov po padlých partyzánech, proniknout do moskevského divadla plného diváků právě v době, kdy se zde hrál populární ruský původní muzikál Sever-východ. Do sálu bývalého Paláce kultury v Melnikově ulici se vejde 1165 osob. V době přepadení bylo v hledišti podle předběžných odhadů 700 lidí. Podle zdrojů z ruské Federální bezpečnostní služby bylo i s personálem v budově přes tisíc lidí. Ozbrojenci téměř okamžitě propustili mnoho lidí - děti, muslimy a cizince, s tím, že jich se jejich boj netýká - ponechali si tak téměř výhradně občany ruské národnosti. Přepad zřejmě vedl Movsar Barajev, synovec známého bojovníka Arbiho Barajeva, který před rokem zahynul. Ten se podílel na únosech lidí, mimo jiné na vraždě čtyř britských inženýrů, kterým byly ukuty hlavy. Divadlo obklopilo několik policej-

ních oddílů, hasičská a vojenská nákladní auta či vozidla protiteroristických jednotek. Rusové se nikdy s ničím moc „nemažou“, a tak, i přes intenzivní vyjednávání a naléhání příbuzných a policejní oddíly na budovu divadla neútočí, začala v sobotu 26. října 2002 brzy ráno „osvobozovací“ akce. Nezbytnost akce ospravedlňovaly ruské úřady údajně započatými pravami zajatců, což však nikdo ze zadržovaných neviděl! Mnoho z bývalých rukojmích dokonce potvrdilo, že ani když už Barajevy lidi věděli, že je proti nim útočeno, nepokusili se začít rukojmí zabíjet, i když k tomu měli evidentně dostatek času. Proč tedy takový „humanismus“? A také většina z jejich výbušnin byly zřejmě pouze atrapy, z čehož je zřejmě patrné, že Čečenci nepřepadli divadlo a nevzali rukojmí s úmyslem jim za každou cenu začít ubližovat. Jejich hlavním a jediným požadavkem tak zůstalo „ukončení ruské vojenské agre-

bezpečnostní síly před divadlem

se“ v Čečensku a „stažení všech ruských ozbrojených sil“. Při osvobozování tak zahynuly zřejmě všichni čečeňští ozbrojenci - v divadle jich bylo podle Moskvy 44, z toho 17 žen. Údajně se ale třem podařilo utéct z neprodyšně uzavřené a obklíčené budovy (pořád stejný scénář:-) v převlecích (!!!) a někteří byli zřejmě i zajati. Pak ovšem zahynulo i 117 z více než 750 zadržovaných rukojmí. Co je ale ze všeho nejnejpochopitelnější je to, že pouze dva rukojmí byli zastřeleni a zbytek, tzn. 115 lidí se otrávil. Ruské

jednotky totiž pustili (dírou v zadní zdi) do divadla neznámý plyn, který zabil kromě vězňů i jejich vězně!!! Mnoho jich zemřelo téměř okamžitě a skoro všichni zadržovaní museli být okamžitě hospitalizováni v moskevských nemocnicích. Rusové při „osvobozovací“ akci použili neznámý a tajný, ale především nevyzkoušený, vojenský plyn - opíat, jehož „civilní verze“ se používá v medicíně pro uspávání pacientů. Vdechnutý plyn měl osoby uvnitř divadla téměř s okamžitou účinností pouze uspat. V příliš velké dávce může tento opíat způsobit kóma a smrt zastavením dýchání a krevního oběhu. Což se i stalo, patrně vinou toho, že rukojmí byli ve špatném fyzickém stavu - unavení a vystresovaní, dlouhou dobu téměř bez pohybu. Kvůli vojenskému tajemství odmítlo Rusko zveřejnit jakékoliv informace o plynu, takže ani lékaři moskevských nemocnic, kde byly oběti hospitalizovány (ještě několik dnů po útku jich bylo kolem padesáti v kritickém stavu), nevěděli ihned jak jim pomoci. Protílátka měla být údajně lidem zasaženým plynem aplikována téměř ihned po vdechnutí, ale vinou „špatné koordinace“ se tak nikdy nestalo!!! A proč příslušníci oddílu zvláštního určení nevěděli jak mají se zraněnými nakládat? Když je vynášeli v náručí ven ze „zakouřeného“ divadla, mnohým zraněným zapadl jazyk do hrtanu, a proto se udusili!!! A proč nebylo v okolí divadla připraveno místo k ošetření „nadychaných“ (muselo být přeci jasné, co se stane) s dostatkem zdravotního personálu? A ani příbuzným hospitalizovaných k nim na příkaz moskevského vední nebyl umožněn několik dnů přístup, takže mnozí z nich několik desítek hodin ani nevěděli, zda jejich příbuzný přežil, za což mohlo i dvoudení zatajování údajů o rukojmích, ačkoliv mnozí z nich byli zcela při vědomí a sdílili telefonicky i adresy blízkých...

Všecké uváděné údaje ale zveřejňují moskevská oficiální místa, což je naneštěstí jediný zdroj informací, takže co přesně se dělo uvnitř divadla a v jeho nejbližším okolí se už asi nikdy nikdo nedozví.

(pokračování na str. 25)

(dokončení
ze str. 24)

ČEČENCI A TERORISMUS

Čečenští separatisté ve svém boji za nezávislost neváhají kromě klasické války využívat i teroristické činy. Svět je za to často kritizuje, protože se tyto akce dotýkají civilistů, mnohdy i mimo Čečensko. V roce 1999, kdy se do kavkazské země vrátily ruské jednotky, otfásla ruskými městy vlna krvavých pumových útoků. Moskva z nich viní právě čečenské separatisty, stejně jako z útoků v Dagestánu. Třebaže prezident Vladimir Putin v únoru 2000 ohlásil konec války a Rusové začali s částečným stahováním armády, působí Čečenci ruské armádě stále ztráty.

ÚTOKY ČEČENCŮ PROTI CIVILISTŮM (přehled větších teroristických akcí Čečenců proti civilistům)

9. 11. 1991 - Den po vyhlášení výjimečného stavu v tehdejší sovětské Čečenskoingušské republice unesli čtyři čečenští občané pod velením polního velitele Šamila Basajeva sovětský letoun TU-154 se 171 cestujícími a sedmi členy posádky. Namísto cílového Jekatěrínburku přistálo v Ankaře, odkud se vrátilo do Grozného. Všichni pasažéři byli propuštěni.

8. 6. 1992 - Třicetiletý občan Čečenské republiky nutil pilota ruského letadla TU-154 společnosti Aeroflot ke změně kurzu z Grozného do Turecka. Posádce se podařilo přistát na moskevském letišti Vnukovo, kde bezpečnostní jednotky cestující osvobodily. Únosce při zásahu zastřelily.

14. 6. 1995 - Skupina čečenských ozbrojenců vedená Basajevem obsadila nemocnici v ruském Budonnovsku. Zadržela několik set rukojmích. Basajev žádal ukončení bojů v Čečensku a jednání ruských představitelů s tehdejšími prezidentem Čechy Dudajevem. Únosci opustili Budonnovsk 19. června se 150 dobrovolnými rukojmími, které o den později propustili. Podle Basajeva zabili Rusové 70 civilistů, zahynulo také 16 únosců a přes sto ruských vojáků.

9. 1. 1996 - Několik stovek čečenských ozbrojenců pod velením Salmana Radujeva obsadilo nemocnici v dagestánském městě Kizljár, kde zadrželo na 2000 osob. Žádali odchod ruských vojsk z Čečenska i Dagestánu. O den později se únosci se stovkou rukojmí přesunuli do obce Pervomajskoj. Poté, co Moskva oznámila, že komando údajně postřílelo všechny zajatce, zahájily ruské jednotky útok. Po akci oznámil prezident Jelcin, že 82 rukojmí bylo osvobozeno a 153 čečenských ozbrojenců a 26 příslušníků ruských sil zahynulo.

16. 1. 1996 - Pročečenské komando složené z Čerkesů a Abchazů uneslo z tureckého přístavu Trebzon tureckou loď Avrasya asi s 200 pasažéry, převážně Rusy. Požadovalo zastavení vojenské operace proti Čečencům, kteří drželi rukojmí v obci Pervomajskoj. Únosci se vzdali tureckým úřadům 20. ledna. V březnu 1997 bylo devět únosců odsouzeno k doživotnímu vězení.

15. 3. 2001 - Tři Čečenci, údajně bývalý ministr bezpečnosti Aslambek Arsajev, jeho bratr a syn, unesli letadlo ruské společnosti Vnukovo Airlines na lince z Istanbulu do Moskvy. Na palubě bylo 162 cestujících a 12 členů posádky. Požadavkem únosců, kteří letoun přinutili přistát v saúdskoarabské Medíně, bylo ukončení ruské ofenzivy v Čečensku. Zásah, při němž byli osvobozeni zbylí rukojmí (47 lidí únosci propustili), si vyžádal tři oběti, včetně jednoho únosce.

23. 4. 2001 - V luxusním hotelu v Istanbulu zadržovalo ozbrojené komando o síle asi 25 mužů 120 rukojmí. Nakonec se teroristé vzdali policii. Vůdcem skupiny, která protestovala proti ruským akcím v Čečensku, byl Turek čečenského původu Muhammed Tokcan. Ten také šéfoval komandu, které v roce 1996 v Černém moři zadržovalo loď s více než 200 osobami na palubě.

RUSKO HROZÍ ÚTOKEM PROTI GRUZII

Rusko uvažuje o útoku na území Gruzie. Prezident Vladimir Putin vyslal dosud nejtvrdší varování směrem k malé kavkazské zemi a informoval OSN, že ruské vedení „může být přinuceno“ k úderu proti základnám „teroristů“ na jejím území. V ruském tisku se objevily spekulace, že útok, který by neměl v postsovětské éře obdoby, může přijít v dohledné době. Jablkem sváru je Pankiská soutěska, nevelké území na severovýchodě země. Operují v něm ozbrojené skupinky napojené na nedaleké Čečensko, a Rusko proto v minulých měsících vyzývalo Gruzii ke „zjednaní pořádku“. Vláda v Tbilisi opakuje, že Rusko celý problém zveličuje, a v minulých týdnech zahájila vojenskou akci s cílem dostat tuto zónu bezvládně pod kontrolu.

Proto Putinovo varování, načasované na výročí dne útoků na USA, způsobilo šok. „Pokud vedení Gruzie neučiní konkrétní akce ke zničení teroristů, Rusko přijme přiměřená opatření proti nebezpečí terorismu, striktně v souladu s mezinárodním právem,“ stojí v Putinově dopisu zaslaném OSN. Putin také prohlásil, že na území Gruzie jsou „ti, kteří se podíleli na přípravě teroristických aktů proti USA“, a tvrdí, že případná ruská akce by tedy byla v souladu s rezolucí OSN o celosvětovém boji proti terorismu. Putin také uvedl, že armádu již pověřil přípravou akce.

Groznyj dnes

V Gruzii vyvolalo ruské ultimátum vlnu pobouření, ozvalo se mnoho hlasů, že země se musí bránit. Gruzinský prezident Eduard Ševardnadze reagoval zatím jen umírněně. „Byl jsem překvapen, že v ruském prohlášení není ani jednou zmíněno Čečensko. Tam přece vše začalo, nebo ne?“ prohlásil. Jedním z argumentů Tbilisi je, že prvotní příčinou, proč v Pankiské soutěsce operují čečenské skupinky, je neschopnost ruské armády zlomit jejich odpor přímo v Čečensku.

Krise má ještě jednu důležitou dimenzi - Spojené státy před několika měsíci vyslaly do oblasti vojenské instruktory, kteří cvičí několik tisíc gruzinských vojáků právě pro boj s „terorismem“ v Pankiské soutěsce. USA před časem dokonce prohlásily, že tamní ozbrojené skupinky mají napojení na Usámu bin Ládina a Al-Kajdu. Znalci poměrů se však k tomuto prohlášení stavějí skepticky a domnívají se, že je poněkud zveličené. Plány zaútočit na Gruzii jsou také dány do souvislosti s americkými úvahami o úderu na Irák. Ruský tisk spekuluje, že Moskva a Washington mohly uzavřít zákulisní dohodu. „Rusko navrhuje USA obchod: Irák za Gruzii. Kreml se nebude plést Bílému domu do plánu vypořádat se s Irákem, Bílý dům si nebude všimnout plánů týkajících se Gruzie,“ napsal list Kommersant. „Slova Irák za Gruzii včera v refrénu zněla ruským generálním štábem,“ dodal.

Útok by patrně obnášel především letecké údery proti místům, kde podle ruské rozvědky operují skupinky bojovníků. Není však jasné, do jaké míry by mohly být v hornatém terénu smysluplné. „Rusko může zahájit bombardování. Ale ve většině případů ozbrojenci zasažení nebudou,“ řekl agentuře Reuters Pavel Felgenhauer, respektovaný expert.

ČEČENCŮ PODLE SČÍTÁNÍ PŘIBÝVÁ

První sčítání lidí v postsovětském Rusku přineslo i překvapení. Mezi nečekané patří zprávy, které přišly z Čečenska. Podle předběžných výsledků sčítání, které skončilo ve středu, bylo v této válkou sužované republice napočítáno přes milion Čečenců. To je o 300 tisíc více než při posledním sovětském sčítání lidí v roce 1989. Některá ruská média se podivují nad zázrakem z Grozného. Obránci lidských práv zase hovoří o neobratném falšování výsledků sčítání, píše rakouský list Die Presse. Kritici připomínají paralely s volbou Putina, pro

Groznyj dnes

něhož před dvěma roky v jednom volebním obvodu v Dagestánu hlasovalo 110 procent voličů. Experti věrní vládní linii přispěchali s vysvětlením, že za zázrakem z Grozného je vysoká porodnost. Tento jev se ale kupodivu v jiných muslimských republikách tak vehementně neprojevuje.

Pochybnosti jsou na místě, protože sčítání nezahrnuje ani povstalce, ani uprchlíky. Jen v samotné Moskvě je na 250 tisíc čečenských uprchlíků a ve stanových městech Inguška jich žije dalších 130 tisíc. Dále pak žijí tisíce Čečenců v Gruzii, Kazachstánu, pobaltských státech a západní Evropě. „Kdyby byl zveřejněn skutečný počet Čečenců, bylo by jasno v otázce počtu civilních obětí ruské genocidy v Čečensku,“ prohlásila Společnost pro ohrožené národy v německém Göttingenu. Zfalšováním výsledků chtěli podle Ruslana Badalova, šéfa Organizace pro záchranu Čečenska, představitelé promoskevske správy Čečenska získat od ústřední vlády dodatečné prostředky z rozpočtu. Byl prý přitom předstírán hromadný návrat uprchlíků. „To je prostě výmysl,“ prohlásila čečenská obráncyně lidských práv a spolupracovnice ruské organizace Memorial Lipkan Basajevová. „Vesnice a města v Čečensku jsou poloprázdná.“

Sčítání lidí v Rusku začalo 9. října 2002 a trvalo týden. V některých těžce přístupných oblastech ale bude pokračovat až do prosince. Zatím se neví, kolik občanů se podařilo při sčítání zaregistrovat. Do 13. října prý dotazníky odevzdalo zhruba 70 procent obyvatel. V Moskvě se nechal sečíst podle předběžných údajů 83,3 procenta obyvatel. V dalších ruských regionech bylo údajně spočítáno na 80 procent lidí. ●

poznámky:

¹⁾ V roce 1944 nařizuje Stalinův režim masovou deportaci Čečenců do Střední Asie kvůli údajné kolaboraci národa s nacistickými agresory. A až teprve Chruščov v roce 1957 povoluje vyhnancům návrat domů.

²⁾ Vznik Sovětského svazu znamená pro Čečence konec samostatnosti (v roce 1920), kterou se jim podařilo získat ve věru ruské revoluce.

³⁾ Převážně muslimské Čečensko se stává součástí ruského impéria už v roce 1859, v době první kavkazské války.

⁴⁾ Jeden příklad za všechny. Rusové útočili na nepřítele obsazené a polorozbořené, ale staticky nenařazené panelové domy v Grozném tak, že je několik minut ostřelovali z dostatečné vzdálenosti z tanků, což panelákům nezpůsobilo žádné větší újmy než ty, které už měly. Čečenci, kteří se při začátku palby stáhli pryč od ostřelované zdi k té protější a lehlí si na zem, přečkali palbu bez větších problémů a ztratit, aby se pak vrátili zpět ke svým původním stanoviskům a naprosto lehce za těžkých ruských ztrát odrazilí atak pěchoty. Tento scénář se opakoval i několikrát během jedné jediné hodiny. Tanky se neodvážili blíže k domům, jelikož by se stávaly snadnými terči, a tak vyrazili pěšáci do útoků zcela nechráněni. Ruští generálové pouze vydávali rozkazy k útokům a průběžně nahrazovali padlé ruské vojáky novými. Čečenci tak nakonec podléhali spíše než mnohoseťnásobné ruské přesile vlastním zraněním, vyčerpaním, hladu, nemocí či nedostatkem munice.

zdroj: denní tisk

FENOMÉN

NOVOVĚKÉHO RASISMU

S údobím romantismu úzce souvisí jev, který v negativním smyslu ovlivňuje lidstvo dodnes. Jedná se o rasismus. Ve středověku byla považována za hlavní atribut určující lidství duše. Otázka, zda indiáni osidlující Nový svět mají duši, byla proto tázáním po jejich lidství. Myslitelé novověku dualismus duše a těla postupně opouštějí. Pozornost se přesouvá k biologickým a intelektuálním kvalitám domorodců.

Jak se dívali vědci 18. století na lidstvo z hlediska klasifikace? Francouz *F. Bernier* rozdělil v roce 1684 podle somatických¹⁾ hledisek lidstvo do čtyř skupin: 1. Evropané a západní Asiaté, 2. Černoši, 3. východní Asiaté, 4. Laponci. *Carl Linné* zařadil ve své klasifikaci lidského rodu do skupiny *Homo Monstrosus* (člověk zručný) Patagonce, Hotentoty, Čiňany, kanadské indiány i Alpince. Pojem rasy zavedl německý anatom *Johann Friedrich Blumenbach*, který rozdělil lidstvo do pěti hlavních ras: kavkazské, mongolské, etiopské, americké a malajské.

Intelektuální základy novověkého rasismu se pokládají v době, kdy myšlenka jednoty lidstva je již západními elitami většinou otevřeně či podvědomě akceptován. Především nedůvěra Evropanů k cizím populacím a pochybnosti, zda se jedná o lidské tvory, souvisí s pozůstatky archaického kmenového myšlení a přežívá spíše u části konzervativního zemědělského obyvatelstva. O rasismu můžeme proto hovořit až v dějinné situaci, kdy lidství „těch druhých“ je již uznáno, ale začíná být zpochybňována jejich rovnocennost. Moderní rasismus je spjat svým původem s vědeckým rozvojem devatenáctého století. Rasisté shromažďovali důkazy, že rozdílnosti v jednotlivých světových kulturách jsou dány biologickými vlastnostmi jejich nositelů. Pokud se Evropanům určitá domorodá kultura zdála „primitivní“ a „barbarská“, pak to teoretici rasismu interpretovali jako projev nižších intelektuálních, biologicky podmíněných schopností. Nelze proto říci, že by rasismus vědu ignoroval, naopak byl značně inspirován přírodními vědami, zejména evolučním učením darwinismu. Zatímco tradiční evolucionismus viděl v přírodních, „necivilizovaných“ národech nižší vývojový stupeň v linii vedoucí k naší civilizaci, rasismus tyto rozdíly mezi jednotlivými kulturami absolutizoval a považoval je pro dané populace z důvodu jejich „méněcennosti“ za nepřekonatelné.

Tvůrcem novověké teorie rasismu je dnes již polozapomenutý Francouz, hrabě *Artur de Gobineau*. Narodil se roku 1816 v rodině zchudlého gaskoňského šlechtice, v mládí odchází do Paříže, kde se žije jako novinář a romanopisec. Od roku 1849 působí jako francouzský diplomat v Persii, Athenách, Brazílii a v Bernu, z hlediska ministerstva zahraničí na nepřítis významných postech. V roce 1853 vydává de Gobineau knihu *Esaj o nerovnosti lidských ras*. Ve Francii nezbudilo toto dílo bezprostředně žádnou větší pozornost, a když hrabě *Artur de Gobineau* roku 1882 umírá, je prakticky zapomenut.

Esaj o nerovnosti lidských ras spatřila světlo světa ve společnosti, která na něj nebyla ještě připravena. Byla to doba Comtova a francouzská věda objevovala pozitivismus²⁾. Intelektuálové se vzhlíželi spíše v socialisticky revolučních naukách, ve kterých viděli dědice hodnot osvícenství a Velké revoluce. Hlavní Darwinova a Nietzscheova díla ještě nevyšla a politické myšlení nehledalo ideologickou oporu ve svébytné interpretaci přírodních věd.

Kolem roku 1885 dochází v Evropě ke změně v intelektuální orientaci části vzdělanců. Jako reakce na pozitivismus a naturalismus³⁾ se myšlení obrací zvláště v Německu zpátky k romantismu a vzniká tzv. *novoromantismus*. Jedním z jeho aspektů je představa o degeneraci západní civilizace, jejímž výrazem je rostoucí dekadence. Velký úspěch má například dílo *Degenerace Maxe Nordaua*. Pocit rozkladu tradičních evropských hodnot se odrazil v řadě románů, poezii, filozofii, architektuře a v životním stylu. Teorie degenerace pronikla i do sociálních a historických věd a často měla oporu i v konkrétní situaci mezinárodní politiky. Ve Francii a Itálii v důsledku světovlády britského impéria a ve Španělsku po porážce ve válce s USA roku 1898 se šíří frustrace ze zdánlivě méněcennosti románských národů a nadřazenosti Anglosasů. „Z čeho vyplývá superiorita anglosasů?“ táže se roku 1897 ve stejnojmenné knize francouzský spisovatel *Edmont Demolins*. V letech 1918 až 1922 vydává německý historik *Osvald Spengler* své hlavní dílo *Pád Západu*. V atmosféře neoromantismu byli znovuobjeveni *Artur de Gobineau* a další francouzský teoretik rasismu, *Vacher de Lapouge*. Hrabě *Artur de Gobineau* se stal patronem stoupenců teorie degenerace, kteří předznamenávali zrod fašismu. U příležitosti padesátého výročí Gobineauova úmrtí nechal *Benito Mussolini* vtesat do jeho náhrobku nápis, označující hraběte za „postavu vědeckého myslitele“.

Základní Gobineauova teze je, že národ a čistota jeho krve jsou nejdůležitějšími faktory historie, která je dána střetáváním konstruktivního a civilizačního úsilí árijské rasy s ničitelkou úlohou ras nižších. De Gobineau byl rovněž zaujat problematikou zániku velkých říší a hledá faktory, které v minulosti způsobily zánik velkých civilizací. Národ „zajde definitivně, a jeho vzdělanost s ním, toho dne, kdy prvotní etnický prvek se natolik rozštěpí a utone v přínosech ras cizích, že jeho schopnost působit nebude už nadále moci dostatečně děstovat.“ *Artur de Gobineau* neuznává rovnocennost lidských ras a domnívá se, že nerovnost mezi lidmi je vrozená. Vedle rasy je podle Gobineaua základem civilizace národ, jehož autorita stojí i nad zákonem. Národ tvoří organický celek a potřebuje silného muže, jenž by stěsňoval jeho kolektivní vůli. Z toho vyplývá, že monarchie je jedinou racionální formou vlády. De Gobineau vystupuje i proti křesťanství, které podle jeho názoru nepřispívá k rozvoji jedinečných vloh konkrétního národa, ale naopak národy nivelizuje⁴⁾. Lidstvo se podle něj skládá z jednotlivých ras, které vznikly navzájem nezávisle, *polyfyleticky*. Před de Gobineauem zastávali tento názor na původ lidstva i renesanční panteisté⁵⁾ *G. C. Vanini* a *G. Bruno* a francouzští encyklopedisté. Naproti tomu jednotný, *monofyleticky*, vznik lidského druhu hájili *G. L. L. Buffon* a *J. C. Prichard*, autor knihy *Výzkumy fyzické historie lidstva* z roku 1836. *Artur de Gobineau* ale není v této otázce důsledný, protože ustupuje autoritě Bible a ve snaze vyhnout se roztržce s doslovným zněním Starého Zákona hovoří neurčitě o vzdáleném, jednotném a původním adamitském pokolení.

De Gobineau rozeznával tři základní rasy: bílou, černou a žlutou. Hnědá rasa, reprezentovaná Polynésany, vznikla teprve smíšením černé a žluté. Tyto rasy mají velmi rozdílné rozumové schopnosti a dispozice. Nejníže stojí černá rasa: intelekt má omezený, naopak smysly jsou silně vyvinuté, především chuť a čich. Emocionálně je černá rasa nestabilní, excitovaná a není proto schopna dosáhnout mravní dokonalosti. Vyniká pouze fyzickou silou. Žlutá rasa snadno podléhá apatii, je málo fyzicky zdatná, má silně vyvinutý vztah k materiálnímu pohodlí a rozkoši a má v úctě řád. Trpí nedostatkem fantazie a schopnosti teoretického uvažování. De Gobineau ji označuje za „rasu maloměšťáků“, která snadno vytváří solidní, pevnou sociální strukturu, bez výjimečných civilizačních vzepětí. Nejvyšší je samozřejmě podle bělocha Gobineaua rasa bílá. Vyniká energičností a inteligencí, je praktická a vytrvalá, fyzicky zdatná, má vztah k řádu, který ale nevede jako u žluté rasy ke statickým státním útvarům, ale láska ke svobodě ústí ve vytváření daleko dynamičtější společenské organizace. V jediné vlastnosti je bílá rasa méně vyvinutá než rasy předchozí, a to ve smyslovosti. Tento rys považuje de Gobineau za klad, protože umožňuje soustředění na velká civilizační díla.

Každá civilizace byla vytvořena pouze bílou rasou a zničena v důsledku jejího smíšení s rasami nižšími. V dějinách existovalo deset civilizací a žádná další se již nevytvoří. Všechny civilizace byly dílem Árijců, v dnešní terminologii Indoevropanů, za přispění Semitů, například Židů a Arabů. De Gobineau tedy není na rozdíl od řady pozdějších rasistů vyhraněným antisemitou. Ani čínská civilizace není vlastním výtvozem žluté rasy, ale, podle de Gobineauovy fantastické představy, byla založena indoevropskými kmeny, které v téže době kolonizují i indický poloostrov. *Artur de Gobineau* si ví rady i s problémem, jak ve světle svých teorií vysvětlit původ předkolumbovských civilizací Aztéků, Mayů a Inků. Tyto společnosti by nevznikly bez vlivu bílých vikingských mořeplavců z Islandu a Skandinávie. Úlohu posledních strážců tradice západní civilizace přidělil hrabě *Artur de Gobineau* Germánům. Po pádu Římské říše z ní podřelí to nejlepší a vytvořili středověkou civilizaci, jejíž vrcholným symbolem je feudální rytíř, účastník křížových výprav. V jeho osobě a hodnotách, které bojovníci z doby reconquisty⁶⁾ a od Jeruzaléma vyznávali, dosáhla západní civilizace vrcholu. Následující renesance znamená podle de Gobineauova „Esaje“ úpadek, který souvisí s asimilací původního germánského živlu. Původní germánské kmeny jsou vytlačovány z jižní Evropy smíšenými románskými národy, Francouzy, Italy a Španěly. Zrod renesanční kultury a rozmach umění jsou výrazem degenerace, která se až do 19. století (věku, kdy žil *Artur de Gobineau*) nezastavila. Umění, které pokládá za dekadentní a každou civilizaci rozkládající prvek, vzniklo neblahým smíšením rasy černé a bílé.

(pokračování na str. 27)

(dokončení ze str. 26)

Artur de Gobineau se liší od svých následovníků, angažovaných většinou ve fašistických a nacionalistických hnutích, dějinným fatalismem, který chápe rozvrát způsobený míšním a degenerací jako neodvratitelný proces. Takový postoj se samozřejmě nemohl stát politickým programem. Proto etos pozdějších rasistů v Itálii nebo Německu vyzývá k důrazné mocenské akci, která by zastavila tento negativní trend, případně by umožnila návrat společnosti do původního, rasově čistého stavu.

Rasistické myšlení se nevyhnulo ani Anglii. Již roku 1850 vydal Robert Knox (1798 - 1862) knihu *Lidské rasy*, ve které proklámá nadřazenost árijské rasy, zahrnující Sasy a Slovany, a podřadné postavení Židů. Mezi Knoxovy obdivovatele patřil například James Hunt (1833 - 1869), zakladatel a prezident Antropologické společnosti v Londýně. Další Angličan Houston Stewart Chamberlain hlásá ve svém díle *Základy devatenáctého století* z roku 1899 superiority Germánů a podle něj se osud západní civilizace naplní v konečném boji mezi Semity a Árijci.

De Gobineauovo dílo našlo úrodnou půdu v Německu mezi novoromantiky. Hlavními teoretiky německého rasismu byli H. F. K. Gunther, W. Darré a Rakušan O. Weiniger. Gunther rozeznával celkem šest ras, z nichž nejvyšší a vůdčí je rasa nordická. Mezi Nordiky podle něj patřili i Hellenové a Italové, zakladatelé antické civilizace. Nordického původu jsou ovšem i civilizace chaldejská, egyptská, perská, indická, a čínská. Nordická rasa stojí též u zrodu moderní západní civilizace a údajnou krizi Evropy přičítá Gunther jejímu „odnordizování“. Za negativní faktor považuje i industrializaci. Druhou nejvýznamnější rasou je di-nárská rasa, která žije na jihu Německa. Walter Darré tvrdil, že původní nordická rasa byla zemědělskou kulturou a že bez zachování tohoto charakteru jí hrozí úpadek. „Z germánského selství, korporativního a socialistického, spočívajícího na trojici křbu rodinného, rodné střechy a rodového vlastnictví a jemuž je zcela cizí myšlenka latinského individualismu, vzešel Pruský stát, výraz autentického nordismu.“

Inspirace myšlenkami hraběte Artura de Gobineau v Hitlerově knize *Mein Kampf* a Rosenbergově knize *Mýtus 20. století* je nepopíratelná. Významnou úlohu při rasistické inspiraci nacismu sehrál Adolf Lanz, obskurní vídeňský spisovatel a vydavatel extrémně rasistického periodika *Ostara*, dělící lidstvo na plavé, árijské Asingy (podle germánských bohů Asů) a na podřadné Čandaly (označení pro smíšené rasy v Indii), mezi nimiž probíhá v dějinách neustálý boj. V rámci politiky NSDAP se vytvořila aliance mezi nacistickou, původně deklarovanou a frustrovanou inteligencí, hlásající rasismus vypěstovaný na půdě roztržité a zmatené interpretace sociálního darwinismu a novoromantismu, a konzervativními vrstvami obyvatelstva převážně zemědělského původu, otfesenými industrializací, u nichž xenofobie odráží pozůstatky archaického způsobu myšlení. Ideologickým výrazem tohoto spojení bylo hnutí *Blut und Boden*, idealizující venkov jako oporu národa proti „zkažené“ městské společnosti, jejíž literární výtvoři byly pejorativně označovány jako „asfaltová literatura“.

Rasismus po 2. světové válce hledá jiné ideologické krytí a jeho političtí protagonisté nebo intelektuální spolupůtci se orientují na sociální skupiny, které jsou znejistělé z dramatického setkávání kultur v Evropě a Americe a cítí se ekonomicky ohrožené.

Americký psycholog Arthur Jensen, odvolává se na výsledky testů inteligence (IQ), tvrdil, že američtí černoši mají vrozenou nižší schopnost abstraktního myšlení než bílá populace. Jensenovi vysoce kontroverzní závěry ale neberou v potaz sociální podmíněnost těchto výsledků stejně jako to, že černoši pocházející ze severních urbanizovaných oblastí Spojených států vykazují vyšší průměrné hodnoty IQ než bílí zemědělci z jižních států. Podobně černí přistěhovalci z Karibských ostrovů do USA se vyznačují lepšími výsledky v testech inteligence než příslušníci místní černé komunity. Je potřeba zdůraznit relativnost závěrů plynoucích z testů inteligence, které jsou zaměřené na mentální operace upřednostňované naším typem civilizace.

Zvláštní vydání „černošského Artura de Gobineaua“ představuje Leonard Jeffries, profesor na City College v New Yorku. Jeho učení kombinuje antisemitismus, zdůvodňovaný tvrzením, že „bohatí Židé financovali v minulosti obchod s africkými otroky“, s výpady proti bělochům, které označuje za „dábelskou rasu“. Lidstvo se dělí na dvě základní skupiny: „lidi ledu“, násilnické a materialistické, kteří jsou zastoupeni bílou rasou, a „lidi slunce“, reprezentované černou rasou, kteří se vyznačují vzájemnou spoluprací, jsou duchovně zaměřeni a pocházejí z harmonických afrických občin. Nadřazenost černochů nad bělochy je podle něj ovšem dána i geneticky, protože množství melaninu, tmavého pigmentu kůže, způsobuje jejich intelektuální i fyzickou převahu.

ZPOCHYBNĚNÍ KONCEPTU RASY

Řada vědců v posledních letech zpochybňuje užívání termínu rasa ve vědeckém smyslu slova. Koncept rasy prochází dekonstrukcí. Není to pouhým projevem nesouhlasu s rasismem, jde o výraz skutečnosti, že se o doposud nepodařilo vědecky vytvořit nosnou teorii rasy, a to navzdory skutečnosti, že se o to věda pokouší už nejméně dvěstě let. Vedle seriálních vědců mají na těchto snahách lví podíl představitelé „vědeckého rasismu“, zvláště mužská část bělošské populace. Ta se pokoušela najít argumenty jak pro nadřazenost bílých nad lidmi jiné barvy pleti, tak i pro nadřazenost mužů nad ženami a naopak ženy se vždy snažily zpochybnit platnost obou ideí.

Ještě před několika desítkami let vědci bez jakéhokoliv zaujetí hledali možnosti identifikovat rasové rozdíly pomocí vědeckých metod, kterých vytvořili celou řadu za účelem měření lidských populací za účelem jejich rasové kvalifikace. Toto úsilí však vedlo k poznání, že neexistuje ani jedno spolehlivé a stále kritérium klasifikace, dokonce ani na genetické úrovni. Čím více fyzických znaků bylo podrobováno zkoumání, tím obtížnější se stávala možnost jednoznačně rozdělit lidské populace na rasy. Znaky, které se laikovi jeví jako samozřejmé a snadno identifikovatelné, jako například barva pleti, jsou natolik proměnlivé a tak nerovnoměrně rozdělené, že se pro vědeckou klasifikaci ukázaly být bezcennými.

Jestliže se tedy pomalu ale jistě upouští od užívání termínu rasa jakožto vědecký nosného konceptu, neznamená to, že tento termín přestává existovat ve smyslu sociálním a politickém. Rasové předsudky jsou nadále hluboce zakořeněny, proto s nimi musí počítat i politická praxe, zákonodárství a další sociální sféry. Zde dokonce říká, že uznávání menšinových práv a řada dalších politických aktivit alespoň nepřímo podporuje identitu nejen kulturně odlišných menšin, ale i těch, které se od

majoritní společnosti v zásadě liší právě těmi fyzickými znaky, které věda zpochybňuje. Projevy zesílené identifikace menšin lze pozorovat snad ve všech částech světa a zdaleka nejde jen o oblasti současných národnostních a rasových bojů. V roce 1980 se v USA hlásilo k africkému, hispánskému nebo indiánskému původu asi 20% Američanů. O deset let později už to bylo 25%. Svůj podíl na tom

má nepochybně přistěhovalectví a přirozený růst, ale část rozdílu jde bezesporu na vrub toho, kam lidé zařazují sami sebe. Vždyť jenom u indiánské populace došlo k početnímu růstu o 38%, které v žádném případě nelze vysvětlit jen přirozeným růstem populace. Příčiny tohoto procesu doposud nebyly spolehlivě objasněny. Jedni hledají kořeny emancipačních snah v ekonomické nerovnosti různých skupin v rámci jednoho státotvorného celku, jiní spíše poukazují na psychologické faktory, na jakousi autonomii etnické a rasové identity, která jde často i proti „logice“ materiálních výhod. Velkou roli zde hraje otázka přijetí ze strany majoritní skupiny - je více než pravděpodobné, že značná část příslušníků menšin záměrně zapírala svou skutečnou identitu, protože díky ní jí byla terčem výsměchu a často i předmětem diskriminace. Důvody mohly být i právní povahy. Dřívější Československo například právně uznávalo jen čtyři národnostní menšiny, příslušníci menšin ostatních proto museli často deklarovat jinou než svou skutečnou identitu. Naopak dnes je v mnoha státech možné získat některé výhody právě z titulu menšinového statusu, ať už etnického nebo rasového.

Naskytá se otázka, zda by za situace, kdy se vědecky zavrhuje možnost existence biologických ras, nebylo vhodné upustit od konceptu rasy i ve sféře sociální a politické. Místo toho by bylo možné akceptovat skutečnost, že jsme všichni v něčem jiní, neboť - bráno v důsledku - každý z nás představuje (s výjimkou jednovaječných dvojčat) jakýsi genetický unikát. ●

slovníček pojmů:

rasa - biologicky definovaná skupina (na rozdíl od kulturně definované etnické skupiny)

rasová skupina - souhrn jedinců s podobnými fenotypickými znaky

geografická rasa - soubor populací se společnými znaky jako např. vysoká frekvence určité krevní skupiny, které pokrývají určité geografické území

rasismus - spojování biologických faktorů lidského organismu s jeho socio-kulturními schopnostmi a chováním; zpravidla vzniká tak, že se jedné rase přisuzují vyšší schopnosti na základě ekonomické úspěšnosti či jiných kvalit; tak vznikají **předsudky**, tj. postoje s emocionálním základem, utvářené dřív než fakta podrobíme podrobnějšímu zkoumání; výsledkem předsudků je pak **diskriminace**, tj. určitý druh chování, diferencovaný podle toho, jak je skupina utvořena - jde o chování, kdy se jedincům přisuzuje nerovné postavení ve společnosti na základě jeho členství v skupině (rasové, etnické, náboženské atd.)

V koloních vznikl zájem o důsledky míšení ras, proto zde byla rasová kategorizace mnohem komplexnější - např. Španělé ve svých državách dovedli rasovou klasifikaci do extrému. V Mexiku vznikla v 15. století tato klasifikace:

- 1) Španěl a indián splodí mestice
- 2) mestic a španělská žena splodí kastice
- 3) kastická žena a Španěl splodí Španěla
- 4) španělská žena a černoch splodí mulata
- 5) Španěl a mulatka splodí moriska
- 6) moriská žena a Španěl splodí albina
- 7) Španěl a albínská žena splodí „torna atrás“
- 8) indián a torna atráská žena splodí loba
- 9) lobo a indiánská žena splodí zambaiga
- 10) zambaiga a indiánská žena splodí kambucha
- 11) kambucho a mulatka splodí albarazada
- 12) albarazado a mulatka splodí barsina
- 13) barsino a mulatka splodí kojota
- 14) kojotská žena a indián splodí čamise
- 15) čamiská žena a mestic splodí kojotského mestice
- 16) kojotský mestic a mulatka splodí „ahí te estás“

Taková klasifikace byla často používána, aby determinovala politický a ekonomický status individua (skupiny).

poznámky:

1) **Somatický** - vztahující se k (lidskému) tělu; tělní; tělesní.

2) **Positivismus** - filozofický směr omezující poznání na popis a třídění pozitivních faktů a jevů daných zkušeností, je kriticky zaměřený proti metafyzice, idealisticky a spiritualisticky orientovaným filozofiím a opírá se zejména o přírodovědecký pojmávaný obraz světa, založil jej francouzský filozof A. Comte (+1857).

3) **Naturalismus** - filozofický názor pokládající přírodu za za jediné všeobsahující jsoucno, přičemž se často v pojmu přírody zahrnují i duchovní jevy; odvozování všeho dzchovního a společenského dění z přírody.

4) **Nivelizace** - vyrovnávání rozdílů; uvádění na stejnou (často i nižší) úroveň.

5) **Panteismus** - nábožensko-filozofické učení o všudypřítomnosti boží, vycházející z identity Boha a světa, z jejich ztotožnění (Bůh je ve všech věcech).

6) **Reconquista** - znovudobývání území Pyrenejského poloostrova, které v 8. století ovládli muslimští arabové, Španěly a Portugalci.

7) **Fenotyp** - souhrn všech znaků a vlastností jedince, zevní vzhled organismu jako jakýs výsledek interakce jeho genotypu a prostředí.

čerpáno z:

BUDIL I. T.: Mýtus, jazyk a kulturní antropologie, Praha, Triton, 1995.

DUBOVICKÝ I.: Skripta pro studenty etnologie, Praha, 1997.

KLIMES L.: Slovník cizích slov, Praha, SLON, 1998.

Proti fašismu a sociálnímu útlaku!

demonstrace +++ přednáška +++ diskuse +++ distribuce +++ koncert +++ a mnoho dalšího...

14. 12. Uherské Hradiště

AFA Zlínsko
aaz.antifa.net
737 365 311

15:30 > Masarykovo náměstí v Uherském Hradišti > pochod městem

19:00 > klub Mír > přednáška na téma: "Proč revoluční antifašismus?"

20:00 > klub Mír > antifa koncert: EDELWEISS PIRATEN, DOBŘE MÍŘENÁ, MASS GENOCIDE PROCESS a další...

NAŠE PROPAGAČNÍ MATERIÁLY

(ČASOPISY, BROŽURY, TRIČKA, MIKINY, NÁŠIVKY, PLACKY, SAMOLEPKY, PLAKÁTY...)
můžete sehnat přes kontaktní adresy nebo taky přímo v

VOLVOX GLOBATOR, Opatovická ul., Praha 1
MAXIMUM UNDERGROUND, Jilská ul., Praha 1

Infocentrum KRTKOVA KOLONA, Sochařská ul., Praha 7

EMERGENCY RECORDS (bývalý BASS RIOT), Chvalova ul., Praha 3

KONTAKTY NA SKUPINY ANTIŠAŠISTICKÉ AKCE

Antifašistická akce Praha (AAP)

INTERNET: <http://afa-cz.antifa.net>
E-MAIL: afa-praha@antifa.net
TELEFON: 736 211 874 - NOVĚ

Antifašistická akce Brno (AAB)

E-MAIL: afabrno@centrum.cz
INTERNET: <http://aab.antifa.net>

Antifašistická akce Zlínsko (AAZ)

INTERNET: <http://aaz.antifa.net>
E-MAIL: aaz@antifa.net
TELEFON: 737 365 311

Antifašistická akce Jihlava (AAJ)

INTERNET: <http://aaj.antifa.net>
E-MAIL: afa-jihlava@ziplip.com

KONTAKTY NA SPOLUPRACUJÍCÍ SKUPINY ANTIŠAŠISTICKÉ AKCE A JINÉ ANTIŠAŠISTICKÉ SKUPINY

Antifašistická akce Pardubice

E-MAIL: afapardubice@ziplip.com
POŠTA: AFA Pardubice, P. O. Box A6
530 01 Pardubice 1

Antifašistická akce Kralupy nad Vltavou

TELEFON: 606 916 477

Antifašistická akce Bystřice pod Hostýnem

E-MAIL: aabph@ziplip.com
TELEFON: 605 419 830

Antifašistický odpor Píseň

E-MAIL: aop@email.cz

Antifa Napajedla

KONTAKT: přes AAZ

Anarchistické sdružení Písku

E-MAIL: asp@email.cz

Uherskohradištské anarchistické sdružení

E-MAIL: uhas@email.cz

Antifašistická skupina FSA

INTERNET: <http://fsa.anarchismus.cz>
TELEFON: 604 924 353

Antifašistická akce Bratislava - Slovensko

INTERNET: <http://bratislava.antifa.net>
E-MAIL: bacityafa@yahoo.com

KONTO NA STÍHANÉ ANTIŠAŠISTY

AFA - Komerční banka - číslo účtu:

513697770227/0100